

காவல் நீதிக்கான குரல்

Voices for Custodial Justice

DERAMBAKSH KAMBIZ / Switzerland

இடம் மாறும் முன்னோடிக் கொள்கைகளும் நீதித்துறையின் வர்க்க பாகுபாடும்

– பிரசாந்த் பூஷன்

சமீபத்திய நீதித்துறையின் உயர்மட்ட அணுகு முறையானது பொதுமக்களின் சுதந்திரம், சமூகப் பொருளாதார உரிமைகள், சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு போன்றவற்றிற்கு கொடுக்கும் முக்கியத்துவத்திற்கு பதிலாக வேறுசில விஷயங்களான “பயங்கரவாத போர்”, “வளர்ச்சி” பெரிய நிறுவனங்களை திருப்திப்படுத்துதல் போன்றவற்றிற்கு திரும்பி இருக்கிறது. பொது நல வழக்காடுதல் என்ற உயர்ந்த நோக்கத்திலிருந்து கீழிறங்கி தற்போது உச்ச நீதிமன்றம் சமூக பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கி இருக்கக்கூடிய மக்களுக்கு எதிராக திரும்பி இருக்கிறது.

இந்தியாவின் சமீபத்திய வளர்ச்சியை கண்ணூரும் எவரும் உலகிலேயே மிகப்பெரிய கோடல்வரர்களில் நால்வர் இங்கிருக்கிறார்கள் என்பதும் பக்கத்திலேயே 78 சதவீதம் ஜனத்தொகை நாளுக்கு 20 ரூபாய்க்கு குறைவான வருமானத்தில் வாழ்கிறார்கள் என்பதுமான முரண்பாட்டைக் கவனிக்க முடியும். இந்தியா ஒளிபுகிறது என்று சொல்லிக் கொண்டு தகவல், தொழில் நுட்பத்துறையும் பொருளாதார ஆலோசகர்களும் இந்தியாவை வல்லரசாக காட்டும் அதே நேரத்தில் குடிசை வாழ் மக்கள் மின்சாரம், நல்ல தண்ணீர் இல்லாத சுகாதாரக்கேடு நிறைந்த சேற்றில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். கடந்த 10 வருடத்தில் 1 லட்சத்திற்கும் அதிகமான விவசாயிகள் தற்கொலை செய்திருக்கிறார்கள். மனித வளர்ச்சிக் குறியீடு ஆப்பிரிக்காவில் உள்ள சகாரா பாலைவனத்தில் வாழும் மக்களை விட குறைவான நிலையில் இருப்பதாக புள்ளி விவரம் சொல்கிறது.

1991ம் வருடம் இந்தியா உலக வங்கியுடனான SAP மாடலை ஏற்றுக் கொண்டு தனியார்மயம், தாராளமயம், உலகமயம் என்னும் மூன்று வகையான பொருளாதார திட்டத்தில் கையெழுத்து இட்டு இருக்கிறது. அதிலிருந்து GDB 3.4 லிருந்து 9 சதவீதத்திற்கு 2007–2008 ம் வருடத்தில் அதிகரித்து இருக்கிறது. இந்த கால கட்டத்தில் டாலர் லட்சாதிபதிகள் பெருகி 10 சதவீதம் மொத்த ஜனத்தொகையில் இருக்கிறார்கள். அதே சமயத்தில் வறுமையின் கொடிய பிடியில் வாழும் மக்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகரித்துக் கொண்டே போகிறது. அர்ஜன் சென்குப்தா அறிக்கை 78 சதவிகித இந்திய ஜனத்தொகை (836 லட்சம்) தற்போது ரூபாய் 20க்கும் குறைவான வருவாயில் வாழ்வதாக சொல்கிறது. மக்களுக்கு கிடைக்க வேண்டிய சராசரி சத்துணவும் குறைந்து போய் இருக்கிறது. இது எதைக் காட்டுகிறது என்றால் ஒரு சிலரின் வளர்ச்சி ஏழைகள் மற்றும் விளிம்பு நிலை மக்களின் வளர்ச்சி பாதிப்பிலிருந்து கிடைத்திருக்கிறது என்பதை தான். இந்தியாவில் பிரபலமான பொருளாதார நிபுணர். உட்சா

பட்நாயக் கூறுகிறார். 61வது கணக்கெடுப்பு (2004–05) கூறுவதன்படி கிராம மற்றும் நகர்ப்புற மக்களின் உணவு மற்றும் கலோரி நுகர்வு அனைத்தும் குறைந்து இருக்கிறது. ஏற்கனவே எடுத்த கணக்கெடுப்புப் படி 93–94ம் வருடத்திலிருந்து இந்த குறைவு வளர்ந்து கொண்டே வருகிறது. இந்த நாடு பட்டினிக் குடியரசாக இருக்கிறது. ஒரு நாளுக்கு 2400 கலோரி உணவு கிடைக்காத மக்கள் 1993–94ல் 75 சதவிகிதமாகவும் 2004–05ல் 87 சதவிகிதமாகவும் அதிகரித்தது இருக்கிறது. இந்தியாவின் நகர்ப்புறத்தில் இந்த சத்துணவு விகிதம் என்பது 2000 கலோரியாகவும் 93–94ல் 57 சதவிகிதம், 2004–2005ல் 64.5 சதவிகிதமாகவும் அதிகரித்துள்ளது.

இந்த வளர்ச்சி பரம்பரை ஏழை விவசாயிகளின் நிலத்தை அபகரித்ததோடு ரியல் எஸ்டேட் கம்பெனிகளுக்காக சிறப்பு பொருளாதார மண்டலங்களை உருவாக்கியதால் கிடைத்த வளர்ச்சியாகும். ஏழைகளுக்கும் பணக்காரர்களுக்குமான இடைவெளி அதிகமாகிக் கொண்டே வருவதும் இடதுசாரி மாவோக்கள் அதிகமாகுவது இதன் மூலம் தெரிகிறது.

பொது நல வழக்காடுதல்

மறுத்துப்போகின்ற அளவுக்கு இருக்கின்ற பெரும்பான்மை மக்களின் வறுமை காரணமாக அவர்கள் நீதித்துறையை அணுக முடியாமல் இருப்பதால் ஒரு உச்ச நீதிமன்ற செயல்பாட்டாளர் ஒருவரின் முயற்சியினால் இந்தப் பொதுநல வழக்காடுதல் என்னும் புதிய செயல்முறைத் திட்டம் வடிவெடுத்தது. இதனுடைய அஸ்திவாரம் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் பிரிவு 21 ஆகும். இது உயிர் வாழும் உரிமையையும், சுதந்திரமாக இருக்கும் உரிமையையும் தருகிறது. வாழ்வதற்கான அடிப்படை உரிமை என்பது மிருகங்களைப் போல வாழாமல் மாண்புடன் வாழும் மனித வாழ்க்கையை அடிப்படை உரிமையாக வலியுறுத்துகிறது. இதன்படி குடிமக்கள் அனைவருக்கும் உணவு, தண்ணீர், உறைவிடம் கல்வி மற்றும் சுகாதாரம்

இத்தனையையும் உள்ளடக்கியது. மேலும் பிரிவு 21 சுத்தம் மற்றும் சுகாதாரமான சுற்றுச்சூழலில் வாழும் உரிமையையும் உள்ளடக்கியதாகும். உச்ச நீதிமன்றம் இந்த உரிமைகளை அரசு பல்வேறு திட்டங்கள் மூலம் உறுதி செய்ய வேண்டுமென்று வழிகாட்டுதல் செய்கிறது.

போலீஸ் பாதுகாவலில் இருக்கும் போது சித்ரவதை செய்யப்பட்டால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கும் அவர்கள் குடும்பத்தாருக்கும் நஷ்ட ஈடு வழங்குவதையும், சித்ரவதை செய்தவர்களுக்கு தண்டனை வழங்கவும் உத்தரவிட்டது.

அரசியல் அமைப்பு சட்டத்தின் படி மாநிலங்களில் உள்ள குடிமக்களுக்கு தேவைப்படும் அடிப்படை வசதிகள் அவர்களின் உரிமைகள் என்றும், அவற்றை பெற்றுத்தர ஆவண செய்ய வேண்டுவது அரசின் கடமை என்றும் அறிவுறுத்துகிறது உச்சநீதிமன்றம். அது மட்டுமில்லாமல் நம் இந்தியா போன்ற பெரிய நாடுகளில் பெரும்பான்மை மக்கள் மிகவும் ஏழையாய் இருக்கும் போது தாங்களாக நீதிமன்றங்களை அணுகமுடியாததால் பிறர் அவர்கள் சார்பாக ஆஜராக உச்சநீதிமன்றம் அனுமதித்துள்ளது. இந்த பொதுநல வழக்காடும் புரட்சி ஆரம்பத்தில் மக்களிடையே பெரிய எதிர்ப்பை ஏற்படுத்தியதால் மத சார்பற்ற சமூக ஜனநாயக குடியரசு என்று அரசு நிர்வாகத்தை கட்டுபடுத்தியது.

1980களில் தீரம் மிக்க நீதிமன்ற தீர்ப்புகளை வழங்கியதால் மக்கள் மனதில் எழுந்த நம்பிக்கை மேலும் துளிர்விடத் தொடங்கியது. சில தீர்ப்புகள் குடிமக்கள் உரிமைகளின் தளைகளை சீராக்கியது சிறைக்கைதிகளையும் விசாரணைக் கைதிகளையும் விலங்கிட்டு அழைத்துச் செல்வது மனித தன்மையற்ற செயல் என்னும் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் 21ம் விதியின் படி உரிமை மீறலாகவும் கருதப்பட்டது. திருமிகு. மேனகா காந்தியின் வழக்கில் எந்தவித அறிவிப்பும், விசாரணையும் இல்லாமல் ஒரு நபரின் பாஸ்போர்ட்டை பிடித்து வைக்கக் கூடாதென தீர்ப்பு வழங்கியது. பல வழக்குகளில் விரிவான வழி காட்டுதல்களை கூறியது. அதிலும் குறிப்பாக கைதிகளை மற்றும் விசாரணைக் கைதிகளை பெண்களை நடத்தப்படும் விதத்தை கண்டித்தது. நெருக்கடி பிரகடனம் 1975-77ல் ஏற்பட்ட போது அடிப்படை உரிமைகள் தடை செய்யப்பட்டிருந்த போது சட்டத்துக்கு புறம்பாக கைது செய்து காவலில் வைத்ததை தட்டிக்கேட்டது.

மிகச் சமீபத்தில் 1990-ல் போலீசார் கைது செய்யும் போது நடந்து கொள்ள வேண்டிய நடைமுறைகளை நீதிமன்றம்

விரிவாக எடுத்துக் கூறியது. போலீஸ் பாதுகாவலில் இருக்கும் போது சித்ரவதை செய்யப்பட்டால், பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு, அவர்கள் குடும்பத்தாருக்கு நஷ்ட ஈடு வழங்குவதையும், சித்ரவதை செய்தவர்களுக்கு தண்டனை வழங்கவும் உத்தரவிட்டது.

மாநில பாதுகாப்பு

இப்படிப்பட்ட வேளையில் இடைப்பட்ட தொன்னூறுகளின் காலகட்டத்தில் நீதிமன்றங்கள் குடிமக்களின் உரிமைகளை அரசாங்கங்களின் பாதுகாப்புக்காக தியாகம் செய்து தீர்ப்பு வழங்கியது. ஏனெனில் இந்த கால கட்டத்தில் தான் மக்களுக்கு எதிரான கொடும் சட்டங்களாக இராணுவ சிறப்பு அதிகாரச் சட்டம், பயங்கரவாத தடுப்புச் சட்டம் போன்ற சட்டங்கள் (தடா, பொடா போன்றன) இயற்றப்பட்டன. இராணுவ பாதுகாப்பு அலுவலர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட சிறப்புப் பாதுகாப்பு, யாருக்கும் பதிலளிக்கும் கடைமையிலிருந்து விலக்கு போன்றவற்றை அளித்ததால் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் காஷ்மீர் மற்றும் வடகிழக்கு பகுதிகளில் பாலியல் பலாத்காரம், சித்ரவதை மற்றும் கொலை போன்ற வழக்குகளில் பாதிக்கப்பட காரணமாயிற்று.

தடா மற்றும் பொடா வழக்குகளில் பதிவான வழக்குகள் காவல்நிலையங்களில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட விபரங்களின் ஒப்புதல் காரணமாக எந்தவித ஜாமீனுக்கும் வழியில்லாமல் செய்தது. 'தடாவும்', 'பொடாவும்' திரும்பப் பெறப்பட்டாலும் அதற்கிணையான வேறு சில சட்டங்கள் அவ்விடங்களை நிரப்பியது இதன் காரணமாக மனித உரிமை செயல்பாட்டாளர்களை காவல்துறையானது மாவோக்கள் என்னும் பயங்கரவாதிகளாக சொல்லி அந்த கொடிய சட்டங்களின் கீழ் (சட்டத்துக்குப் புறம்பான செயல்-பாடுகளை தடுக்கும் சட்டம் (UAPA) குறி வைத்து பிடித்து ஜாமீன் மறுத்து செயல்படுகின்றனர்.

குடிமக்கள் உரிமை விஷயத்தில் உச்சநீதிமன்றம் தாராளமாகச் செயல்படுவதற்கு மிகப்பிரபலமான வழக்கான 'பினாயக்சென்'-ஐ உதாரணமாகக் கூறலாம். பன்னாட்டு மக்களால் பாராட்டப்படுகின்ற நாட்டின் முன்னணி, மருத்துவக் கல்லூரியில் பயின்ற அவர் சமூக மருத்துவ சேவையை மிகவும் பின்தங்கிய மக்களிடையே ஏற்படுத்தி மருத்துவ வசதியில்லாத இடங்களில் தன் வாழ்நாளை அதற்காக அர்ப்பணித்தவர். இந்த பொதுநல மருத்துவ சேவைக்காக அவருக்கு மிகவும் பெருமைக்குரிய ஜெனாத்தன்மான் என்னும் விருது வழங்கப்பட்டது. சட்டிஸ்கர் பகுதியில் அவர் பணியாற்றும்போது பழங்குடியினர் அடிப்படை மனித உரிமைகள் காவலர்களால் பாதிக்கப்படுவதை அவர் காணநேர்ந்தது. பின்னர் தனியார் படையான "சல்வா ஜீடும்", என்ற பெயரில் அரசின்

பணஉதவி பெற்றவர்களும் காவலர்களை போலவே பழங்குடி மக்களை துன்புறுத்தி வந்தனர். எனவே 'குடிமக்கள் உரிமைக்கான மக்கள் அமைப்பை' ஏற்படுத்தி பணி செய்யலானார். சட்டல்கர் பாதுகாப்பு சட்டம் மற்றும் சட்டத்துக்குப் புறம்பான செயல்பாடுகளை தடுக்கும் சட்டத்தின் கீழ் அவர் மே மாதம் 2007ம் வருடம் கைது செய்யப்பட்டார். அவர் மேல் சாட்டப்பட்ட குற்றம் என்னவென்றால் சிறையிலிருந்து ஒரு மாவோவிடமிருந்து இரண்டு கடிதங்களை பெற்று பிறிதொரு மாவோ தோழரிடம் கொடுத்தார் என்பதாகும். சென் சிறையிலிருந்த அந்த மாவோவை அவரின் மருத்துவத் தேவை மற்றும் சிறையில் நடைபெறும் மனித உரிமை மீறல் சம்பந்தமாக சந்தித்திருக்கிறார். அதில் உரிமை மீறல் சம்பந்தமாக அவரை சந்தித்திருக்கிறார். அதில் எந்த கடிதத்திலும் எந்த குற்றம் பற்றியும் குறிப்பிடப்படவில்லை. தடை செய்யப்பட்ட ஒரு நிறுவனத்தைச் சார்ந்த ஒருவருக்கு உதவியதாக சென் மேல் குற்றம் சாட்டப்பட்டது. உச்ச நீதிமன்றத்தில் கடந்த 22 மாதங்களாக சென்னுக்கு ஜாமீன் மறுக்கப்பட்டு வருகிறது. ஒவ்வொரு முறையும் வாய்தா மேல் வாய்தா போடப்படுகிறது. பல நாடுகளிலிருந்து 22 நோயல் பரிசுகள் பெற்ற பெரிய மனிதர்கள் அவருக்காக வேண்டுகோள் விடுத்தும் என்ன காரணத்திற்காக அவருக்கு ஜாமீன் மறுக்கப்படுகிறது என்பதை சொல்லாமலேயே அவருடைய ஜாமீன் வேண்டுகோள் “தள்ளுபடி செய்யப்படுகிறது” என்னும் வார்த்தையோடு மட்டுமே நீதிமன்ற ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டது. இந்த ஒரு வழக்கே பொதுமக்கள் உரிமை விசயத்தில் எவ்வளவு தாராளமாக உச்ச நீதிமன்றம் நடந்து கொள்கிறது என்பதையும் ஏழ்மையானவர்கள் மற்றும் வாய்ப்புக் குறைந்தவர்கள் அவர்களுக்காக பணியாற்றுவவர்கள் போன்றவர்களுடன் உச்சநீதிமன்றத்தின் போக்கு எப்படி இருக்கிறது என்பதைக் காட்டும் மிகச் சிறந்த உதாரணமாகும்.

**D.K. பாசு தீர்ப்பில்
கைது செய்யப்பட்டவர்கள் காவலில்
வைக்கப்பட்டவர்களின் உரிமைகளை
அதிகாரிகள் ஏளனம் செய்வது போல்
நடந்து கொண்ட அதிகாரிகளை
தண்டிக்கவோ அல்லது பாதிக்கப்பட்ட
நபர்களுக்கு நஷ்டஈடு வழங்குவதையோ
(நிலபாட்டி பகேரா- Nilabati Bahera
வழக்கின் வழிகாட்டுதலின் படி)
நீதிமன்றம் பின்பற்றவில்லை.**

இதே போக்கு அல்லது மனப்பான்மையை சமீபத்திய மற்றொரு வழக்கின் தீர்ப்பிலிருந்து அறியலாகும்.

சட்டத்திற்கு புறம்பாக இடம்பெயர்ந்தவர்கள் சட்டம் என்பதான சட்டம் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தையே புரட்டிப்போட்டுவிட்டது என்று கூறலாம். ஒரு நபரின் குடியரிமையை நிர்ணயம் செய்வதில் ஏதேனும் பிரச்சினை எழும் சமயத்தில் நீதிமன்ற முடிவுக்கு உதவி செய்வதற்காக இச்சட்டம் IMDI (Illegal Migrants Determined by Tribunals) ஏற்படுத்தப்பட்டது. இதற்கு முன்னர் காவல்துறை வெளிநாட்டினருக்கான சட்டம் என்ற இந்த கொடிய சட்டத்தை பயன்படுத்தி வந்தனர். யாரேனும் ஒருவரை சித்ரவதைக்கு உட்படுத்த வேண்டும் எனில் (அதிலும் குறிப்பாக வங்காள முஸ்லீம்களை) தண்டிக்க இந்தச் சட்டத்தை பயன்படுத்தி வந்தனர்.

நாடாளுமன்றத்தில் இயற்றப்பட்ட ஒரு சட்டம் எடுக்கப்பட வேண்டும் என்றால் அரசியல் அமைப்புச்சட்டத்தின் படி இந்தக் குறிப்பிட்டச் சட்டப் பிரிவு 355ன் கீழ் மத்திய அரசு மாநில அரசுகளை வெளிநாட்டு தொந்தரவு மற்றும் உள்நாட்டு பிரச்சினைகளின் போது பயன்படுத்தலாம். மேலும் இந்தச் சட்டம் என்ன சொல்லுகிறது என்றால் வெளிநாட்டினரை வெளிநாட்டு தொந்தரவு மற்றும் உள்நாட்டு பிரச்சினைகளின் போது பயன்படுத்தலாம். மேலும் இந்தச் சட்டம் என்ன சொல்லுகிறது என்றால் வெளிநாட்டினரை வெளியே அனுப்புவது இயலாது என்பதால் உள்ளே வரக்கூடிய மக்களை குறிப்பாக பங்காளதேவிலிருந்து வரக்கூடிய மக்களை உள்ளே நுழையாமல் தடுப்பதற்காக இச்சட்டம் உதவியது.

IMDT சட்டம் அசாம் மாநிலத்தைப் பொருத்தவரை பாகுபாடு உடையதாகவும் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் 14வது பிரிவை பயன்படுத்தலாம் என்றும் நீதிமன்றமே கூறுகிறது. ஏனெனில் மற்ற மாநிலங்கள் இந்த IMDT சட்டத்தை மிகவும் கறாராக பின்பற்ற வேண்டும். யாரேனும் ஒருவரை வெளிநாட்டவர் என்று சொல்லி வெளியே தள்ளும் முன்பாக கறாராக பின்பற்ற வேண்டும். இப்படிச் சொல்வதன் மூலம் IMDT சட்டம் அனைத்து மாநிலங்களுக்கும் பொருந்தக்கூடிய ஒரு சட்டம் என்பதை உற்று நோக்கி கவனிக்க தவறிவிட்டது. எப்படி இருந்தாலும் நாட்டின் பிறப்பகுதிகளுக்கு (அசாமைத் தவிர) அரசாங்க ஆணையாக அனுப்பப்படவில்லை. இது ஒரு நிர்வாகக் குறைபாடு தானே தவிர IMDT சட்டம் மற்ற மாநிலங்களுக்கு பொருந்தாது என முடிவு செய்ய முடியாது. விரைவாக நீதிமன்றங்கள் செயல்படாதவரை (நீதிமன்றங்கள் அப்படி செயல்படுவதில்லைதான்). அரசாங்கத்திற்கு வழிமுறைகள் கூறலாம். குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளை பாதுகாப்பதற்காக உள்ள உச்சநீதிமன்றம் வெளிநாட்டவர் என்னும் பெயரில் மக்களை வெளியே தள்ளும் முன் இந்த IMDT சட்டத்தை அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திற்கு ஒவ்வாதது என்று

சொல்லாமல் வேறு விதமாகச் சொல்லுகிறது. அப்படி சொல்லுவது என்னவென்றால், ஆழமாக ஆய்வு செய்யும் போது இந்த IMDT சட்டமும் அதன் விதிமுறைகளும் பங்களாதேசத்திலிருந்து அசாமிற்கு வரக்கூடிய புலம் பெயர்ந்தவர்களை பாதுகாப்பதற்கும் மார்ச் 25, 1971க்கு பின்பு அசாம் மாநிலத்துக்கு உள்ளே வருபவர்களை கண்டறிந்து திருப்பி அனுப்பிவிடாமல் இருக்க வழிவகை செய்கிறது.

இந்த தீர்ப்பு ஆதிக்க மனப்பான்மையையும் பாசிச மனப்போக்கையும் காட்டுகிறது. எப்படி என்றால் தங்களுக்கு பிடிக்காத எவரையும் காவல்துறை தங்களுடைய போக்கிலேயே நீதிமன்ற தலையீடுகள் இல்லாமல் வெளியே தள்ளுவதற்கு வழிவகை செய்கிறது. இது நீதிமன்றத்தின் வெளிப்பாடாகவே இருக்கும் பொழுது நாட்டின் குடிமக்களையே வெளிநாட்டவர் என்று சொல்லி துன்புறுத்த அதிகாரிகளுக்கு அதிகாரம் தந்து விடுகின்றது. நீதிமன்றத்தின் இத்தகைய போக்கு CCPD-யின் அறிக்கையை உறுதிப்படுத்துகிறது.

சுற்றி வளைத்து கைது செய்வதிலிருந்து விசாரணை மற்றும் திருப்பி அனுப்புதல் போன்ற எல்லா நடவடிக்கைகளிலும் எந்த சட்டபூர்வமான நடவடிக்கையையும் பின்பற்றப்படவில்லை. இந்த ஒட்டு மொத்த நடவடிக்கையும் மாநில அரசாங்கமே நடவடிக்கை நிறுவனம் ஆகவும் இனப்பாகுபாடு உடைய ஊழல் நிறைந்த நிறுவனமாகவும் தோற்றம் அளிக்கிறது.

உரிமைகளை அமலாக்குவதில் கடைப்பிடிக்கப்படும் மெத்தனப்போக்கு

நீதிமன்றங்கள் உரிமைகள் பற்றிய பெரிய பிரகடனங்களை தாராளமாக அறிவிக்கும் அதே நேரத்தில் அவற்றை அமலாக்குவதில் மெத்தனம் காட்டுவதை தெளிவாகத் தெரியும் மற்றொரு போக்கையும் நம்மால் தெளிவாகக் காண முடிகிறது. பல வழக்குகளில் நீதிமன்றத்தின் நடவடிக்கைகள் உரிமைகள் பற்றிய நீதிமன்றத்தின் போக்கு பற்றி நம்மை சந்தேகம் கொள்ள வைக்கிறது. உதாரணமாக D.K. பாசு தீர்ப்பில் கைது செய்யப்பட்டவர்கள் காவலில் வைக்கப்பட்டவர்களின் உரிமைகளை அதிகாரிகள் ஏளனம் செய்வது போல் நடந்து கொண்ட அதிகாரிகளை தண்டிக்கவோ அல்லது பாதிக்கப்பட்ட நபர்களுக்கு நஷ்டஈடு வழங்குவதையோ (நிலபாட்டி பகேரா- Nilabati Bahera வழக்கின் வழிகாட்டுதலின் படி) நீதிமன்றம் பின்பற்றவில்லை. உரிமைகள் பற்றி நீதிமன்றங்கள் பேசுவதற்குக்கும் உண்மையில் நடைபெறும் நீதிமன்ற நடவடிக்கைகளுக்கும் மிகப்பெரிய இடைவெளி இருப்பதை சமூக பொருளாதார மற்றும் சுற்றச் சூழல் உரிமைகள்

சம்பந்தப்பட்ட தீர்ப்புகளில் வெளிப்படையாகவே காணமுடிகிறது.

ஆயிரத்து தொள்ளாயிரத்து என்பதுகளில் உச்ச நீதிமன்றம் வழக்குகளில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எல்லா வழக்குகளிலும் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் பிரிவு 21ல் கண்டுள்ள உரிமைகளான (1) பாதுகாப்பாக வாழும் உரிமை (2) உணவுக்கான உத்தரவாத உரிமை (3) கல்விக்கான உரிமை (4) ஆரோக்கியத்திற்கான உரிமை (5) தெருவில் கூவி விற்பவர்கள் மற்றும் நடைபாதை வியாபாரம் செய்வதற்கான உரிமை என அனைத்து அடிப்படை உரிமைகளையும் தாராளமாக வலியுறுத்தியது.

ஒல்கா டெல்லிஸ் வழக்குதனில் நீதிமன்றம் நடைபாதையில் வசிப்பவர்களை வெளியேற்றும் முன்பாக விசாரணை நடத்துவது அவசியம் என்றும் அப்படி வெளியேற்ற வேண்டி வந்தாலும் அவர்கள் தங்குவதற்கு மாற்று ஏற்பாடு செய்ய வேண்டியது முனிசிபல் அதிகாரிகளின் கடமை என்றும் தீர்ப்புக்கூறியது. கொத்தடிமை விடுதலை நிறுவன வழக்கிலும் பணியாளர்கள் அவர்களுடைய முதலாளியிடம் பெற்ற கடனை திருப்பிச் செலுத்தாத காரணத்தினாலோ அவர்கள் மூதாதையர் அந்த முதலாளியிடம் பெற்றிருந்த கடனுக்காகவோ கொத்தடிமைகளாக இருக்க முடியாது என்று கூறியது. சர்வதேச உடன்படிக்கையில் இந்தியா கையெழுத்திட்டதை முனிசிபல் எல்லைக்குள் வரக்கூடிய வழக்குகளுக்கு கூட பொருந்தும் என்பதை சமூக பொருளாதார உரிமைகள் பற்றிய அரசியல் சாசன விதி 21ஐ பின்பற்ற வேண்டும் என வழிகாட்டி கூறாமலவிற்கு நீதிமன்ற தீர்ப்பு இருந்தது. அதேபோல் விசாகா வழக்கு தன்னில் பணியிடங்களில் பாலியல் வன்முறைகளைத் தடுப்பதற்காக பல வழிகாட்டும் நெறிமுறைகளை கூறியது.

**ஏழை சேரிவாழ் மக்கள்
அப்புறப்படுத்தப்பட்டு அந்த இடத்தில்
அலங்கார அடுக்கு மாடிகளும் ஐந்து நட்சத்திர
ஹோட்டல்கள் மற்றும் வணிக அரங்குகள்
கட்டப்படுவதற்கும் நீதிமன்றங்கள் வசதியான
கருவியாக பயன்படுத்தப்படுகிறது.**

அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் பிரிவு 21ஐ மிகவும் புதுமையான வழியில் சுற்றுப்புற சூழ்நிலை பாதுகாப்புச் சட்டத்தில் நீதிமன்றம் பயன்படுத்தி இருக்கிறது என்று கூறலாம். தொடர்ச்சியாக வந்த சில தீர்ப்புகளின் தூய்மையான ஆரோக்கியமான சுற்றுப்புறச் சூழல் உரிமைப் பாதுகாப்பு என்பது அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் பிரிவு 21ல் உள்ளடங்கி உள்ளதாக கூறப்பட்டுள்ளது. அப்படி

செய்வதின் வழியாக நீதிமன்றங்களில் தனி பெஞ்சுகள் தங்களுடைய சொந்தப் புரிதலின் அடிப்படையில் ஆரோக்கியமான, சுத்தமான சுற்றுப்புறச் சூழலுக்கு என்ன தேவை என்பதை கூறி இருக்கின்றன. சில முக்கியமான அடிப்படை விதிகள் முன்னெச்சரிக்கை விதிகளாக உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

முன்னெச்சரிக்கை விதிகள் வைக்கும் ஆலோசனை என்னவென்றால், மோசமானது என்று தெரியக்கூடிய அல்லது தீங்கு விளைவிக்காமல் இருக்காது மேலும் உயிர் சூழல் பாதுகாப்புக்கு மற்றும் பன்முக இரசாயன வேதியில் மாசு காரணமாக அடிப்படை உயிர்ச்சூழலை பாதிக்கும் என்பது போன்ற விஷயங்களில் தம்மீது குற்றம் இல்லை என்பதை நிரூபிக்கும் கடமை அல்லது பொறுப்பு burden of proof யார்மீது குற்றம் சாட்டப்படுகிறதோ அவரைச் சார்ந்தது ஆகும். இதை மேலும் விளக்கிக் கூறும் போது சுற்றுப்புறச் சூழல் பாதிப்பு என்பதை ஒழுங்குபடுத்த வேண்டியது ஒரு விதத்தில் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியாததாக இருந்தாலும் ஒதுக்கி வைத்து விடமுடியாதது என்னும் பட்சத்தில் ஒழுங்குமன்ற நடவடிக்கை என்பது நியாமானது தான் ஒதுக்கிவைக்க முடியாத பாதிப்பு என்ன என்கின்ற கேள்வி தொடர்ந்து எழக்கூடிய ஒரு கேள்விதான். குற்றம் இல்லை என்பதை நிரூபிக்கும் பொறுப்பு யார் மீது சுமத்தப்படுகிறதோ அவர்கள் இதை விளக்குவதற்கு கட்டுப்பட்டவர்கள். அவர்கள் சாதாரண சுற்றுப்புற சூழல் அல்லது மருத்துவ அக்கறை என்பதன் அடிப்படையில் விளக்கிச் சொல்ல வேண்டும். இதுதான் தேவையான நடவடிக்கை ஆகும். அப்படி அவர்கள் விளக்கிச் சொல்லுகின்ற ஆதாரமானது வெளிப்படுத்தப்படுகின்ற ஐயப்பாட்டு கேள்விகள் சந்தேகத்திற்கு இடம் அளிக்காத வகையில் இல்லை என்றால் அந்த சமயத்தில் சுற்றுப்புறச் சூழல் பாதுகாப்பு சார்பாக வழக்கை கொண்டு செல்லுதல் வேண்டும்.

பல தீர்ப்புகளில் நீதிமன்றம் பல்வேறு நதிகளில் தள்ளப்படும் சூழல் பாதிப்பு வேதியங்களை நிறுத்துமாறு தாஜ்மஹால் மற்றும் டெல்லியைச் சுற்றியுள்ள தொழிற்சாலைகளுக்கு ஆணையிட்டுள்ளது. மேலும் வணிக ஊர்திகளில் பயன்படுத்தப்படும் எரிபொருள் இயற்கை சார்ந்ததாக இருக்க வேண்டும் என்றும் மேலும் ஆணையிட்டிருக்கிறது. காடு அழிப்பு வழக்கிலும் நிரந்தரமான பெஞ்சு ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டு ஒவ்வொரு வாரமும் அமர்வு நிகழ்ந்தது. இந்த அமர்வில் தலைமை நீதிபதியும் வேறு இரண்டு நீதிபதிகளும் அடங்கிய பெஞ்சு விசாரணை செய்யும். இந்த பெஞ்சு தொடர்ந்து ஒரு சில ஆணைகளை பிறப்பித்தது. அந்த ஆணையின்படி காடு அல்லாத அல்லது காடு சாராத பணிகளை காட்டுப் பகுதிகளில் நடத்துவது நிறுத்தப்பட வேண்டும் என்றும் மரம் அறுவைத்

தொழிற்சாலைகள் நாடு முழுவதிலும் மூடப்பட்ட வேண்டும் என்பதாகும். நீதிபதிகளின் அனுமதி இல்லாமல் எந்த பணிகளும் அது காடு பாதுகாப்புப் பணியாக இல்லாத பட்சத்தில் காடுகளுக்குள் நடத்தக்கூடாது என்றொரு ஆணை கூட பிறப்பிக்கப்பட்டது. காடுகள் பாதுகாப்புச் சட்டம் 1980 சொல்லுவதே காடு சாராத பணி காட்டுப் பகுதிகளில் நடக்கும்போது மத்திய அரசின் அனுமதி பெற்றுத்தான் நடத்த வேண்டும் என்பதாகும். மேற்சொன்ன இந்த வழக்கில் இந்த முன் அனுமதி இந்தியாவின் எந்த காட்டுப்பகுதியாக இருந்தாலும் கட்டாயம் என வலியுறுத்தியது. இதன்படி ஒவ்வொரு வழக்கும் உச்சநீதிமன்றத்தின் அனுமதி பெற்றே உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு வரவேண்டியது இருக்கும். அப்படி வரும்போது அந்த வழக்கினை விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொள்ளும் முன்பு அந்த பிரச்சினை சம்பந்தமான வல்லுநர்குழுவின் விசாரணைக்கு உச்ச நீதிமன்றம் ஏற்பாடு செய்யும். அந்தக்குழு மத்திய ஆலோசனை குழுவின் வழிகாட்டுதலின் அடிப்படையில் உச்ச நீதிமன்றம் விசாரணையை தொடரும், எப்படி இருந்தாலும் இதுபோன்ற சுற்றுச்சூழல் வழக்குகளில் ஏழை சம்பந்தப்பட்டிருந்தால் அவர்கள் பழங்குடியினர் பாதிப்புகள் அடைவதாகவும் அதிகாரம் வாய்ந்த தொழிற்சாலைகள் சம்பந்தப்-பட்டிருந்தால் அவர்களுக்கு சாதகமான தீர்ப்புகளாகவுமே கிடைத்து வருகின்றது.

சூழல் சார்ந்த சாய்வு

சமீபத்திய உச்சநீதிமன்ற கோட்புகளைப் பார்க்கும் போது சூழல் சம்பந்தப்பட்ட உச்சநீதிமன்ற செயல்பாட்டில் இரண்டு விதமான சார்பு தன்மையே உடனடியாக கண்ணில் படுகிறது. ஒன்று ஏழை மற்றும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் சமூக பொருளாதார உரிமைகள் அவர்கள் நலன்கள் சம்பந்தப்பட்ட சுற்றுச்சூழல் பிரச்சினைகளில் ஏழை மக்களுக்கு எதிரான தீர்ப்பாகவும், இரண்டாவது பலமும் அதிகாரமும் வாய்ந்த வணிக மற்றும் தொழில் நிறுவனங்கள் இவற்றோடு சம்பந்தப்பட்ட சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு வழக்கு என்று வரும்போது நீதிமன்றத்தின் பார்வை “வளர்ச்சி” என்கிற கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கப்பட்டு சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பிற்கு எதிரான தீர்ப்பாக அமைந்து விடுகின்றது.

**ஆரசியல் சாசனச்சட்டம் 21ம் விதிப்படி
பாதுகாப்பான குடியிருப்புக்கான உரிமையை
சாமேலிசிங் வழக்கில் உச்சநீதிமன்றம்
உறுதிப்படுத்தியதை இது மீறுவதாகும்.**

நீதிமன்றங்களின் அதிகாரம் பொது நல வழக்குகளின் காரணமாக விரிவடைந்து வருவதால் அதிகாரிகளும்

பொதுநல வழக்குகளை தங்களுக்கு ஒரு சாதனமாகப் பயன்படுத்தி தாங்கள் செய்யவேண்டியதை நீதிமன்ற போர்வையின் கீழ் செய்துவிடுகின்றனர். இதன் காரணமாக ஜனநாயக ரீதியான கேள்விக்கு பதில் அளிப்பதிலிருந்து தம்மை காத்துக் கொள்கின்றனர். ஏழை சேரிவாழ் மக்கள் அப்புறப்படுத்தப்பட்டு அந்த இடத்தில் அலங்கார அடுக்கு மாடிகளும் ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டல்கள் மற்றும் வணிக அரங்குகள் கட்டப்படுவதற்கும் நீதிமன்றங்கள் வசதியான கருவியாக பயன்படுத்தப்படுகிறது. அரசுகள் இந்த பொறுப்பை எடுத்துக் கொள்வதற்கு அஞ்சுகின்றன. ஏனெனில் அடுத்த தேர்தலில் தமக்கு வாக்கு குறைந்துவிடும் என்னும் பயத்தால் (அதிர்ஷ்டவசமாக ஏழைகளுக்கு ஓட்டு உரிமை இருக்கிறது) நீதிமன்றங்கள் சட்டத்தின் அதிகாரம் என்ற முறையில் இது போன்ற “அவகீர்த்தியான முடிவுகளை” எடுக்கத் தயங்குவதில்லை. ஏனெனில் இந்த ஜனநாயக ரீதியான ஓட்டு பெறும் விஷயம் நீதிமன்றங்களுக்கு இல்லை.

அமெரிக்க மக்களின் வரலாறு எனும் புத்தக ஆசிரியர் ஹாவார்ட்ஜின் அழகாக எழுதுகிறார்

சமூகத்தில் அதிகாரமும் சொத்தும் சமமற்ற முறையில் பிரிந்து கிடப்பதை சட்டத்தின் விதி கண்டு கொள்வதில்லை. அதேசமயத்தில் இந்த சமமற்ற தன்மையை சட்டம் என்னும் அதிகாரத்தின் மூலம் உறுதிப்படுத்துகிறது. இப்படி சொத்து வறுமை என்ற ரீதியில் மறைமுகமாகவும், பிற சிக்கலான வழிகளிலும் பாதிக்கப்பட்டவர்களை மேலும் பாதிப்பு அடையச் செய்கிறது.

கடந்த சில ஆண்டுகளில் டெல்லியிலும், மும்பையிலும் பல்லாயிரக்கணக்கான சேரிவாழ்மக்கள் டெல்லி மற்றும் மும்பை உயர்நீதிமன்றங்களால் சுற்றுச் சூழலை மாசுபடுத்துகின்றனர் என்ற அடிப்படையில் தம் வாழ்விடங்களிலிருந்து அகற்றப்பட்டிருக்கின்றனர். டெல்லியில் யமுனை நதிக்கரையில் வாழும் நாற்பதாயிரம் சேரிக்குடிசைகள் அழிக்கப்பட்டது. டெல்லியிலுள்ள உயர்நீதிமன்ற ஆணையால், அவர்கள் யமுனை நதியை பாழ்படுத்துகிறார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டு அடிப்படையில் இது நிகழ்ந்தாலும் அந்த குற்றச்சாட்டுக்கு ஆதாரங்கள் என எதுவுமில்லை. சேரிக்குடும்பங்களுக்கு எந்தவித முன்னெச்சரிக்கை அறிவிப்பும் இல்லாமல் அவர்கள் வீடுகள் தரைமட்டம் ஆக்கப்பட்டதும் அல்லாமல் அவர்களுக்கு மாற்றுக்குடியிருப்புகளுக்கும் ஏற்பாடு செய்யப்படவில்லை. அரசியல் சாசனச்சட்டம் 21ம் விதிப்படி பாதுகாப்பான குடியிருப்புக்கான உரிமையை சாமேலிசிங் வழக்கில் உச்சநீதிமன்றம் உறுதிப்படுத்தியதை இது மீறுவதாகும். உச்சநீதிமன்றம் அந்த குடியிருப்புகளை தரைமட்டமாக்குவதை நிறுத்தத் கோரிய கோரிக்கையை மறுத்ததால் கோடையில் கொதிக்கும் வெப்பத்தில்

வீதிகளில் அந்த மக்கள் தூக்கி எறியப்பட்டார்கள். ஆனால் அதே நதிக்கரையில் அவர்களை அப்புறப்படுத்தப்பட்ட அந்த இடத்தில் அலங்கார அடுக்குமாடிகளும் வணிக அரங்குகளும் கட்டப்பட்டன. (காமன்வெல்த் விளையாட்டுப் போட்டிகள் நடத்துவதற்காக) சுற்றுச் சூழல் பாதுகாப்புக் குழுக்கள் விதித்திருந்த கட்டுப்பாட்டுக்கு எதிராக இவைகள் கட்டப்பட்டன. அந்த விதிகளின் படி எந்த நிரந்தர கட்டிடங்களும் நதிக்கரைகளில் கட்டப்படக்கூடாது என்ற விதிகளை பின்பற்றி உச்சநீதிமன்றம் கட்டிடம் கட்டுவதை நிறுத்துவதற்கு ஆணையிடவில்லை உண்மையில் டெல்லி உயர்நீதிமன்றம் ஆணையிட்டிருந்த வேறு ஒரு வல்லுனர் குழுவின் ஆய்விற்கு உட்படுத்த வேண்டிய கட்டாயத்தை மறுதலித்து ஆணையிட்டது உச்சநீதிமன்றம்.

இந்த விதமான இரட்டைத் தன்மையை நீதிமன்ற நடவடிக்கைகளில் வெளிப்படையாகவே காணமுடிகிறது. ஏழைகள் வாழும் தற்காலிக ஒலைக்குடிசைகளை அகற்றுமாறு உச்ச நீதிமன்றம் ஆணையிட்டது. சுற்றுச்சூழலுக்கு பங்கம் விளைவிக்கும் என்றும் டெல்லியின் நுரையீரல் போன்றது இந்த இடங்களாகும் என்று கூறி இந்த உச்ச நீதிமன்ற ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டது. ஆனால் அதே இடங்களில் ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டல்களும் வணிக அரங்குகளும் கட்டப்படும் போது எந்தவித சுற்றச்சூழல் அறிக்கையும் சட்டத்தின் அடிப்படையில் பார்க்கப்படவில்லை என்பதும் கட்டிடம் கட்டுவதை நிறுத்தப்பட வேண்டும் என்றும் சொல்லப்படவில்லை என்பதையும் ஏழைகள் வாழும்போது அது மறுக்கப்பட்டது என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். நீதிமன்றம் தன் தீர்ப்பில் இப்படிச் சொல்கிறது:-

சுகாதாரக்கேடு இருப்பதாக இருந்தால் “டெல்லி வளர்ச்சி அதிகாரக் குழுமம் அப்படி ஒரு பெரிய அளவிலான தொகையை முதலீடு செய்திருக்க மாட்டார்கள். எங்கெங்கெல்லாம் கட்டிடங்கள் முன் அனுமதியின்றி கட்டப்படுகிறதோ, அங்கெல்லாம் கட்டிடத்தை இடித்து தள்ள வேண்டும் என்னும் நிலைப்பாடு இந்த வழக்கில் பொருந்தாது. மேலும் குறிப்பிட்டுக் கூற வேண்டும் என்றால் தனி மனிதர்களோ நிறுவனங்களோ அல்லது வணிக குழுமங்களோ தவறான வழியில் அனுமதி பெற்றிருப்பார்கள் என்ற ஐயப்பாட்டிற்கு இடமில்லாத பட்சத்தில் கட்டிட வேலையை நிறுத்த தேவையில்லை.”

நீதிபதி B.N.கீர்பால் தன்னுடைய அறிக்கையில் அல்மித்ரா பட்டேல் வழக்கில் தற்போதைய நீதிமன்றங்களின் மனோபாவம் குறித்து இப்படிக் கூறுகிறார். “சேரிகளை அகற்றுகின்ற விஷயத்தில் ஆக்கிரமிப்பு செய்து குடியிருப்பு இழந்தவர்களுக்கு மாற்றுக் குடியிருப்புக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்பது ஏற்கனவே திருட்டுத் தொழில் செய்தவனுக்கு விருது கொடுப்பது போல ஆகும்”. ஆக

நீதிமன்றத்தின் கண்ணோட்டத்தின்படி பெரிய வணிக நிறுவனங்கள் ஊழல் செய்யாது, சேரி வாழ்மக்கள் தான் திருட்டுத்தனமானவர்கள்.

இந்தியா மிகப்பெரிய அளவில் மலைவாழ்மக்கள் உள்ளநாடு. அவர்கள் பரம்பரை, பரம்பரையாகவே மலைசார்ந்த காடுகளில் வாழ்ந்து வருபவர்கள் அவர்களுடைய உரிமைகள் ஒத்துக் கொள்ளப்படவில்லை. அதாவது கடந்த 100 ஆண்டுகளாகத்தான் அவர்கள் வாழ்ந்து வரும் காடுகள் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட காடுகள் அல்லது பாதுகாக்கப்பட்ட காடுகள் என்று அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. சமீபத்தில் நாடாளுமன்றத்தில் காடுகள் பற்றிய உரிமைச் சட்டத்தில் ஒரு குறிப்பிட்டகாலம் அவர்கள் அந்த காட்டிலேயே வாழ்ந்து இருந்தால் தொடர்ந்து அங்கு வாழ்வதற்கான உரிமை இருக்கிறது எனச் சொல்கிறது அச்சட்டம். இந்தச் சட்டம் பல உயர்நீதிமன்றங்களால் நிறுத்தி வைக்க உத்தரவு இடப்பட்டுள்ளது; காடுகள் அழிவதற்கு காரணமாகும் என்னும் அடிப்படையில், உண்மையில் இந்தக் காடுகள் அங்கே வசித்து வரும் மலைவாழ் மக்களால் தான் பெரிதும் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

உச்சநீதிமன்றம் பெரிய வணிக நிறுவனங்களான பாஸ்கோ & வேதாந்தா போன்றவற்றிற்கு காட்டுப் பகுதியில் சுரங்கம் அமைக்க நிலங்களை குத்தகைக்கு தாராளமாக அனுமதித்து இருக்கிறது. இப்படி காடுகளில் சுரங்கங்கள் அமைக்க அனுமதித்ததின் மூலம் ஆயிரக்கணக்கான மலைவாழ் குடும்பங்கள் புலம் பெயர்ந்தன. உச்சநீதிமன்றமே ஏற்பாடு செய்திருந்த வல்லநர் குழு இந்த சுரங்கங்கள் சுற்றுச்சூழலுக்கு மிகவும் பாதகமானவை என்று பலமாக சிபாரிசு செய்து இருந்தும் கூட சுரங்க அனுமதிக்கு உத்தரவு இட்டுள்ளது உச்சநீதிமன்றம் என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

“வளர்ச்சி” பற்றி லாஜிக்

நர்மதா பாட்சாவோ அந்தோலன் (நர்மதையை காப்பாற்றுவோம் இயக்கம்) வழக்கில் மிகப்பெரிய எதிர்ப்புகளுக்கு இடையில் நீதிபதி பருட்சா நர்மதைத் திட்டத்தை ஆதரித்து தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது. ஒருங்கிணைந்த சுற்றுச்சூழல் பற்றிய ஆய்வும், மதிப்பீடும் இல்லாமல் அந்த சர்தார் சரோவர் அணை கட்டப்படிருக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டபோதும் பெரும்பான்மை நீதிபதிகள் அணைத்திட்டத்திற்கு அனுமதி வழங்கி கட்டளை பிறப்பித்தனர். அடிப்படை காரணங்களான சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு நோக்கங்களை விட வளர்ச்சி என்னும் நோக்கம் முக்கியமாகக் கருதப்பட்டது பெரும்பான்மை நீதிபதிகள் தீர்ப்பிலிருந்து தெரிகிறது. பெரிய அணைகளின் மூலம் வரும் வளர்ச்சியைப் பற்றி தீர்ப்பு உரையின் பல பகுதியில் பலமாகப்

புகழ்ந்து பேசப்படுகிறது. பசுமைபுரட்சிக்கு பெரிய அளவு சாதகமாக இருந்தது பக்ரநங்கள் அணை தான் என்று தீர்ப்பில் புகழ்ந்து பேசப்படுகிறது. பெரிய அணைகளினால் ஏற்படும் நன்மை தீமை பற்றி ஏதும் பேசக் கூடாது என்றும் நர்மதா பாதுகாப்பு இயக்கத்திற்கு தடை விதித்தது நீதிமன்றம், நர்மதை பாதுகாப்பு இயக்கத்தினைப் பற்றி வளர்ச்சிக்கு எதிரான நிறுவனம் என்று கூட நீதிமன்றம் சொல்லுகிறது.

இதே வகையான சுற்றுச்சூழல் அக்கரையை வளர்ச்சி நோக்கத்திற்காக தூரத்துக்கிப் போட்டுவிட்டதை உச்சநீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பான டேகிரி அணை (Tehrid Dam case)ல் காணலாம். இந்த வழக்கில் அரசாங்கத்தின் வல்லுனர் குழுவோ விரிவான அறிக்கை ஒன்றை சமர்ப்பித்து இருக்கின்றது. சுற்றுச்சூழலின் பாதுகாப்பை அச்சுறுத்தும் என்று சுற்றுச்சூழல் அமைச்சகமே குறிப்பிட்டு இருக்கிறது. மேலும் அந்த கமிட்டி பலவிதமான ஆய்வுகளை நடத்த வேண்டும் என பரிந்துரைத்தும் சுற்றுச்சூழல் பாதிப்பை பற்றி தெரிந்திருந்தும் கூட நீதிபதி தர்மாதிகாரி தயங்கியும் வல்லுனர் குழு சுற்றுச்சூழல் பாதிப்பைப் பற்றி ஆய்வு அறிக்கை தரும் வரை அணைக்கட்டுவது நிறுத்தி வைக்கப்பட வேண்டும். வல்லுனர்குழு பச்சைக் கொடி காட்டியபின் பேசு கட்டிடவேலை தொடங்க வேண்டும் என்று சொல்லியும் கூட பெரும்பான்மை நீதிபதிகள் சுற்றுச்சூழல் கமிட்டியின் அறிக்கைக்காக கவலைப்பட்டுக் கொள்ளாமல் உத்தரவு பிறப்பித்தனர். இந்த தீர்ப்பிலும் பெரிய அணைகள் வளர்ச்சிக்கு ஆற்றுகின்ற பங்கைப்பற்றி போற்றிப் பேசப்படுகிறது.

அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின்படி சமூக சமத்துவ குடியரிமை தன்மையையும் கேள்விக்கு உள்ளாக்குகிறது. இந்திய ஜனத் தொகையில் பெரும்பான்மை மக்களாக இருக்கின்ற சாதாரண மக்களின் சமூக பொருளாதார உரிமைகளை காப்பாற்றுவதில் இந்திய நீதிமன்றங்கள் தோற்றுப்போய் விட்டது.

இதே விதமான போக்கு அதாவது வளர்ச்சி சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களில் சுற்றுச்சூழல் உரிமையைப் பற்றி கண்டுகொள்ளாமல் இருப்பது போலவே ஆறுகளை ஒன்றினைக்கும் திட்டமும் பேசப்படுகிறது. கீழ் கண்டவற்றை கவனியுங்கள். 2003ம் வருடம் சுதந்திர தினத்தன்று ஜனாதிபதியின் பேச்சில் வறுமை மற்றும் வெள்ளத்தினால் வரும் பாதிப்புப் பற்றி கூறி இதற்கு தீர்வு ஆறுகளை ஒன்றினைக்கும் பணிதான் என்கிறார். இது

உச்சநீதிமன்றத்தால் மேற்கோள் காட்டப்பட்டு யமுனா மாசு வழக்கில் அரசாங்கம் இந்த திட்டத்தை மேற்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் பற்றிச் சொல்கிறது. அதன்படி தலைமை நீதிபதி B.N.கிரியால் தலைமையிலான பெஞ்ச் எல்லா மாநிலங்களுக்கும் மத்திய அரசுக்கும் அறிக்கை அனுப்புகிறது. மறுநாள் விசாரணையின்போது ஒரு ஆணை பிறப்பிக்கப்படுகிறது. அது அரசாங்கத்திற்கு ஒரு நீதிமன்ற வழிகாட்டு நெறியாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டு மிக விரைவில் முடிக்குமாறு சொல்லும் ஆணையாகும். இந்த தீர்ப்பு வந்த மறுநாள் நீதிபதி பணி ஓய்வு பெறுகிறார். மாநிலங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டிருந்த அறிக்கைக்கு தமிழ் நாட்டிலிருந்தும் யூனியன் பிரதேசத்திலிருந்தும் தான் பதில் வருகிறது. இந்த திட்டப்பணி முடிக்க ரூ.5,60,000 கோடி செலவாகும் என்றும் முடிப்பதற்கு 43 வருடங்கள் ஆகும் என்றும் எல்லா மாநிலங்களும் இதற்கு ஒப்புதல் தரவேண்டும் என்றும் யூனியன் பதில் தந்தது. தமிழ் நாட்டிலிருந்து கிடைத்த பதிலில் புதிதாக ஒன்றும் சொல்லவில்லை. எனவே நீதிமன்றம் எதிர்ப்புகள் இல்லை என்று சாதகமானதாக எடுத்துக் கொண்டு இந்த திட்டத்தை தொடரலாம் என உத்தரவு பிறப்பித்தது. நாட்டின் ஒருமித்த வளர்ச்சியை கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளும்போது பணம் என்பது பெரிய பிரச்சினையாக இருக்கக் கூடாது என்றும் பத்து ஆண்டுகளுக்குள் முடிக்க வேண்டும் என்றும் கூறியது. மாநிலங்களிலிருந்து ஒப்புதல் வராத பட்சத்தில் அதற்காக ஒரு சட்டம் இயற்றி இத்திட்டத்தை கொண்டு செல்லலாம் என்றும் நீதிமன்றம் ஆலோசனை கூறியது. இத்தனையும் ஆயிரக்கணக்கான மக்களை வெளியேத் தள்ளுகின்ற ஓர் விசயம். இந்த திட்டப்பணிக்காக அடுத்த 44 வருடங்களுக்கு நாடு முழுவதும் நீர்பாசனம் செய்யக்கூடிய செலவு இந்தப் பணித்திட்டத்திற்கு அகக் கூடிய செலவு ஆகும். இத்தனையும் எந்த விதமான விசாரணையும் இல்லாமல் நடத்தப்படுகிறது. வேறு எந்தவிதமான ஆய்வுகளும் நடத்தப்படவில்லை. சமூக பொருளாதார சுற்றுப்புற ஆய்வுகளும் நடத்தப்படவில்லை.

டாட்டாவீட்டு வசதி வாரியம் மற்றும் கோவா பவுண்டேசன் வழக்கிலும் நீதிமன்றம் தன்சொந்த வல்லுனர் அறிக்கையை மீறி ஆணை பிறப்பித்தது. அதன்படி காடு எல்லைக்கு உட்பட்டபகுதியில் கட்டிடம் கட்டும் அனுமதி டாட்டா கம்பெனிக்கு கிடைத்தது. இந்த வழக்கில் வல்லுனர் குழு தவறாக காட்டைச் சார்ந்த நிலம் என்று கூறிவிட்டது என்றும் வல்லுனர் குழுவே தன் விதியிலிருந்து மாறிப் போய்விட்டது என்றும் நீதிமன்றம் டாட்டா நிறுவனம் அளித்த அறிக்கையை ஏற்றுக்கொண்டது. இதைப்பற்றி விரிவான விவாதத்திற்குப் போகாமல் ஒன்றை மட்டும் நாம் கூற முடியும். அது என்னவென்றால் ஏழைகள் மற்றும் பலவீனமானவர்கள் வழக்குகளின் போது வணிக நிறுவனங்களிடம் காட்டுகின்ற இவ்வளவு அக்கரையை

ஏழைகளின் விசயத்தில் காட்டுவதில்லை என்பது தான். ஊதாரணமாக ஐம்பு தீபகற்பம் ஏழை மீனவர்கள் மீன்பிடிப்பதைப் பற்றிய அறிக்கையை தீவிரமாக ஆராயாமல் ஆணை பிறப்பித்தது. இது நூற்றுக்கணக்கான ஏழை மீனவர்களின் வாழ்வு ஆதாரமான மீன்பிடி தொழிலை விட்டே விரட்டி விட்டது.

இப்படியாக சுற்றுச் சூழல் பாதுகாப்பு என்பது தனித்தனி நீதபதிகளின் சார்பு தன்மையை ஒட்டி ஆணைகள் பிறப்பிப்பதும் அல்லாமல் வலுவான வழிகாட்டுதலின் அடிப்படையில் அமையவில்லை. சுற்றுச்சூழலை பாதுகாப்பதற்கான கட்டளையாக எதுவும் இருந்தது இல்லை. வருத்தம் தரும் ஒரு போக்கு சமீப வழக்குகளில் இருந்து வருவதை கீழ்க்கண்டவற்றிலிருந்து நாம் அனுமானிக்கலாம்.

நீதிமன்றங்கள் பொது மக்களின் உரிமையைவிட அரசாங்கத்தின் பாதுகாப்பையே முக்கியமாக கருதுகிறது. சமூகப் பொருளாதார உரிமைகளைப் பொறுத்தவரை நீதிமன்றத்தின் விரிவான அறிக்கைகள் அரசியல் சாசனச் சட்டத்தின் 21-வது பிரிவை விட்டுப் போவதில்லை இந்திய பொருளாதாரம் தாராளமயமாக்கல் கொள்கையின் படி இந்திய குடிமக்களின் சமூகப் பொருளாதார உரிமைகள் பலவீனப்பட்டுபோக முடிகிறது. பல சமயங்களில் நீதிமன்றங்களே அந்த உரிமைகளுக்கு எதிராக ஆணையிடுகிறது. எப்பொழுதெல்லாம் ஏழை மக்களின் சமூக பொருளாதார உரிமைகள் சுற்றுச் சூழல் பாதுகாப்போடு முரண்படுகிறதோ அப்போதெல்லாம் சுற்றுச் சூழல் பாதுகாப்புக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறது. எப்பொதெல்லாம் வளர்ச்சி சுற்றுச் சூழல் பாதுகாப்போடு முரண்படுகிறதோ அப்பொழுதெல்லாம் வளர்ச்சிக்கு ஆதரவாக நீதிமன்றம் செயல்படுகிறது. எப்போதேனும் ஒருசில சமயங்களில் மட்டும் இந்த போக்குக்கு எதிராக உயர்நீதிமன்றங்களில் இருந்து தீர்ப்பு வராமல் இல்லை.

இவைகளை எல்லாம் கவனமாக உற்று நோக்கும் போது இந்திய ஏழைமக்களின் உரிமைகள் பற்றிய (நீதிமன்றங்களின்) அக்கரை நம்மை கேள்விக்கு உள்ளாக்குகிறது. மேலும் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின்படி சமூக சமத்துவ குடியரிமை தன்மையையும் கேள்விக்கு உள்ளாக்குகிறது. இந்திய ஜனத் தொகையில் பெரும்பான்மை மக்களாக இருக்கின்ற சாதாரண மக்களின் சமூக பொருளாதார உரிமைகளை காப்பாற்றுவதில் இந்திய நீதிமன்றங்கள் தோற்றுப்போய் விட்டது என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகம் இல்லை. இதற்கு முக்கிய காரணம் என்னவென்றால் இந்திய நீதித்துறையின் வாக்க அமைப்பு என்று உறுதியாகக் கூறலாம். உயர்நீதித்துறை பெரும்பாலும் மேல்தட்டு மக்களிடமிருந்து வருகின்ற காரணத்தால் தம் நிலையை தக்க வைப்பதிலேயே கவனம் செலுத்துகிறது.

வெளிப்படைத் தன்மை இல்லாத காரணத்தினாலும் வேலை நியமனங்களிலும் ஏதேனும் ஒரு அமைப்பு சார்ந்த வழிமுறை பின்பற்றப்படாததாலும் தீர்ப்புகளில் ஒருசாரார் சார்பாகவும் தமக்குரியவர்களுக்கு சலுகை காட்டுபவர்களாகவும் இருக்க வழி செய்யப்பட்டு விடுகிறது. ஏழைகள் பற்றிய அவர்கள் பிரச்சினைகள் பற்றிய புரிதல் பெரும்பான்மை நீதிபதிகளுக்கு இருப்பதில்லை இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இந்திய உயர்மட்ட நீதித்துறைக்கு யாரிடமும் பதில்சொல்ல வேண்டிய பொறுப்பும் இல்லை. அவர்கள் செயல்பாடுகள் பற்றிய தணிக்கை எதுவுமில்லை என்பதோடு பொது மக்களின் விமர்சனமும் நீதிபதிகளுக்கு

இருக்க வாய்ப்பு இல்லை ஏனெனில் அது நீதிமன்ற அவமதிப்பாக போய்விடுவதால். அவர்கள் தகவல் அறியும் உரிமைச் சட்டத்திலிருந்தும் தங்களை பாதுகாத்துக் கொள்கிறார்கள். எனவே இந்தியாவிலுள்ள சாதாரண குடிமக்கள் தங்களுக்கான நீதிபெற்றுத் தரும் அமைப்பாக நீதித்துறையை நம்புவதில்லை என்பது ஆச்சரியம் தரக்கூடிய ஒரு விஷயம் அல்ல. சொல்லப்போனால் பலர் இதனை ஆளும் வர்க்கத்தின் கடைசி ஆயுதமாகத்தான் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்பதாகும்.

– Economic & Political Weekly, April 4, 2009

பெண்கள் வழக்கில் நெறிமுறைகளை பின்பற்றுவது இல்லை சிதம்பரம் குற்றச்சாட்டு

பெண்களுக்கு எதிரான குற்றங்கள் தொடர்பான வழக்குகளில் மத்திய அரசு பிறப்பித்த வழிகாட்டு நெறிமுறைகளை நீதிபதிகள், போலீசார், அரசு தரப்பு வக்கீல்கள் பின்பற்றுவது இல்லை என்று ப.சிதம்பரம் குற்றம் சாட்டினார்.

மக்களவையில் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளுக்கு பதில் அளித்து உள்துறை அமைச்சர் ப.சிதம்பரம் கூறியதாவது; பெண்களின் உணர்வுகளை மதிக்கும் வகையில் அவர்களுக்கு எதிரான குற்றங்கள் தொடர்பான வழக்குகளில் எப்படிப்பட்ட அணுகு முறைகளை கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்று நீதிபதிகள், போலீசார், அரசு தரப்பு வக்கீல்களுக்கு உள்துறை அமைச்சகம் வழிகாட்டு நெறிமுறைகளை பிறப்பித்து இருக்கிறது.

“பெண்கள் தொடர்பான வழக்குகளை பெண் நீதிபதிகள் விசாரிப்பது, பாதிக்கப்பட்ட பெண்களை போலீசார் தொடக் கூடாது, பாதிக்கப்பட்ட பெண்களின் வாக்குமூலத்தை அவர்களின் வீடுகளில் வைத்து அவர்களது பெற்றோர், உறவினர்கள் அல்லது சமூக சேவகி முன்னிலையில் தான் வாங்க வேண்டும், பெண்கள் தொடர்பான வழக்குகளில் ரகசிய விசாரணை நடத்த வேண்டும்” என்பது உட்பட பல வழிகாட்டு நெறிமுறைகளை உள்துறை அமைச்சகம் பிறப்பித்து உள்ளது.

ஆனால், அவற்றை நீதிபதிகளோ, போலீசாரோ, அரசு தரப்பு வக்கீல்களோ பின்பற்றுவது இல்லை. பெண்களின் துன்பம், துயரங்களை குறைப்பதற்காக மாநில அரசுகளுக்கு மத்திய அரசு அவ்வப்போது நினைவூட்டியும் இந்த வழிகாட்டு நெறிமுறைகள் பின்பற்றப்படவில்லை. பெண்களுக்கு நீதி கிடைக்க மாநில அரசுகளை மத்திய அரசு தொடர்ந்து வற்புறுத்தி வரும். இவ்வாறு ப.சிதம்பரம் கூறினார்.

– தினரகன் 16.12.2009

காவல்துறை சீர்திருத்தத்திற்கான உச்ச நீதிமன்றத்தின் வழிகாட்டுதல்களை நடைமுறைப்படுத்துவதற்காக முன்னாள் உச்சநீதிமன்ற நீதிபதி திரு. K.T. தாமஸ், தலையிலான உச்ச நீதிமன்ற கண்காணிப்புக் குழுவிடம் தமிழகத்தில் உள்ள மக்கள் இயக்கங்கள் அளித்த மனு – 21.8.2009

காவல்துறை சீர்திருத்தங்கள் குறித்து உச்ச நீதிமன்ற ஆணைக்கு இணங்க நடவடிக்கை எடுக்காத தமிழக அரசு

A) நாடாளுமன்றத்திடமிருந்து சட்டபூர்வ அனுமதிக்காக காவல்துறை மசோதா 2008 நிலுவையில் உள்ள நிலையில், தமிழக அரசு, உச்ச நீதிமன்றத்தின் வழிகாட்டுதல்களை நிறைவேற்றுவதற்காக எந்த ஒரு நிர்வாக உத்தரவையும் பிறப்பிக்கத் தவறிவிட்டது. தமிழக காவல்துறை மசோதா 2008க்கு முன்பு 2007 ஏப்ரல் முதல் ஜூன் 2007 வரை 4 அரசாணைகளை பிறப்பித்ததாக தமிழக அரசு கூறுகிறது. உச்ச நீதிமன்ற வழிகாட்டுதல்களின் அடிப்படையில் இல்லாததால் அது முற்றிலும் தவறாகும். b) தமிழக அரசு கண்டிப்பாக காவல் புகார்கள் ஆணைக்குழு ஒன்றை அமைக்க வேண்டும். ஆனால் உச்ச நீதிமன்ற வழிகாட்டுதல்களில் மிக முக்கியமான ஒன்றான இதை நிறைவேற்றுவதில் தமிழக அரசு முழுமையாகத் தவறிவிட்டது. c) காவல் துறையீது மாநில அரசு தேவையின்றி செல்வாக்கு செலுத்தாமல் இருப்பதை அல்லது நிர்வாகம் அளிக்காமல் இருப்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்காகவும், மாநில காவல்துறையின் செயல்பாட்டை மதிப்பீடு செய்வதற்காகவும் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய மாநில பாதுகாப்பு ஆணையம் ஒன்றை ஒவ்வொரு மாநிலமும் அமைக்க வேண்டும் என்ற உச்சநீதிமன்ற ஆணை, தமிழ்நாடு காவல்துறை மசோதா 2008ல் (பிரிவு 27) தமிழ்நாடு காவல்துறை வாரியம் என்ற அளவில் சுருங்கிவிட்டது. மாதிரி காவல்துறைச் சட்டத்தின்படி காவல்துறையின் செயல்கள் மற்றும் நடவடிக்கைகளை மறுபரிசீலனை செய்வதே மேற்குறிப்பிட்ட பாதுகாப்பு ஆணையத்தின் சாரம்சமாகும். தமிழ்நாடு காவல்துறை மசோதா 2008ல் காவல்துறையை மறுபரிசீலனை செய்ய குறிப்பிடும் படியான எந்த ஒரு அதிகாரமும் இல்லை. அதற்குப்பதிலாக, காவல்துறையினரின் செயல்-பாடுகளை அடையாளம் காண்பதற்குத்தான் மாநில பாதுகாப்பு ஆணையத்திற்கு அதிகாரம் வழங்கப்படுகிறது.	d) காவல்துறை நிறுவன வாரியத்தை பொறுத்த அளவில், உச்ச நீதிமன்ற வழிகாட்டு நெறிமுறை மற்றும் மாதிரி காவல் சட்டம் காவல் அலுவலர்களின் பணிநிலை நியமனத்திற்கு முன்னதாக பணிநிலை சார்ந்த முடிவுகள் காவல்துறை தலைமைப் பொறுப்பில் உள்ளவர்களால் மட்டும் எடுக்கப்படுகிறது என்பதை உறுதிசெய்ய ஒரு குழு அமைக்கப்பட வேண்டும் என்று தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றன. உச்ச நீதிமன்ற வழிகாட்டு நெறிமுறையை நிறைவேற்றாமல் தமிழக அரசு நியமித்த காவல் நிறுவன குழுவிடம் கூடுதல் டி.ஜி.பி., தவிர பிற அதிகாரிகளின் பணிநிலைநியமனம், இடமாறுதல் ஆகியவை குறித்து பரிந்துரை செய்வதற்கு மட்டும் அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், உச்ச நீதிமன்ற வழிகாட்டுதல்கள் மற்றும் மாதிரி காவல்துறைச் சட்டத்தின் படி காவல் நிறுவனக்குழு, அனைத்து காவல் அலுவலர்களது இடமாறுதல், பணிநிலை நியமனம், பதவி உயர்வு போன்ற அனைத்து விஷயங்களிலும் முடிவு செய்யும். e) காவல் புகார்கள் ஆணைக்குழுவை பொறுத்த மட்டில், தமிழக காவல்துறை மசோதா 2008, முழுவதுமாக நிறைவேற்றவில்லை. இந்த விஷயத்தில் மாதிரி காவல் சட்டம் தெளிவாக உள்ளது. அது மேலும் மாநில, மாவட்ட அளவில் முறையே ஓய்வு பெற்ற உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி மற்றும் மாவட்ட நீதிபதி தலைமையில் காவல் துறை ஆணைக்குழு (Police Accountability Commission) ஒன்றை அமைக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறது. உரிமை மீறல்கள் சார்ந்த வழக்குகளில் தாமதமாகவோ அல்லது டி.ஜி.பி கேட்டுக்கொண்டாலோ நடவடிக்கை எடுக்கவும், முதல் தகவல் அறிக்கை பதிவு செய்வதிலிருந்து ஆய்வு செய்யவும் இத்தகைய புகார்கள் ஆணைக்குழுவிடம் கூடுதலான அதிகாரத்தை மாதிரி காவல் சட்டம் வழங்குகிறது. f) முதல் தகவல் அறிக்கை பதியப்படுவது, விசாரணையை தாமதப்படுத்துவது, சட்டத்திற்கு புறம்பான சித்திரவதைகள், வன்கொடுமைகள், பாலியல்

வன்புணர்ச்சி மற்றும் பாலியல் ரீதியான துன்புறுத்தல்கள், காவல் மரணங்கள், சட்டத்திற்கு புறம்பான கொலைகள், சாதிய ரீதியான துன்புறுத்தல்கள் குறித்து மக்களிடமிருந்தும், மக்கள் அமைப்புகளிடமிருந்தும் வரும் புகார்களுக்கு காவல் புகார்கள் ஆணைக்குழு கட்டாயம் முக்கியத்துவம் அளிக்க வேண்டும்.

g) தமிழ்நாடு காவல்துறை சட்ட முன்வடிவு 2008ல் தவறு செய்யும் காவல்துறை அதிகாரிகள் மீது என்னென்ன நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படும் என்பது குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால் மாதிரி காவல் சட்டத்தில் இதுபோன்ற குறைகளை நிவர்த்தி செய்யும் வழிமுறைகள் குறித்து தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

h) உச்சநீதிமன்ற கண்காணிப்புக் குழுவின் வருகையை டெல்லியை தலைமையிடமாக கொண்ட காமன்வெல்த் மனித உரிமைக்கான அமைப்பின் (CHRI) மூலமாக தமிழ்நாட்டில் மக்கள் உரிமைக்காக பணியாற்றும், நாங்கள் தெரிந்து கொண்டோம். ஆனால் அவர்கள் எந்த இடத்தில் கூடுகிறார்கள், இக்கண்காணிப்புக் குழு எங்கிடம் எந்த விதமான கருத்தை எதிர்பார்க்கிறார்கள் என்பது மிகவும் ரகசியமாகவே வைக்கப்பட்டிருந்தது. எங்கள் அமைப்பின் மூலமாக பல்வேறு உயர் காவல்துறை அதிகாரிடம் தொலைபேசி மூலமாக பலமுறை தொடர்பு கொண்டு கேட்ட போதும்

சரியான பதில் எங்களுக்கு கிடைக்கவில்லை. இறுதியாக உச்சநீதிமன்ற நீதிபதி திரு. K.T. தாமஸ் அவர்களையே நேரடியாக தொடர்பு கொண்டு பின்னரே உச்ச நீதிமன்ற கண்காணிப்பு குழுவின் வருகை, நேரம், நாள், இடம் முதலியவற்றை அறிந்து கொள்ள முடிந்தது.

உச்சநீதிமன்ற கண்காணிப்பு குழு மக்கள் அமைப்புகளிடம் கருத்து கேட்பதற்காக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இடம் மாநில குற்ற ஆவணங்கள் பாதுகாப்பு அலுவலகம். இந்த அலுவலகத்தின் கட்டிடம் இது போன்ற நிகழ்வுகளை நடத்துவதற்கு போதுமானதாக இல்லை. மக்கள் அமைப்புகளின் கருத்துக்களை அதன் பிரதிநிதிகள் முழுமையாக எடுத்துக் கூறுவதற்கு ஏதுவான சூழ்நிலையோ, இட வசதியோ இந்த கட்டிடத்தில் இல்லை. இதுபோன்ற மிக முக்கியமான கருத்துக்கேட்பு கூட்டத்தை உயர்நீதிமன்ற வளாகத்திலோ அல்லது ஜீடிசியல் அகாடமியிலோ (Judicial Academy) நடத்தியிருந்தால் மிகவும் பயனுள்ள வகையில் இருந்திருக்கும் என்பது எங்களின் ஆதங்கம்.

இக்கண்காணிப்பு குழுவின் செயல்பாடுகள் ஜனநாயகத்தின் அத்தியாவசியமான கட்டமைப்பை உறுதி செய்வதாகவும், பாதுகாப்பதாகவும் அமைய வேண்டும். காவல்துறையில் ஜனநாயகம் தழைத்தோங்க செய்வதாக அமைய வேண்டும். இக்குழுவின் செயல்பாடுகள் குறித்து அனைத்து மக்கள் அமைப்புகளுக்கும் ஊடகங்கள் மூலமாகவும் மற்றும் பல்வேறு வகைகளிலும் வெளிப்படையாக அறிவிக்கப்பட வேண்டும்.

தகவல் உரிமை சட்டத்தில்

கைதிக்கு தகவல் தராத டி.ஐ.ஐ.க்கு அபராதம்

தகவல் உரிமை சட்டத்தில் கைதிக்கு தகவல் தர மறுத்த சிறைத்துறை டி.ஐ.ஐ.க்கு ரூ.25 ஆயிரம் அபராதம் விதித்து, தகவல் உரிமை ஆணையம் உத்தரவிட்டுள்ளது. நன்னடத்தை விதியின் கீழ் தமிழகம் முழுவதும் கடந்த ஆண்டு 1,400 கைதிகள் விடுவிக்கப்பட்டனர். அப்போது, கோவை சிறையில் இருக்கும் கைதி சகாப்தீன் உட்பட 2 பேர், தங்களையும் விடுவிக்க வேண்டும் என்று கோவை சிறைத்துறை கண்காணிப்பாளரிடம் மனு கொடுத்தனர். அவர்களது மனு தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது. மனுவை தள்ளுபடி செய்ததற்கான காரணத்தை கேட்டு தகவல் உரிமை ஆணையத்தில் 2 பேரும் மனு செய்தனர். 'அவர்களுக்கு காரணத்தை தெரிவிக்க தேவையில்லை' என்று கூறி, கோவை சிறைத்துறை டிஐஐ மாரியப்பன் மனுவை நிராகரித்து கடிதம் அனுப்பியுள்ளார்.

அதைத் தொடர்ந்து கைதிகள் 2 பேரும் மேல் முறையீடு செய்தனர். இதில் நேரில் ஆஜராகுமாறு டிஐஐ மாரியப்பனுக்கு தகவல் கடிதம் அனுப்பப்பட்டது. ஆனால் தனது சார்பில் துணை கண்காணிப்பாளர் சண்முகசுந்தரத்தை அனுப்பியுள்ளார். தகவல் பெறும் உரிமை ஆணையத்துக்கு முறையாக பதில் அளிக்காததால், டிஐஐ மாரியப்பனுக்கு ரூ.25 ஆயிரம் அபராதம் விதித்து ஆணையம் உத்தரவிட்டது.

இந்த அபராதத்தை அவரது சம்பளத்தில் பிடித்தம் செய்யவும், அவர் மீது துறை ரீதியான நடவடிக்கை எடுக்கவும் ஆணையம் உத்தரவிட்டுள்ளது.

– தினகரன், 16.12.09

காவல்துறை சீர்திருத்தம் குறித்த உச்சநீதிமன்ற வழிகாட்டுதல்களின் மீது தமிழ்நாடு அரசின் செயல்பாடுகள் பற்றிய அறிக்கை

உச்ச நீதிமன்ற வழிகாட்டுதல்களை தமிழ்நாடு அரசாங்கம் தொடக்கத்தில் எதிர்த்தது. ஒரு பரிசீலனை மனுவையும், 2007 பிப்ரவரி 6ம் தேதி உச்சநீதிமன்றத்தில் பதிவு செய்தது, 2007 ஆகஸ்ட் மாதம் அந்த மனு நீதிமன்றத்தால் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது. கண்காணிப்புக் குழுவிற்கு அளிக்கப்பட்ட தகவலின் படி தமிழக அரசு, ஆறு கூடுதல் அபிவிட மனுக்களை நீதிமன்றத்தில் பதிவு செய்தது¹.

காவல்துறைத் தலைவரின் பதவிக்காலம், சட்டம்-ஒழுங்கையும், குற்றப்பலனாய்வையும்³ வேறுபடுத்தல், காவல் நிறுவன கமிட்டி ஒன்றை உருவாக்குதல் தொடர்பான மூன்று அரசாணைகளை தமிழக அரசு 2007ல் வெளியிட்டது². 2008 மே 14 அன்று தமிழக சட்டசபையில் காவல்துறை மசோதா அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது⁴. ஆனால் இன்னும் நிறைவேற்றப்படவில்லை. கிடைத்த தகவலின் படி, மேற்குறிப்பிட்ட எந்த ஒரு ஆணையையும் உச்ச நீதிமன்றத்திடம் தமிழக அரசு சமர்ப்பிக்கப்படவில்லை. புதிய காவல்துறை மசோதா அமலாக்கப்படும்வரை உச்ச நீதிமன்றத்தின் வழிகாட்டுதல்கள் மேலே குறிப்பிட்டுள்ள அரசாணைகளின் வழியாக செயல்படுத்தப்படும். தமிழ்நாடு அரசு புதிய சட்டத்தை சட்டசபையில் அறிமுகப்படுத்தி, அரசாணைகளை வெளியிட்டிருந்தாலும் உச்ச நீதிமன்றத்தீர்ப்பின் தன்மையோடு இணங்கிச் செல்லக் கூடியதாகவோ, உச்சநீதிமன்ற வழிகாட்டுதல்களை உணர்வுபூர்வமாக கடைபிடிப்பதாகவோ தமிழக அரசு இல்லை என்பது நாம் கவனமாக பரிசீலித்தால் தெரியவருகிறது.

1. மாநில பாதுகாப்பு ஆணையம்

வழிகாட்டுதல் 1:-

காவல்துறை மீது மாநில அரசு தேவையின்றி செல்வாக்கு செலுத்தாமல் இருப்பதை அல்லது நிர்ப்பந்தம் அளிக்காமல் இருப்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்காகவும், 2) விரிவான கொள்கை வழிகாட்டுதல்களை வகுப்பதற்காகவும் மற்றும் 3) மாநில காவல்துறையின் செயல்பாட்டை மதிப்பீடு செய்வதற்காகவும் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய மாநில பாதுகாப்பு ஆணையம் ஒன்று அமைக்கப்படுகிறது. இந்த ஆணையத்தை அமைப்பதில் தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையம், ரிபைரோ கமிட்டி அல்லது சோராபிஜி கமிட்டி பரிந்துரைத்த மாடல்களில் ஏதேனும் ஒன்றை மாநில அரசுகள் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளலாம்.

நீதிமன்றத்தோடு உடன்படாத போக்கு 1

காவல்துறை நிறுவனம் எனப்படும் மாநிலப் பாதுகாப்பு ஆணையத்தை தமிழக காவல்துறை மசோதா 2008 உருவாக்குகிறது. சட்டம் அமுலுக்கு வருகிற 6 மாதத்திற்குள்ளாக தமிழ்நாடு காவல்துறை நிறுவனம் உருவாக்கப்படும் என்றும் மசோதா கூறுகிறது. தேவையற்ற தாமதத்தை உருவாக்கி, உச்ச நீதிமன்றத்தின் நோக்கத்தை மீறுவதாக இது இருக்கிறது. காவல்துறை நிறுவனத்தை உருவாக்குவதற்கான கெடு 2007 ஏப்ரல் 10 தேதிக்கு மேலாக போகக்கூடாது என்று நீதிமன்றம் தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறது. ஆனால் தமிழ்நாடு அரசு 2009 ஆகஸ்ட் வரை, இன்னமும் காவல்துறை நிறுவனத்தை உருவாக்கவே இல்லை.

காவல்துறை ஆணையத்தின் உள்ளடக்கம் (நீதிமன்றத்தோடு உடன்படாத போக்கு 2-3)

தமிழ்நாடு அரசு உத்தேசித்துள்ள காவல்துறை ஆணையத்தின் மாதிரி உச்ச நீதிமன்றத்தால் பரிந்துரை செய்யப்பட்ட மூன்று மாதிரி அமைப்புகளில் எது ஒன்றையும் ஒப்பிடக்கூடியதாக இல்லை. தமிழக அரசின் மாதிரியில் ஆணைய உறுப்பினர்களாக ஒன்பது பேர் உள்ளனர். நான்கு பேர் சுயேச்சையான உறுப்பினர்கள். மூன்று பேர் அரசு அதிகாரிகள். இவர்களுடன் சட்டமன்ற எதிர்க்கட்சித் தலைவரும், டிஜிபியும் இருப்பார்கள். உச்ச நீதிமன்றம் வலியுறுத்துவதுபோல, நீதித்துறை பிரதிநிதி அதில் இருக்கமாட்டார். ஆணையத்தின் அதிகாரிகள் வெறுமனே சிபாரிசு செய்யும் தன்மையுடன் இருக்குமா? அல்லது கட்டுப்படுத்தக் கூடியதாக இருக்குமா என்பதையும் தமிழக அரசின் மசோதா குறிப்பிட்டு சொல்லவில்லை.

செயல்பாடு:- (நீதிமன்றத்தோடு உடன்படாத போக்கு 4-6)

உச்ச நீதிமன்றத்தின் வழிகாட்டுதலை ஒத்ததாக தமிழ்நாடு காவல்துறை ஆணையத்தின் செயல்பாடு இருக்காது. காவல்துறையின் மீது மாநில அரசின் தேவையற்ற செல்வாக்கோ, குறுக்கீடோ இருக்கக்கூடாது என்பதை உறுதிப்படுத்துவதுதான் இந்த ஆணையத்தின் நோக்கம் என்றும், காவல்துறையின் செயல்பாடுகள் குற்றங்கள் நடக்காமல் முன்னமே தடுக்கக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும் என்றும் நீதிமன்றம் தெளிவுப்படுத்தியுள்ளது. ஆனால், தமிழ்நாடு காவல்துறை ஆணையம் தனது செயல்பாடுகளின் சிறந்த குறியீடுகளை அடையாளப்படுத்தும் என்று மட்டும் தான் அரசின் மசோதா பேசுகிறது.

2. காவல்துறை தலைமை இயக்குநர் (டிஜிபி) யின் தேர்வும், பதவிக்காலமும்

வழிகாட்டுதல் 2:—

காவல்துறை தலைமை இயக்குநரின் (டிஜிபி) தேர்வு என்பது வெளிப்படைத்தன்மை கொண்டதாக தகுதி, திறமையை அடிப்படையாக கொண்டதாக இருக்க வேண்டும். மத்திய பொது தேர்வாணையத்தின் ஈடுபாடும் இதில் இருக்க வேண்டும். அவரது பதவிக்காலம் குறைந்தது இரண்டு வருடங்கள் இருக்க வேண்டும்.

உச்ச நீதிமன்ற வழிகாட்டல்களுக்கு “பொருந்துமாறு” இரண்டு ஆணைகளை தமிழக அரசாங்கம் வெளியிட்டுள்ளது. அந்த அரசு ஆணைகள் மற்றும் தமிழ்நாடு காவல்துறை மசோதா 2008ன் பொருத்தமான சட்டப்பிரிவுகள் ஆகியவற்றை ஒப்பிட்டு பார்க்கும் ஒரு ஆய்வு வருமாறு;

தமிழக அரசு ஆணைகள் (2007)

பொறுத்தவரையில் நீதிமன்ற வழிகாட்டலோடு உடன்படாத போக்கு

தேர்வு: (உடன்படாத போக்கு 1)

சட்டம்—ஒழுங்குக்கான காவல்துறை தலைமை இயக்குனரை (டிஜிபி) பதவியில் அமர்த்துவது என்பது உள்துறை செயலாளர் துவக்கப்பட்டு, தலைமைச்செயலர் வழியாக, முதலமைச்சராலும், ஆளுநராலும் முடிவு செய்யப்பட கூடியதாக இருக்கும் என உள்ளது. காவல்துறை தலைமை இயக்குநரை பதவியில் அமர்த்துவது என்னும் நிகழ்ச்சியில் அரசு தனது செல்வாக்கை பயன்படுத்துவது என்பதை தடுப்பதற்கும், அத்தகைய நிகழ்ச்சிப் போக்கை வெளிப்படையாகவும், தன்னைத்தானே பாதுகாத்துக்கொள்ளவும் கூடியதாகவும் பாதுகாத்திட வேண்டும் என்றால் அரசு சாரா நிறுவனங்களின் உறுப்பினர்கள் அங்கே இருப்பது என்பது முக்கியமானது.

மேலே கூறப்பட்ட தேர்வுமுறை என்பது உச்ச நீதிமன்ற வழிகாட்டலை நேரடியாக மீறுதலாகும். காவல்துறை தலைமை இயக்குநர் என்பவர் சுயேச்சையான ஒரு கமிட்டியால் மூன்று விசயங்களை கணக்கில் கொண்டு, ஒரு பெயர்ப்பட்டியல் தயார் செய்யப்பட்டு, அதில் இருந்து அரசாங்கத்தால் நியமனம் செய்ய வேண்டும் என நீதிமன்றம் கூறுகிறது.

பதவிக்காலம்: (உடன்படாத போக்கு 2)

காவல்துறை தலைமை இயக்குநரின் பதவிக்காலம் என்பது வயது முதிர்ச்சியோடு சம்பந்தப்பட்டது. உச்ச நீதிமன்றம் கொண்டு வர உத்தேசிக்கிற தமிழ்நாடு காவல்துறை

ஆணையத்தின் சம்மதம் இல்லாமலே, தமிழக அரசாங்கம் மட்டுமே ஒரு தரப்பாக முடிவெடுத்து அவரை பதவி விலக்கலாம் என்றும் அதில் உள்ளது.

தமிழ்நாடு காவல்துறை மசோதா (2008)

பொறுத்தவரையிலான நீதிமன்றத்திற்கு

உடன்படாத போக்கு

தேர்வு செய்தல்: (உடன்படாத போக்கு 3)

மாதிரி காவல்துறை சட்டத்தில் சிபாரிசு செய்து உள்ளதைப் போல அரசாங்கம் ஒரு சுயேச்சையான தேர்வுக் கமிட்டியை உருவாக்கலாம். காவல்துறை தலைமை இயக்குநர் பதவிக்கு தகுதியானவர்களின் பெயர்ப்பட்டியலை சுயேச்சையான தேர்வுக் கமிட்டி தயார் செய்வது என்னும் திட்டத்திற்கு பின்னால், தேர்வு செய்யும் நடைமுறையை பாரபட்சம் இல்லாமல் ஆக்குவதை உறுதிப்படுத்துவதும், காவல்துறை தலைமை இயக்குநர் பதவிக்கான செயல்பாட்டுரீதியான கடமை உணர்வை உறுதிப்படுத்துவதுமான ஒரு நோக்கம் உள்ளது. தேர்வு நடைமுறையில் சுயேச்சையான கமிட்டியின் பங்கை விலக்கி விடுவது என்பது இந்த நோக்கத்தை தீர்த்துப்போவதாக உள்ளது.

பதவிக்காலம் (உடன்படாத போக்கு 4)

காவல்துறை தலைமை இயக்குநரின் பதவிக்காலம் என்பது வயது முதிர்ச்சியை பொருத்து இரண்டாண்டு காலம் என்று உள்ளது. இது வயது முதிர்ச்சியை கணக்கில் கொள்ளாத நீதிமன்ற வழிகாட்டலை மீறுவதாக உள்ளது. தமிழ்நாடு காவல்துறை ஆணையத்தோடு கலந்து பேசாமல் ஒரு தரப்பாகவே காவல்துறை தலைமை இயக்குனரை அரசாங்கம் பதவி நீக்கலாம் என்பது தன்னிச்சையான முடிவுகள் அதிகரிக்கக்கூடிய சூழலைத்தான் உருவாக்கும்.

3. முக்கிய பொறுப்புகளில் உள்ள காவல்துறை அதிகாரிகளுக்கான பதவிக்காலம்

வழிகாட்டல் 3:—

மாவட்ட போலிஸ் சூப்பிரண்டெண்ட், மண்டல காவல்துறை அதிகாரி (டிஜிபி) ஆய்வாளர்கள் ஆகிய முக்கிய பொறுப்புகளில் உள்ள காவல்துறை அதிகாரிகளின் பதவிக்காலத்தையும் கூட குறைந்த பட்சம் இரண்டு வருடங்களாக ஆக்க வேண்டும்.

பதவிக்காலம்: (உடன்பாடான போக்கு 1)

தமிழ்நாடு காவல்துறை மசோதா 2008ன் படி முக்கிய பொறுப்புகளில் உள்ள காவல்துறை அதிகாரிகளின் பதவிக்காலம் இரண்டு ஆண்டு காலம் என உள்ளது.

முன் கூட்டியே பதவியில் இருந்து அகற்றுவது:

(உடன்படாத போக்கு 1)

முக்கிய பொறுப்புகளில் உள்ள அதிகாரிகள் தற்காலிக பணிநீக்கம் செய்யப்பட்டாலோ, காலியாக உள்ள ஒரு பணியிடத்தை நிரப்பும் போதோ, குறிப்பிட்ட நோக்கத்துக்காக பணியிடமாற்றம் செய்யும்போதோ, வேறு நிர்வாகப்பணிகளுக்காக விடுவிக்கப்படும்போதோ, அவர்களை அந்தப் பதவியில் இருந்து அகற்றலாம் என அதில் உள்ளது. இத்தகைய விரிவான, வரையறுக்கப்படாத அதிகாரங்களைத்தான் அரசாங்கம் கடந்த காலம் முதல் இன்று வரை வைத்துள்ளது. மூத்த அதிகாரிகளின் பதவிக்காலத்தை பாதுகாப்பது எனும் உச்ச நீதிமன்றத்தின் நோக்கத்தை பலவீனப்படுத்துவதாக மேற்கண்ட அதிகாரங்கள் உள்ளன.

4. குற்ற புலனாய்வையும், சட்டம் - ஒழுங்கையும் பிரித்தல்:

வழிகாட்டல் 4:-

காவல்துறையின் குற்றபுலனாய்வையும், சட்டம் ஒழுங்கு பணிகளையும் பிரிக்க வேண்டும்.

தமிழ்நாடு அரசாங்கம் 2007 ஏப்ரல் 26 தேதியிட்ட தனது ஆணை எண் Ms No:640 என்பது மேற்கண்ட வழிகாட்டலுக்கு உடன்பட்டதாக இருப்பதாக கூறுகிறது.

2007 அரசு ஆணையை பொறுத்தவரையிலான உடன்பாடான போக்கு

பிரித்தல்: (ஒரு பகுதியளவான உடன்பாடான போக்கு 1)

சட்டம் ஒழுங்கு மற்றும் குற்ற புலனாய்வு அமைப்புகள் காவல்நிலைய மட்டம் வரையில் பிரிக்கப்படும் என்பதை தமிழ்நாடு அரசாங்கம் உறுதிப்படுத்தி உள்ளது.

பிரித்தல்: (பகுதியளவான உடன்பாடான போக்கு 2)

சட்டம் ஒழுங்கும், குற்ற புலனாய்வும் தனித்தனி துறைகளாக மாற்றப்படும் என தமிழ்நாடு காவல்துறை மசோதா 2008 கூறுகிறது.

இருந்தாலும், மசோதாவின் மேற்குறிப்பிட்ட பிரிவில் ஆங்கில வார்த்தையான “May” பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. (Government May Separate the Law and order wing from crime investigation) Shall எனும் ஆங்கிலச்சொல்லுக்கு பதிலாக “May” பயன்படுத்தி இருப்பது என்பது உச்சநீதிமன்ற வழிகாட்டலுக்கு கடமை உணர்வோடு உடன்படக்கூடிய தன்மை கொண்டதாக இல்லை.

5. காவல் நிறுவன வாரியம்:

வழிகாட்டல் 5:-

காவல்துறை உதவி கண்காணிப்பாளர் (டிஜிபி) பதவிக்கு மேற்பட்ட காவல்துறை அதிகாரிகளின் நியமனம் மற்றும் பணியிட மாறுதல்கள் சம்மந்தமாக சிபாரிசு செய்தல், காவல்துறை உதவி கண்காணிப்பாளர் பதவிக்கு கீழான உதிகாரிகள் சம்மந்தப்பட்ட பதவி உயர்வு, பணிநியமனங்கள், அனைத்து பணியிட மாறுதல்கள் எல்லாவற்றையும் தீர்மானிக்கக்கூடிய காவல் நிறுவன வாரியத்தை உருவாக்க வேண்டும். அந்த வாரியத்தில் காவல்துறை தலைமை இயக்குநரும், மூத்த காவல்துறை அதிகாரிகள் நான்கு பேரும் கொண்டதாக அந்த வாரியம் இருக்கும். காவல்துறை கண்காணிப்பாளரிடமும் (S.P), அதற்கு மேலான அதிகாரிகளிடமும் இருந்து வரும் ஒழுங்கு நடவடிக்கை மற்றும் இதர விசயங்கள் சம்மந்தமான புகார்களை விசாரித்து நடவடிக்கை எடுக்கும் அதிகாரம் படைத்ததாக இருக்கும்.

தமிழ்நாடு அரசாங்கம் 2007 ஏப்ரல் 26 தேதியிட்ட தனது ஆணையின் மூலம் உச்சநீதிமன்ற வழிகாட்டலுக்கு பொருத்தமாக தனது செயல்பாடுகளை அமைத்துக்கொண்டுள்ளதாக கூறுகிறது.

2007 அரசு ஆணையை பொருத்தவரை தமிழக அரசாங்கத்தின் உடன்பாடான போக்கு:

செயல்பாடு:- (உடன்படாத போக்கு 1-4)

காவல்துறை கண்காணிப்பாளர் (SP), மற்றும் கூடுதல் டிஜி.பி, டிஜிபி ஆகியோர் தவிர்த்த ஏனைய மேல் அதிகாரிகளுக்கான பணிநியமனம், பணியிட மாறுதல்கள் ஆகியவற்றை “காவல் நிறுவன கமிட்டி” சிபாரிசு செய்யும் என்று தமிழக அரசின் ஆணை தெரிவிக்கிறது.

காவல்துறையின் நிர்வாக தலைமையில் தான் முடிவுகள் எடுக்கப்படுகின்றன என்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்காகத் தான் மேல்மட்ட காவல்துறை அதிகாரிகளின் பணி நியமனங்கள், பணியிடமாறுதல்கள் ஆகியவற்றை காவல்துறை நிறுவன வாரியம் தான் சிபாரிசுகள் செய்ய வேண்டும் என்கிறது, நீதிமன்ற வழிகாட்டல். அதனை நேரடியாக மீறுவதாக இது அமைந்துள்ளது.

பணியிட மாற்றங்கள், பணி நியமனங்கள், பணி உயர்வுகள் ஆகியவை காவல்துறையின் தலைமையால் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும் என்பது நீதிமன்ற வழிகாட்டலின் நோக்கம். ஆனால் அரசு ஆணை அதில் ஓர்

ஒட்டையை மாநில அரசாங்கத்துக்காக உருவாக்குகிறது. காவல் நிறுவன வாரியத்தின் அதிகாரங்களை காவல் துறைக்குவெளியே கொண்டு சென்று இருப்பது தான் மோசமானதாகவும், கவலைக்குரியதாகவும் உள்ளது.

காவல் நிறுவன வாரியம் தனது அதிகாரங்களை “பொருத்தமான அதிகார அமைப்புக்கு” மாற்றி தரும் எனவும். அந்த அமைப்பு காவல்துறை ஆய்வாளர்களின் பணியிட மாறுதல்களை முடிவு செய்யும் எனவும் தமிழக அரசு ஆணையில் உள்ளது. இது உச்ச நீதிமன்ற வழிகாட்டலுக்கு முற்றிலும் முரண்பாடானது.

காவல் நிறுவன வாரியம் என்பது மேல்முறையீடுக்கான அமைப்பாக வேலை செய்யும் எனும் விஷயத்தைப் பற்றி தமிழக அரசின் ஆணை மவுனம், சாதிக்கிறது.

2008 தமிழ்நாடு காவல்துறை மசோதாவை பொறுத்தவரை உடன்பாடான போக்கு உள்ளடக்கம்: (உடன்பாடு இல்லாத போக்கு 5-6)

காவல்துறை வாரியத்துக்கு டிஜிபி யும் இதர நான்கு சீனியர் அதிகாரிகளும் தலைமை தாங்க வேண்டும் என நீதிமன்றம் சொல்லியிருந்தாலும் கூட காவல் நிறுவன வாரியத்துக்கு தலைவராக கூடுதல் காவல்துறை தலைமை இயக்குநர் இருப்பார் என்று தமிழ்நாடு மசோதா 2008 கூறுகிறது. எத்தனை பேர் உறுப்பினர்களாக இருப்பார்கள் என்பதை, மசோதா குறிப்பிட்டு சொல்லாமல், அரசாங்கத்தின் முடிவுக்கு விட்டு இருப்பதும் கோளாறான பகுதியாகும்.

இத்தகைய கேள்வி கேட்பார் இல்லாத அதிகாரம் என்பது தேவையற்றது. இது பணியிட மாற்றங்கள் பதவி உயர்வுகள், பணி நியமனங்கள் மீது தலையிடுவதில் அரசாங்கத்தின் கையை மேலும் வலுப்படுத்தவே உதவும். தமிழ்நாடு காவல் நிறுவன வாரியத்தை தமிழ்நாடு காவல்துறை மசோதா, மிக குறுகியதாக மாற்றிவிட்டது. அந்த வாரியம் பணியிட மாறுதல்களையும், பணி நியமனங்களையும், சிபாரிசு செய்யக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும் என நீதிமன்றம் கூறுகிற போது, மாநில அரசின் மசோதாவில் செக்ஷன் 31(2)(b) ன்படி பார்த்தால், வாரியத்தின் அதிகாரம் என்பது கூடுதல் கண்காணிப்பாளர் (SP) அளவிலும், அதற்கு மேலாகவும் பணி நியமனங்களுக்கு சிபாரிசு செய்யும் மட்டத்திலே மட்டும் தான் இருக்கிறது. இதை விட கவலையளிக்கும் விஷயம் என்னவென்றால், உயர்மட்ட அதிகாரிகளை பணிமாற்றம் செய்ய சிபாரிசு செய்யக் கூடிய காவல் நிறுவன வாரியத்தின் அதிகாரம் பற்றி மசோதா மூச்சுக்கூட விடவில்லை.

பணியிட மாறுதல்களை செய்வதற்கான முடிவுகள் எடுப்பது காவல்துறைக்கு உள்ளேயே இருக்க வேண்டும் என்பதை உறுதிப்படுத்துவதும் இத்தகைய முடிவுகள் காவல்துறையின்

தலைமையால் மட்டுமே எடுக்குமாறு செய்ய வேண்டும் என்பதுதான் நீதிமன்றத்தின் நோக்கமாக உள்ளது. கூடுதல் டிஜிபிகளுக்கும், டிஜிபிகளுக்குமான பணி நியமனங்கள் மற்றும் பணியிடமாறுதல்களின் மீது சிபாரிசுகளை செய்வதில் காவல்துறை நிறுவன வாரியத்தின் பங்கை விட்டுவிடுவதன் மூலம் காவல்துறையை கடும் அரசியல் கட்டுப்பாட்டிலேயே வைத்திருப்பதை அரசாங்கம் உறுதிப்படுத்தியுள்ளது என்பதுதான் இன்னும் மோசமானதாக உள்ளது.

நீதிமன்ற தீர்ப்பில் முக்கியமானவையாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ள பல விஷயங்களை பின்பற்றுவதில் இந்த மசோதா ஒட்டு மொத்தமாக தோல்வியடைந்துள்ளது. காவல்துறையை கண்காணிப்பதை விட அதனை தனது பிடியில் வைத்து இருப்பதைத்தான் இந்த அரசாங்கம் விரும்புகிறது என்பதாகத்தான் இதனை நாம் காண முடியும்.

நீதிமன்ற வழிகாட்டலின்படி காவல்துறை துணை கண்காணிப்பாளர் மற்றும் அவருக்கு கீழான அதிகாரிகளின் பதவி உயர்வு, பணிநியமனம், பணியிடமாறுதல்கள் மீது கட்டுப்படுத்தக் கூடிய முடிவுகளை எடுக்க காவல் நிறுவன வாரியம் உத்தேசிக்கிறதென்றால், இது சட்ட மசோதாவில் விடப்பட்டு இருப்பது என்பது பல்வேறு பாதிப்புகளுக்கு காரணமாகும். இந்த அளவோடு நிறுத்தப்பட்டு இருப்பது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஏனென்றால் இது பெரும் எண்ணிக்கையில் ஆன அதிகாரிகளின் கதியை தனது தன்னிச்சையான போக்கால் தொடர்ந்து முடிவு செய்கிற ஆற்றலை அரசாங்கத்திற்கு கொடுக்கிறது.

6. காவல்துறை புகார்கள் அதிகார அமைப்பு

வழிகாட்டுதல் 6:-
தவறான நடத்தை, காவல் மரணம், கொடூரமான காயம் ஏற்படுத்துதல், காவல்நிலைய கற்பழிப்பு, நிலம் பறித்தல், கடுமையாக மாண்பங்கப்படுத்துதல் ஆகியவற்றை செய்ததாக காவல்துறை அதிகாரிகள் மீது பொது மக்கள் கூறும் புகார்களை விசாரிக்க சுயேச்சையான காவல்துறை புகார்கள் அமைப்பை மாநில அளவிலும், மாவட்ட அளவிலும் உருவாக்குதல், புகார்கள் அமைப்பு குற்றவியல், ஒழுங்கு நடவடிக்கை விவகாரங்களில் கட்டுப்படுத்தக் கூடியதாக இருக்கும்.

ஓய்வு பெற்ற உச்ச நீதிமன்ற அல்லது உயர்நீதிமன்ற நீதிபதியால் மாநில அளவிலான புகார்களை அமைப்பு தலைமை தாங்கிட வேண்டும். தலைமை நீதிபதி முன்வைக்கிற பெயர்பட்டியலில் இருந்து மாநில அரசு அவர்களை தேர்வு செய்யவேண்டும். புகார்களின் எண்ணிக்கையை பொறுத்து, இந்த அமைப்பில் மூன்று

முதல் ஐந்து வரையிலான மற்ற உறுப்பினர்களும் கட்டாயம் இடம் பெற வேண்டும்.

மாநில மனித உரிமை ஆணையம், லோக் ஆயுத்தா, மாநில தேர்வாணையம் ஆகியவற்றால் முன்வைக்கப்படுகிற பெயர் பட்டியலில் இருந்து மாநில அரசால் தேர்வு செய்யப்பட்டவர்களாக அவர்கள் இருக்கவேண்டும். புகார் அமைப்பின் உறுப்பினர்களாக, ஓய்வு பெற்ற ஆட்சிப்பணியாளர்கள், குடிமை சமுதாய உறுப்பினர்கள், ஓய்வுபெற்ற காவல்துறை அதிகாரிகள் மற்றும் ஏதேனும் அரசுத்துறையின் அதிகாரிகள் ஆகியோர் இருக்கலாம்.

மாவட்ட அளவிலான புகார்கள் அமைப்புக்கான தலைவராக ஓய்வுபெற்ற மாவட்ட நீதிபதி இருக்க வேண்டும். உயர்நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதியாலேயோ அல்லது அவரால் நியமிக்கப்பட்ட உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியாலேயோ முன்வைக்கப்பட்ட பெயர்கள் பட்டியலில் இருந்து மாநில அரசு தேர்வு செய்ய வேண்டும். மாவட்ட புகார்கள் அமைப்பின் உறுப்பினர்களும், மாநில புகார்கள் அமைப்பின் உறுப்பினர்கள் தேர்வு செய்யும் முறையிலேயே தேர்வு செய்யப்பட வேண்டும்.

நமக்கு கிடைத்துள்ள தகவல்களின் படி இந்த வழிகாட்டலுக்கு மாநில அரசாங்கம் பதில் அளிக்கவே இல்லை. மாநில சட்ட மசோதா 2008 இந்த விசயத்தில் ஒட்டுமொத்தமாக மவுனம் சாதிக்கிறது. இந்த வகையில் இந்த மசோதா என்பது உச்ச நீதிமன்ற ஆணைக்கு எதிரான முழுமையான மீறல் ஆகும்.

பரிந்துரைகள்

கீழ்க்கண்ட நடவடிக்கைகள் பரிசீலிக்கப்பட வேண்டும்

1. உச்ச நீதிமன்ற வழிகாட்டு நெறிமுறைகள் 1,2,3,4, மற்றும் குறிப்பாக 6 வது நெறிமுறையை நிறைவேற்ற உடனடி நடவடிக்கையை வழிகாட்டுதல்.
2. ஒரு மாதத்திற்குள்ளாக நிறைவேற்றப்பட்டவை குறித்து கண்காணிப்பு குழுவிற்கு அறிக்கை தருமாறு தமிழக அரசிற்கு வழிகாட்டுதல்
3. ஒரு மாதத்திற்குள் வழிகாட்டு நெறிமுறை 1,2,3,5 குறிப்பாக 6 ஐ நிறைவேற்ற தமிழக அரசு தவறினால் அரசின் மீது நீதிமன்ற அவமதிப்பு நோட்டீஸ் அளிப்பது
4. தமிழக சட்டமன்றத்தின் தேர்வுக்குழு, மாநில மனித உரிமை நிறுவனங்கள், மக்கள் அமைப்புகள், பொதுமக்கள் ஆகியோரிடமிருந்து காவல்துறை மசோதா 2008 குறித்து கருத்துக்களை கேட்க வேண்டும். காவல்துறைக்கு சொந்தமான எந்த ஒரு இடத்திலும் இல்லாமல் பொதுவான அனைவரும்

சுலபமாக வரக்கூடிய இடத்தில் அத்தகைய கருத்துக்களை கேட்கவேண்டும். பிறகு உச்ச நீதிமன்ற வழிகாட்டு நெறிமுறைகளின் வழியில் புதிய சட்டத்தை இயற்ற வேண்டும். இவையாவும் குறிப்பிட்ட கால அளவிற்குள், வெளிப்படைத் தன்மையோடு நடத்தப்படவேண்டும்.

– சென்னை, 21.8.2009

Mr.C.V. Narashiman

Former, DGP of Tamil Nadu and Member National Police Commission

Mr.N.L.Raja

Advocate, Consumer Action Group

Mr.S.P.Ambrose, IAS (retd.,)

Former Home Secretary

Mr.R.Desikan

Consumer Association of India

Mr.A.K.Venkatasubramanian

Catalyst Trust

Dr.V.Suresh

PUCI

Mr.Henri Tiphange

People's Watch

Ms.Sudha Ramalingam

Advocate

Ms.Sheelu

Women's Collective

Ms.Beulah Azariah

Initiatives Women and Development

Mr.Mahaboob Batcha

SOCO Trust

Mr.O.Fernandes

Human Rights Advocacy and Research Foundation

Mr.S. Martin,

Advocate, FEDCOT

Mr.C.J.Rajan

Citizen for Human Rights Movement

Mr.M.Jeeva

Campaign for Custodial Justice & Abolition of Torture

தயவு செய்து, சட்டத்தின் மூலமோ நீதிமன்ற தீர்ப்பின் மூலமோ தடை செய்யுங்களேன்

- முன்னாள் நீதிபதி H. சுரேஷ்

பொதுமக்களின் நம்பிக்கை நமது நீதிபதிகளின் மீது திரும்பப் பெறவேண்டும் என்றால் வணக்கத்துக்குரிய நடவடிக்கைகள் பின்பற்றப்பட்டு நீதிபதிகள் நீதிமன்றங்களில் வேலை செய்வது நிறுத்தி வைக்கப்பட வேண்டும்.

நீதிபதி பி.டி.தினகரன் விஷயத்தில் தற்போதைய சூழ்நிலையில் அவர் பணிசெய்யாமல் நிறுத்தி வைக்க செயல்படுத்துவதற்கான வேண்டுகோள் இது. ஊடகங்கள் அவருடைய தவறுதலான நடவடிக்கைகள் பற்றி நம்பத்தகுந்த சாட்சியங்களை வெளியிட்டு இருக்கின்றது. அவருடைய எல்லா சுய இலாப நடவடிக்கைகளும் பொதுமக்களிடையே கொண்டு வரப்பட்டு விட்டது. நீதிமன்ற அமைப்பு தலைமை நீதிபதியிடம் சமர்ப்பித்து அவர் இதை ஆராய்ந்த பின்பு அரசின் கவனத்திற்கு எடுத்துச் சென்றிருக்கிறார். நீதிபதி தினகரன் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியாக பதவி உயர்வு பெறபோவதில்லை. ஆனால் அரசு அவர் மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றங்களை ஆய்வுக்கு எடுத்திருக்கிறதா என நமக்குத் தெரியாது. உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதி அவர் மீதான குற்றச்சாட்டுகளை CBI-க்கு கொடுத்து அவர்கள் விசாரித்தபின்பு அவைகள் உண்மை என்று சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி நிரூபிக்கப்பட்ட பின்பு தண்டனை வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கிடையில் நீதிபதியாக தடங்கல் ஏதும் இன்றி அவர் பணியாற்றுவது நடந்து கொண்டிருக்கிறது. பத்திரிக்கைகளில் தோன்றிய விஷயங்கள் பொதுமக்களின் பார்வை மற்றும் செவிகட்கு மறைக்கப்பட முடியாமல் எல்லாமே சென்றடைந்திருக்கிறது என்றால் எப்படி பொது மக்களுக்கு அவருடைய நீதி வழங்கும் தன்மையில் நம்பிக்கை இருக்கும்?

பொதுவாக தீவிரக்குற்றச்சாட்டின் பேரில் விசாரணை நடந்து கொண்டிருக்கும் போது அதிலும் குறிப்பாக ஊழல் குற்றச்சாட்டாக ஒரு அதிகாரியின் மீதோ அல்லது அதிகாரம் வாய்ந்த அலுவலகத்தில் வேலை பார்க்கும் நபரின் மீதோ விசாரணை நடக்கும் போது அந்த நபர் தற்காலிகமாக பணி செய்வதிலிருந்து நிறுத்தி வைக்கப்படுவார். அப்படி குற்றம் சாட்டப்பட்ட நபர்கள் உயர்மட்ட நீதிமன்றங்களில் பணியாற்றும் நீதிபதிகளாக இருக்கும் பொழுது அவர்கள் தாங்களாகவே முன் வந்து பணியிலிருந்து விலகி இருப்பதுபொருத்தமானதாக இருக்கும் அதிலும் குறிப்பாக உச்ச நீதிமன்ற அளவில் விசாரணை தொடங்கி இருக்கும் நிலையில் பணி செய்வதில் இருந்து விலகி நிற்பது மிகப் பொருத்தமாக இருக்கும். நீதிமன்றங்களில் பின்பற்றப்பட வேண்டிய நெறிமுறைகள் (Restatement of Values of Judicial life) சொல்லுவது என்னவென்றால், “ஒவ்வொரு நீதிபதியும் தாங்கள் பொதுமக்களின் கவன ஈர்ப்பில் எப்போதும் இருந்துக்கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். பொது மக்களின் பெருமதிப்பில் இருக்கும் தங்கள் அலுவலகப் பணியில் பெரும்

அந்தஸ்திலுள்ள தம் பதவிக்கும் தனக்கும் பொருத்தமில்லாத எந்த பணியையும் செய்யக் கூடாது. அதோடு செய்ய வேண்டி இருக்கிற எந்தப் பணியையும் விட்டுவிடக் கூடாது”.

உயர்மட்ட நீதிமன்றங்களில் பணியாற்றும் நீதிபதிகளாக இருக்கும் பொழுது அவர்கள் தாங்களாகவே முன் வந்து பணியிலிருந்து விலகி இருப்பது பொருத்தமானதாக இருக்கும்

அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலோ அல்லது வேறு எந்த சட்டங்களிலோ தவறு செய்த ஒரு நீதிபதி விசாரணையில் இருக்கும் போது பணி விலக்கம் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லப்படவில்லை என்பது உண்மைதான். ஆனால் அந்தக் குறைபாடு ஒரு நீதிபதியை தன் மனசாட்சியிலிருந்து சமரசம் செய்து கொண்டு பணியாற்ற அனுமதிக்கக் கூடாது. இதற்கு முன்பெல்லாம் இது போன்ற சூழ்நிலைகள் உருவானபோது சம்பந்தப்பட்ட நீதிபதி பணியிலிருந்து விலகி நிற்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியான வி.இராமசாமி மீது குற்றம் சாட்டப்பட்ட போது நீதிபதிகளின் மீதான சட்டம் 1968-ன் படி அப்போதைய உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதி அவருக்கு நீதிமன்ற வேலைகளை கொடுப்பதை நிறுத்தி வைத்திருந்தார். அதேபோல் 1990-ல் நான்கு நீதிபதிகளை ஊழல் குற்றச்சாட்டின்பேரில் தடை செய்யப்பட்ட போது அப்போதைய உயர் நீதிமன்றங்களின் தலைமை நீதிபதி எந்த நீதிமன்றப் பணியும் கொடுக்காமல் நிறுத்தி வைத்திருந்தார். அந்த நால்வரில் இருவர் பணியிடம் மாற்றம் செய்யப்பட்டனர். ஒருவர் பதவி விலகினார். ஒருவர் மட்டும் பணிமாற்றத்தை ஒத்துக் கொள்ளாமல் நான்கு ஆண்டுகள் வரை அங்கேயே வேலை ஏதும் செய்யாமல் இருந்து பணி ஓய்வு பெற்றார்.

இது போன்ற மரியாதைக்குரிய நிகழ்வுகள் மறுக்கப்-பட்டிருக்கின்ற போதும் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதி கல்கத்தா உயர்நீதிமன்றத்திலிருந்து விலக வேண்டும் என்று பரிந்துரைத்த போதும் ஒரு நீதிபதி (நீதிபதி செளமித்ரசன்) பதவி விலக மறுக்கிறார். மேற்கொண்டு என்ன சொல்ல?

உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி எந்த வேலையும் செய்யாமல் இல்லை. அதே போலவே கசியாபாத் ப்ராவிடண்டு பண்டு வழக்கு சம்பந்தப்பட்ட நீதிபதிகளும் இது போலவே நடந்து கொள்கின்றனர்.

உச்ச நீதிமன்றமே அவருடைய நடத்தையை விசாரித்து இருக்கலாம். செய்யவில்லை நெருப்புக்கோழி தன் தலையை மணலுக்குள் புதைத்துக் கொள்வதைப் போலவே தன் கண்களை மூடிக்கொண்டது உச்சநீதிமன்றம்.

நீதிபதி வி.இராமசாமி மீதான 14 குற்றச்சாட்டுகளில் 12 குற்றச்சாட்டுகள் நிரூபிக்கப்பட்டன. அந்த குற்றச்சாட்டுக்கள் குற்றமுறு நடவடிக்கைகளான பணத்தைத் தவறாக கையாளுதல், ஏமாற்றுதல் போன்றவை ஆகும். இதற்காக அவர் மீது எந்த தண்டனையும் வழங்கப்படவில்லை. பணி ஓய்வுக்குப் பிறகும் கூட மும்பை உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி A.M. வட்டா ஜார்ஜ்மீது சாட்டப்பட்ட வழக்கில் 80 ஆயிரம் டாலர் பணம் ராயல்டியாகப் பெற்றுக் கொண்டார் என்றும் இந்த தொகை வழக்கத்திற்கு மாறாக பெறப்பட்ட பெரும் தொகை “முஸ்லீம் லா” மற்றும் இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் இரண்டாவது பதிப்பு வெளியிடுவதற்காக என்ற போதும் உச்ச நீதிமன்றம் எந்த விசாரணைக்கும் ஏற்பாடு செய்யவில்லை. மேலும் உச்ச நீதிமன்றம் கூறியது என்னவென்றால் “எந்த அமைப்போ அல்லது குழுவோ அல்லது குழுவின அங்கத்தினர்களோ ஒரு நீதிபதி தன்னுடைய கடமையை ஆற்றுவதற்காக பெறுகின்ற பணத்தில் கேள்விகேட்கக் கூடாது” என்று இப்படியாக உச்ச நீதிமன்றம் ஒரு சில வழிகாட்டு முறைகளை நீதிபதி வட்டா ஜார்ஜ்வழக்கில் வாய்ப்பை இழந்து விட்டது. உச்ச நீதிமன்றமே அவருடைய நடத்தையை விசாரித்து இருக்கலாம். செய்யவில்லை நெருப்புக்கோழி தன் தலையை மணலுக்குள் புதைத்துக் கொள்வதைப் போலவே தன் கண்களை மூடிக்கொண்டது உச்சநீதிமன்றம். அது போன்று தற்போதைய வழக்கிலும் நடக்கின்றது.

M.C. செக்டால்லா வார்டு முதல் அட்டார்னி ஜெனரல் அவருடைய புத்தகம் என் வாழ்க்கை என்னும் புத்தகத்தில் பாட்டா உயர்நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி தவறான வயதை தான் பணியில் சேர்ந்த போது தந்து விட்டார் என்ற குற்றச்சாட்டு எழுந்த போது BP கஜேந்திர காட்கரை, அப்போதைய இந்திய தலைமை நீதிபதி பதவி விலகக் கூறினார். இதுபற்றி செட்டால் வால்லா சொல்வதாவது: இந்த புற்று நோய் நீதிமன்றத்தின் உயர்மட்டத்திலும் பரவி இருப்பதாகத் தெரிகிறது. உயர்ந்த பதவிகளில் இருக்கும்

மனிதர்கள் எல்லாவிதமான ஊழல்களையும் கண்டிப்பவர்கள். தலைமை நீதிபதியிடம் ஊழல் சாட்டப்படுவதை அமைதியாகவும், ரகசியமாகவும் வைத்துக் கொள்ள நினைப்பது. இப்படி தவிர்ப்பதன் மூலம் நீதித்துறையைக் காப்பதாக கற்பனை செய்து கொள்கிறார்கள் அவர்கள் எதை மக்களிடமிருந்து ஒளிக்கிறார்கள் ளோ மறைக்கிறார்கள் ளோ அது எல்லோருக்கும் அதாவது வழக்கறிஞர்கள், குடிமக்கள் ஆகிய எல்லோருக்கும் தெரிந்து இருக்கிறது என்பதை மறந்து விடுகிறார்கள்.

எனவே நம்முடைய நோக்கம் என்னவாக இருக்க வேண்டும் என்றால் பொருத்தமான சில வழிமுறைகளின் மூலம் ஊழலை களைந்தெடுக்க வேண்டும் நீதிபதிகளின் சுதந்திரத்தையும், மாண்பையும் எந்த விதத்திலும் பாதிக்காத வண்ணம் இந்த ஊழல் களைதல் நடைபெற வேண்டும். ஊழல் செய்யும் நீதிபதி சுதந்திரமானவர் அல்ல. நீதித்துறை சுதந்திரம் என்பது நிர்வாகத்தினரிடமிருந்து சுதந்திரம் என்று மட்டுமல்ல ஊழலுக்குள் மற்றும் அடிமைப்பட்டு விடாமல் மனித சபலங்களுக்கு ஆட்படாமல் சுதந்திரமாக இருப்பதும் ஆகும். எனவே, ஊழல் கையூட்டு மற்றும் பிற தவறான நடவடிக்கைகளுக்கு உள்ளாகி நீதிக்குப்புறம்பான நடவடிக்கைகள் என்று குற்றம் சாட்டப்படும் நீதிபதிகளை வெளியே அனுப்பும் வகையில் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் மாறுதல் கொண்டு வரவேண்டியது அவசியமானது. சுதந்திரமான புகாரின் மீது சுதந்திரமாக செயல்படும் வழிமுறைகள் சுதந்திரமாக விசாரிக்கும் நீதிமன்ற செயல்பாடும் சரியான நடவடிக்கையும் நடைபெறத் தேவை. சரியான வழக்குகளில் குற்றத்தின் அடிப்படையில் தண்டனையும் வழங்க வேண்டும்.

நமது சட்ட அமைச்சர் முறை தவறும் நீதிபதிகள் பணி தொடர அனுமதிக்கப்படமாட்டார்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறார். ஆனால் இதுவரை எந்தச் சட்டத்தின் அடிப்படையில் இதை செய்யப் போகிறார் என்று சொல்லுவது இல்லை. கடந்த சட்டசபை கூட்டத்தில் அவர் நடந்து கொண்டதைப் பார்க்கும் பொழுது கொண்டுவரப்பட வேண்டிய அந்தச் சட்டத்திற்கும் நீதிமன்றம் சம்மதித்து தலையசைக்க வேண்டும் என்று எதிர்ப்பார்க்கிறார் போலும் (As you please my lord). இதன் காரணமாகத்தான் UPA அரசு பொருத்தமான எந்தச் சட்டத்தையும் நீதிபதிகளையும் பணியில் அமர்த்துவது மற்றும் அவர்கள் பணி செய்யும் விதங்கள் குறித்தும் இயற்றவில்லை. நீதித்துறையின் சம்மதத்தைப் பெற்றாலும் கூட அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் படி அந்தச் சட்டம் சரியானதாக அமையுமா என்ற கேள்வி இருக்கிறது. சுதந்திரமான முறையில் தான் அது இயற்றப்பட்டு சோதிக்கப்பட வேண்டும். இப்படித் தவறு செய்யும் நீதிபதிகள் தொடர்ந்து நீதித்துறைகளில்

பணியாற்றுவதால் பொதுமக்கள் நீதித்துறையின் மீது விரைவில் நம்பிக்கை இழந்து போகிறார்கள் என்னும் தற்போதைய சூழ்நிலையின் அவசரத்தை அரசு புரிந்து கொள்ளும் என்று நம்புகிறோம். இதுவும் தவற விட்டுவிட ஒரு வாய்ப்பாக அமைந்து விடக் கூடாது. தற்போதைய சூழ்நிலை ஒரு அசாதாரணமான ஒன்று என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு உச்ச நீதிமன்றம் ஒரு ஆணை பிறப்பித்து நீதிபதி தினகரன் நீதிமன்ற பணிகளில் ஈடுபடாமல் தடை செய்ய வேண்டும். இப்படிச் சொல்வது அசாதாரணமாக தெரியலாம். ஆனால் தேவையான ஒன்றாகும் இது

நேர்மையற்ற ஊழல் மிகுந்தவர்களை பாதுகாப்பதற்காக அல்ல. ஆனால் நேர்மையான மனசாட்சிக்கு கட்டுப்பட்ட கடின உழைப்பாளிகளான பல நீதிபதிகளின் மரியாதை தன்னை காப்பாற்றுவதற்காக ஆகும். இறுதியாக நீதிமன்றத்தின் நேர்மை என்பது தனிப்பட்டவர்களின் மதிப்பு என்பதல்ல. ஆனால் இது ஒரு பொது தேவை என்பதை உணர வேண்டும். இந்தச் சூழ்நிலையில் இப்போது தேவையானது செயல்பாடே ஒழிய செயல்பாடு அற்ற முடக்கமல்ல.

– Outlook, 7 Dec 2009

கருணை மனு மீது முடிவெடுப்பதில் தாமதம் செய்வதை விட தூக்கு தண்டனையை ஆயுளாக மாற்றலாம்

தூக்கு தண்டனை கைதிகளின் கருணை மனுக்கள் மீது முடிவு எடுப்பதில் தாமதம் செய்வதைவிட அதை ஆயுள் தண்டனையாக மாற்றலாம் என்று உச்ச நீதிமன்றம் கருத்து தெரிவித்துள்ளது. மத்திய பிரதேசத்தில் மனாசா மாவட்டத்தில் ஜெகதீஷ் என்பவர் தனது மனைவி மற்றும் 4 மகள், ஒரு மகனை கொலை செய்தார்.

இவருக்கு தூக்கு தண்டனை விதித்து மனாசா கூடுதல் அமர்வு நீதிமன்றம் 2006 ஏப்ரல் 24ல் தீர்ப்பளித்தது. இதை ம.பி. உயர்நீதிமன்றம் உறுதி செய்தது. “எனக்கு மரண தண்டனை விதித்து 3 ஆண்டுகள் ஆகியும் அதை நிறைவேற்றவில்லை. எனவே மரண தண்டனையை குறைக்க வேண்டும்” என்று உச்ச நீதிமன்றத்தில் ஜெகதீஷ் தொடர்ந்த வழக்கை நீதிபதிகள் எச்.எஸ்.பெடி, ஜே.எம்.பஞ்சால் ஆகியோரைக் கொண்ட பெஞ்ச் டிஸ்மிஸ் செய்து கூறியதாவது:

தூக்கு தண்டனை கைதிகளின் கருணை மனுக்கள் மீது அதிக காலம் கடத்தாமல் முடிவெடுக்க அரசாங்கம் கடமைப்பட்டுள்ளது. இந்த விஷயத்தில் காலம் கடத்துவது அவர்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதி ஆகும். இதை விட தூக்கு தண்டனையை ஆயுள் தண்டனையாக மாற்றி விடலாம். தூக்கு தண்டனை கைதிகள் மீது நீதிமன்றத்துக்கு இரக்கம் உண்டு. ஆனால் அரசின் செயலற்ற தன்மையால் தண்டனையை நிறைவேற்ற தாமதம் ஏற்படுகிறது. தூக்கு தண்டனை கைதிகள் சிறையில் தனியாக அடைக்கப்பட்டு, தினமும் நிச்சயமற்ற வாழ்க்கை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இவ்வாறு நீதிபதிகள் கூறினர்

26 தூக்கு தண்டனை கைதிகளின் கருணை மனுக்கள் ஜனாதிபதியிடம் நிலுவையில் உள்ளன. இவர்களில் பலருக்கு தண்டனை விதிக்கப்பட்டு பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாகிறது. நாடாளுமன்றம் மீதான தாக்குதல் வழக்கில் தீவிரவாதி அப்சல் குருவுக்கு விதிக்கப்பட்ட தூக்கு தண்டனையை உயர்நீதிமன்றம் 2005 ஆகஸ்ட்டில் உறுதி செய்தது. இவரது கருணை மனு மீதும் இன்னும் முடிவெடுக்கப்படவில்லை. இந்த சூழ்நிலையில் உச்ச நீதிமன்றம் தெரிவித்துள்ள கருத்து முக்கியம் வாய்ந்ததாக கருதப்படுகிறது.

– தினகரன், 21.09.2009

நீதிபதிகளுக்கு யார் தீர்ப்புக் கூறுவது

பாம்பே உயர்நீதிமன்ற வழக்கறிஞர்கள் மன்றம் தற்போது கொண்டு வந்துள்ள வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க தீர்மானம் சில நீதிபதிகளை ஊழலின் அடிப்படையில் புறக்கணித்தல் என்பதாகும். இது சில எதிர் நடவடிக்கைகளை ஈர்த்துள்ளது – வழக்கறிஞர்கள் மன்றத்தின் தீர்மானத்தை ஆதரித்தும் எதிர்த்தும் கருத்துக்கள் வெளிவருகின்றன. பாம்பே உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி சுரேஷ் நீதித்துறையை ஆட்டுவிக்கும் தற்போதைய சிக்கல் குறித்து இங்கு தன்னுடைய கருத்துக்களையும் ஆலோசனைகளையும் பகிர்ந்து கொள்கிறார்கள்.

வழக்கறிஞர்கள் மன்றங்கள் சமீபத்தில் சில நீதிபதிகளை நீக்க வேண்டும் என்று தீர்மானங்கள் இயற்றுவது ஒரு அடிப்படைக் கேள்வியை முன் வைக்கின்றது. அந்த கேள்வியானது என்னவென்றால் நாம் எப்படி நீதிபதிகளுக்கு நீதி வழங்கலாம்? என்பது தான். “நீயாக எதையும் தீர்மானிக்காதே / இல்லை என்றால் உன் மீது தீர்ப்பு வழங்கப்படும்” என்பது பைபிள் கூறும் வாசகம். இது நீதிபதிகளின் மனசாட்சியை நெறிப்படுத்தும் வாசகமும் ஆகும். இது நீதிபதிகளுக்கு மட்டுமல்ல எந்த நபர்களையுமே குறிப்பதுதான் நம்முடைய கவலை எல்லாம் எப்படி நீதிமன்ற நடத்தையை ஒழுங்குப்படுத்துவது பற்றி தான். ஏனெனில் நமக்குத் தெரியும் நீதிபதிகளும் சாதாரண மனிதப் பிறவிகள்தான் சில ஆண்களோ, பெண்களோ மனிதக் குறைபாடுகளுக்கு மேல் எழும்பி வளர்ந்திருக்கலாம். மற்றவர்கள் மிகப் பின்தங்கி இருப்பவர்கள்தான்.

அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் படி விதி 124(4) & (5) விதி 218-ன் படி உச்ச நீதிமன்ற மற்றும் உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகள் தங்கள் பதவியிலிருந்து திறமையின்மை மற்றும் தவறான நடத்தைக்காக மட்டுமே விலக்கப்படுவார்கள் என்றிருக்கிறது. ஒரு நீதிபதியை பதவி விலக்குவது என்பது இணையானது. ஆனால் ஒரு நீதிபதியின் நடத்தை என்பது நீதிமன்றத்தில் அவருடைய மாண்பு, மரியாதை போன்றவை எந்த அதிகாரியாலும் சரிபார்க்கப்படுவது இல்லை. சொல்லப்போனால் ஒரு நீதிபதியை பதவி நீக்கம் செய்வதற்கு மாண்பை குறைக்கும் மரியாதை அற்ற ஒன்று அடிப்படைக் காரணமாக ஆக முடியாது. இப்படி இருக்குமேயானால் அது நீதிமன்ற சுதந்திரத்தை சில அதிகாரிகளும் வழக்கறிஞர்களும் மன்ற அங்கத்தினர்களுமே குலைப்பது ஆகிவிடும். ஏனென்றால் நேர்மையற்ற மற்றும் ஊழல் என்கிற குற்றச்சாட்டு எந்தவித ஆதாரமும் இன்றி சொல்லப்பட்டுவிடும். அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் பெஞ்சுக்கும், மன்றங்களுக்கும் இடையிலான பாழ்ப்பட்ட உறவுநிலை, நடத்தை மற்றும் மரியாதையைக் குறைத்துவிடும்

டெல்லி உயர்நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதி பிரகாஷ் நரைன் சட்ட அமைச்சருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் நீதிபதி குமார் அவர்களின் பதவிக்கால நீட்டிப்பு வழங்கக் கூடாது என்றும் நீதிபதி குமார் அவர்களைப் பற்றி தீவிரமாகவும்,

தொடர்ந்தும் குற்றச்சாட்டுக்கள் தமக்கு வருகிறது என்று கூறியபோது உச்சநீதிமன்றத்தில் 7 நீதிபதிகளில் இருவர் நீட்டிப்புக் கூடாது என்பதை “தெளிவான அறிக்கைகள் இல்லாத காரணத்தால் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. ஒத்துக் கொள்ளவில்லை என்றபோதும் அவர்கள் பொது மக்களின் நலம் கருதி ஊழல்புரிந்த நீதிபதியையோ நடத்தை சரியில்லாத நீதிபதியையோ நீதிமன்றத்தில் வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது என்றும் குறிப்பு எழுதி இருந்தனர்.

துல்ஷாபுர்க்கார் ஜே என்பவர் பொது நலத்தைக் கருத்தில் கொண்டு நீதிமன்ற சுதந்திரத்தை நிலைநாட்டுவது மிக உயர்ந்த கொள்கை ஆகும். ஊழலும் உண்மையற்ற தன்மையுமான நீதிபதிகளை காப்பதற்காக அல்ல ஆனால் மனசாட்சியும், நேர்மையும் கடின உழைப்பும் கொண்ட நீதிபதிகளை பாதுகாப்பதற்கும் அவர்களுடைய சுதந்திரத்தை நிலைநாட்டி நீதிமன்ற சுதந்திரத்தை பலிகொடுக்காமல் இருப்பதற்காகவும் என்று மேலும் அவரே கூறுகிறார். ஆனால் பெரும்பாலான நீதிபதிகள் நேர்மையற்ற செயல்பாட்டிற்கு பெரிய ஆதாரங்கள் ஒன்றும் தேவையில்லை என்பது அவர்கள் கருத்து ஆகும். ஒரு வழக்கில் ஒரு நீதிபதியின் பணியிடமாற்றத்தின் போது நீதிபதி ஜே.பகவதி அவர்கள் கூறுவதாவது. இங்கு இரண்டு வகையான பொதுநலம் போட்டியில் இருக்கிறது.

அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின்படி பாராளுமன்றம் ஒரு நடைமுறையை உருவாக்கி இருக்கிறது. அது நீதிபதிகளை விசாரிக்கும் சட்டம் 1968 இதுவரை சட்டப்புத்தகங்களில் மட்டுமே இருக்கிறது.

ஒரு உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி அங்கேயே தொடர்ந்து பணிபுரிந்து அடிப்படை நீதியை கலங்கத்திற்குள்ளாக்குவது மற்றொன்று அதிகாரத்தின் கட்டுப்பாடு மற்றும் தலையீடுகளிலிருந்து உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் சுதந்திரத்தை பாதுகாப்பது என்பதாகும். பொது நலம் குறித்து இரண்டாவதாக சொல்லப்படுவது சிறந்ததாகும். இரண்டில் ஒன்றை தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் எனில் முன் சொல்லப்பட்டதை விட இரண்டாவதை தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்.

நடைமுறை

குற்றம் சாட்டப்படுவதற்கான நடைமுறை என்பது மிகவும் சிக்கலானது என்பதை சம்பந்தப்பட்ட அனைவரும் ஒத்துக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் இந்த நடைமுறை என்பதே ஏன் விதிக்கப்படுகிறது என்றால் நீதிபதிகளின் சுதந்திரத்தை பாதுகாக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே, ஆனால் இந்த நடைமுறை ஒரு தடவைகூட இன்னும் முயற்சி செய்யப்படவில்லை என்பது தான் உண்மை. அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின்படி பாராளுமன்றம் ஒரு நடைமுறையை உருவாக்கி இருக்கிறது. அது நீதிபதிகளை விசாரிக்கும் சட்டம் 1968 இது வரை சட்டப்புத்தகங்களில் மட்டுமே இருக்கிறது.

அந்த நடைமுறை இது தான்; ஒரு அறிக்கை ஜனாதிபதியிடம் ஒரு நீதிபதியை விலக்குவதற்காக கொடுக்கப்பட வேண்டும். அது நூறு அங்கத்தினர்களுக்கு குறையாமல் கையெழுத்திடப் பெற்றிருக்க வேண்டும். அது லோக்சபாவில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டால், ராஜ்யசபாவில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டால் ஐம்பது அங்கத்தினர்களுக்கு குறையாமல் கையெழுத்திடப் பெற்றிருக்க வேண்டும். அது ஒத்துக் கொள்ளப்படவோ, மறுதலிக்கப்படவோ வாய்ப்பு உண்டு. ஒத்துக்கொள்ளப்படுகின்ற பட்சத்தில் ஒரு கமிட்டி சபாநாயகரால் உருவாக்கப்பட வேண்டும், அந்தக் கமிட்டியில் தலைமைநீதிபதி ஒருவரும் உச்சநீதிமன்ற நீதிபதிகளில் ஒருவரும், உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளில் ஒருவரும் பிரிதொருவர் சபாநாயகரால் பரிந்துரைக்கப்படும் ஒருவர் இக்கமிட்டியின் தலைவராகவும் இருக்க வேண்டும்.

அந்த குழு அல்லது கமிட்டியானது குறிப்பிடப்பட்ட அந்த நீதிபதியின் மீதுள்ள குற்றங்களை வகைப்படுத்தி அதன் பேரில் விசாரணை துவங்கும், குற்றம்சாட்டப்பட்ட நீதிபதிக்கு தேவையான வாய்ப்புத் தரப்பட்டு தன் தரப்பு வாதங்களை அவர் எழுதிக் கொடுக்காமல், அந்தக்குழு சிவில் நீதிமன்றங்களுக்குரிய அதிகாரங்களாகிய சாட்சிகளை அழைப்பது, சாட்சியங்களை பதிவு செய்வது, விசாரணைக்குழுக்களை ஏற்படுத்துவது போன்ற அதிகாரங்கள் அடங்கியது. மத்திய அரசு தேவைப்பட்டால் சபாநாயகர் மூலமே ஒரு வழக்கறிஞரை அமர்த்தி நீதிபதிக்கு எதிராக வழக்காடுதல் செய்யலாம். அதுபோலவே குற்றம் சாட்டப்பட்ட நீதிபதியும் சாட்சியங்களை விசாரிக்கவோ, குறுக்குவிசாரணை செய்யவோ உரிமை உண்டு. இப்படி வழக்கு நடந்ததின் அடிப்படையில் தயாராகும் அறிக்கை நீதிபதி குற்றமற்றவர் என்று வெளியாகுமேயானால் விஷயம் அத்துடன் முடிந்துவிடும். ஆனால் நிதிபதியின் மீது குற்றம் சுமத்தப்படுமானால் அந்த அறிக்கை இரண்டு சபைகளிலும் மூன்றில் இரண்டு பங்கு அங்கத்தினர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு கையெழுத்திடப்பட வேண்டும்.

இந்த முறைப்படி ஜனாதிபதியிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு மேற் சொன்னமுறையில் உறுதி செய்யப்பட்டு இறுதியில் அந்த நீதிபதியை ஜனாதிபதி பதவி நீக்கம் செய்வார். இதை கண்ணூறும் எவருக்கும் ஒரு நீதிபதியை பதவி நீக்கம் செய்வது எளிதானது அல்ல. நடைமுறைப்படுத்தக் கூடியதும் அல்ல என்று தோன்றும். நீதிபதி கிருஷ்ண ஐயர் அவர்கள் கூறுகிறார். ஏதேனும் ஒரு நடத்தை கோளாரோ, ஒரு தவறுதலையோ அடிப்படையாக வைத்து ஒரு நீதிபதியை பதவிநீக்கம் செய்யப்பட முடியாது. சொல்லப் போனால் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் தவறானபடி நடத்தை அல்லது ஒழுக்கமின்மை என்பதை நீரூப்பிப்பது மிகவும் கடினம்.

அமெரிக்காவிலுள்ள நீதிக்கட்டுப்பாடு

கடந்த 200 ஆண்டுகளில் அமெரிக்காவில் 11 வழக்குகள் நீதிபதிகளுக்கு எதிராகத் தொடரப்பட்டத்தில் 4 மட்டுமே குற்றம் நிரூபிக்கப்பட்டு பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டனர். பெரல் நீதிபதி வோட்டோ கர்னார் அவர் மீது வருமானவரி சட்ட ஏய்ப்பு, ஊழல், சதி போன்ற குற்றங்களுக்காக 1973ஆம் வருடம் சிறை செல்வதற்கு 5 நாட்களுக்கு முன்பு பதவி விலகினார். அதே போல பிலடெல்பியாவைச் சேர்ந்த பெர்ப்போகல் அவர் மீது சுமர்த்தப்பட்ட குற்றங்களுக்காக 1978-ல் பதவி விலகினார். இது போன்ற பல உதாரணங்களை கூறமுடியும், நியூயார்க்கில் 1948-ல் ஒரு சிறப்பு நீதிமன்றம் இதற்காகவே ஏற்படுத்தப்பட்டது. இதன் மூலம் 1979ஆம் வருடம் 10 நீதிபதிகள் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டனர். 4 பேர் தற்காலிகப் பதவி நீக்கமும் 73 பேர் தானாக பதவி விலகவும் செய்யப்பட்டனர். 65 பேர் கண்டனத்திற்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். 1960-ல் கலிபோர்னியாவில் ஒரு கமிஷன் ஏற்படுத்தப்பட்டு உச்சநீதிமன்றத்தில் பணிபுரிபவர்களை பொது விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். தற்போது எல்லா மாகாணங்களிலும் இது போன்ற அமைப்புகள் ஏற்படுத்தப்பட்டு தவறு செய்யும் நீதிபதிகள் ஒழுங்குப்படுத்தப்படுகின்றனர்.

**நீதிபதி கிராம்டன் ஒரு முறை கூறுகிறார்.
நமது சட்டத்தில் உயர்நீதிமன்றங்களிலுள்ள
நீதிபதிகளை தட்டிக் கேட்க வழியில்லை.
வேண்டுமென்றே செய்தால் ஒழிய
அவர் தன்னுடைய சுதந்திரத்தை
காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக
இப்படி கூறி இருக்கலாம்.**

இருந்தாலும் கூட பெரல் நீதிபதிகளை பொருத்தவரை பதவி விலக்கம் செய்வது ஒன்றே அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் படி பின்பற்றப்படுகிறது. ஆனால் 1980-ல்

நீதிமன்ற நடத்தை மற்றும் செயல்பாடமை சட்டம் என்ற ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது. இந்த சட்டம் தனியான குழு அல்லது கமிட்டியை ஏற்படுத்தாமல் நேரடி விசாரணையை நீதிமன்றமே ஏற்றுக் கொண்டு நடத்துகின்றது. எந்த அமைப்பும் நீதிபதியை பதவி விலக்கக்கோருவதில்லை. மாறாக அந்த நீதிபதியை தண்டித்தல் செய்து அவராகவே பதவி விலக்கக் கோருகிறது. சில தீவிரக்குற்றச்சாட்டுகளில் மட்டுமே இரண்டு சபையிலுமே பிரதிநிதிகள் நீதிபதியை பதவிநீக்கம் செய்கின்றனர்.

நீதித்துறையின் சுதந்திரப்போக்கு

நமது நாட்டில் தொடர்ந்த முயற்சியானது ஒழுங்குப்படுத்துவதற்கென்று இருப்பது இல்லை. எப்போதேனும் ஒருமுறை சில கூச்சல் எழுப்பப்படுவதைத் தவிர்த்து தலைமை நீதிபதிகளுக்கான அமைப்பானது அவர்களுக்கான நடத்தை விதிமுறைகள் ஏற்படுத்தப்படுவதை எதிர்த்தே வந்திருக்கிறது. நீதிபதி கிராம்டன் ஒரு முறை கூறுகிறார். நமது சட்டத்தில் உயர்நீதிமன்றங்களிலுள்ள நீதிபதிகளை தட்டிக் கேட்க வழியில்லை. வேண்டுமென்றே செய்தால் ஒழிய அவர் தன்னுடைய சுதந்திரத்தை காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக இப்படி கூறி இருக்கலாம். ஆனால் ஒரு நீதிபதி தவறு செய்யும் போதோ அல்லது நீதியைவிற்கும் போதோ அவரை சுதந்திரமானவராகக் கருதக்கூடாது. அவர் தன்னுடைய தீர்ப்பினை தவறான நோக்கங்கள் தாக்கம் செய்வதை அனுமதிக்கிறார் என்று பொருள், நீதித்துறையினர் சுதந்திரம் என்பது தவறான நடத்தைகளுக்கான பாதுகாப்பு கவசமாக ஆகிவிடக் கூடாது.

நீதித்துறை சுதந்திரம் என்பது அதிகாரிகளின் தலையீட்டிலிருந்து சுதந்திரம் மட்டும் இல்லாமல் பாரபட்சம், வெகுமதி என்பதிலிருந்தாலும் சுதந்திரமாக செயல்படுவதும் ஆகும்.

வழக்கறிஞர் மன்றங்கள் சில தீர்மானங்களை எழுப்பிய போது இதுவரை இந்த மன்றங்கள் தங்களுடைய நீண்ட தூக்கத்திலிருந்து திடீரென்று எழும்பி சத்தமிட்டு விடுவதாக கருதிவிடக்கூடாது. இதுபற்றி அடிக்கடி வழக்கறிஞர்கள் அறைகளிலும் தேனீர்க்கடைகளிலும் பேச்சு அடிப்படுகிறது என்பதை கடந்த பல வருடங்களாகவே கேட்கமுடிகிறது. சமீப காலங்களாக இப்பேச்சு அதிகமாக அடிபடுகின்றது. சில வழக்கறிஞர்-களுக்கே தெரியும், நீதிபதிகள் தவறு செய்வதில் இவர்களுக்கும் பங்கு உண்டு என்பது அவர்களுக்கே தெரியும் இருந்தும் சமீபத்தில் நடந்த விஷயங்கள் பற்றி

என்ன சொல்வது வழக்கறிஞர்கள் மன்றங்களிலிருந்து இது ஊடகங்களுக்குச் சென்றுவிட்டது. தற்போதைய நிலைமை எல்லோரையும் பதற்றத்திற்கு உட்படுத்தி இருக்கிறது என்பதில் சந்தேகத்திற்கு இடமில்லை. இந்தியாவின் தலைமை நீதிபதி திரு. முகர்ஜி அடுத்த மாதம் நடத்தவிருக்கும் தலைமை நீதிபதிகளின் மாநாட்டில் விவாதிக்க எண்ணி இருக்கிறார்.

வழக்கறிஞர்கள் மன்றத்தில் உள்ள சில அங்கத்தினர்கள் தலைமை நீதிபதியிடம் பதவி நீக்கம் இல்லாமல் வேறு சில வழிமுறைகளை கையாளுவதின் மூலம் “உயர்நீதி மன்றங்களின் மீதான நம்பிக்கையை காப்பாற்றிக்கொள்ள முடியுமா, உயர்நீதிமன்றங்களிலுள்ள ஒரு சில தவறான நீதிபதிகளின் காரணமாக ஒட்டுமொத்த நீதித்துறையும் கண்டனத்திற்கு உட்படுவது சரிதான்” என்று அட்டர்னி ஜெனரல் சோலிசொராபுஜி கூறுகின்றார். நீதித்துறையின் நேர்மை, தரம் மிகவும் அபாயகரமான அளவிற்கு குறைந்துவிட்டது. எத்னை சிறிய குற்றச்சாட்டுக்கள் என்று கடந்த காலத்தில் விட்டு விட்டோமோ அதனை இப்போது அப்படி விட்டுவிட முடியாது என்று மேலும் கூறுகின்றனர்.

ஒரு நீதிபதியை அவருடைய பணியிலிருந்து நீக்குவதற்காக நேர்மை அற்ற முறையில் கௌரவத்தை பாதிக்கும் விதத்தில் நடந்து கொள்வது அல்லது ஊழல் காரணமாக மரியாதை இழப்பதை தகுந்த காரணமாக நாம் அங்கீகரிப்பதற்கான நேரம் வந்து விட்டது. உச்ச நீதிமன்றம் பொதுநலம் சார்ந்த விஷயத்தில் இதை பல வார்த்தைகளில் அங்கீகரித்திருக்கிறது. ஆனால் ஊழல் செய்த நீதிபதி தன்னிச்சையாக செயல்பட முடியாது என்பது மட்டும் கவனிக்கப்படவில்லை.

நீதித்துறை சுதந்திரம் என்பது அதிகாரிகளின் தலையீட்டிலிருந்து சுதந்திரம் மட்டும் இல்லாமல் பாரபட்சம், வெகுமதி என்பதிலிருந்தாலும் சுதந்திரமாக செயல்படுவதும் ஆகும். நீதித்துறையின் செயல்பாடு ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு வழக்கிலும் நீதிமன்றங்களுக்கு வரும் முரண்பாடுகளை தெளிவு செய்வதது தான். அமெரிக்க நீதிபதி ரோத் வாக்ஸ் சொல்கிறார் “சட்டங்களால் ஆகிய சமுதாயத்தை வாழவைப்பது நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் தான் சரியாகச் செயல்படும் நீதிமன்றங்கள் பொது மக்களின் நம்பிக்கையை வெளிப்படையாக உறுதிபடுத்துவது ஆகும். மேலும் அவை நீதிபதிகளின் இறுதித் தீர்ப்பும் ஆகும்”.

குற்றம் சாட்டுவதற்கான மாற்று வழிமுறைகள்

நம்முடைய முதன்மையான நோக்கம் என்னவென்றால் குற்றம் சாட்டப்படுவதற்கான மாற்றுவழிமுறைகளை

கண்டறிந்து நீதிபதிகளில் சுதந்திரத்தையோ, கௌரவத்தையோ பாதிக்காத வகையில் ஊழலை ஒழிப்பதற்காகத்தான். ஆனால் பொதுவாக வருகின்ற ஆலோசனை என்னவென்றால் நீதித்துறைக்கான ஒரு கமிஷன் ஏற்படுத்துவதோ அல்லது ஒம்பட்ஸ்மென் நியமிப்பது தான். இவர் இந்தியாவின் தலைமை நீதிபதியின் மேற்பார்வையின் கீழே அல்லது நம்முடைய அனுபவம் சொல்லுவது என்னவென்றால் பல மாநிலங்களில் செயல்படுகின்ற லோக் ஆயுக்தா நிர்வாகத்தில் நடைபெறும் ஊழலில் எந்தவித தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. உண்மையில் அதிகமாகத்தான் ஆகி இருக்கிறது. ஒழுங்குமுறை நடவடிக்கைகள் மற்றும் விசாரணை விதிமுறைகள் மாவட்ட மற்றும் துணை நீதிமன்றங்களில் பிரச்சினை முன்னை விட அதிகரித்திருக்கிறது அல்லாமல் குறையவில்லை. மாநில அளவில் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள இந்த அமைப்புகள் தோல்வியாகத்தான் முடிந்து இருக்கின்றன.

எனவே, எந்த ஏற்பாடுகளும் அமைக்கும் போது அவற்றிற்கு அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் படி அமைந்ததாகவும் அதன் தீர்ப்புகள் செயல்படுத்தக் கூடியதாகவும் இருக்க வேண்டும். சிலர் நினைக்கிறார்கள், ஒரு அமைதியான விசாரணையோ அல்லது தனிமையான பேச்சுவார்த்தையோ தன்னுடைய சுத்தப்படுத்தும் ஏற்பாடாக இருக்கலாம் என்கிறார்கள். ஆனால் இது வேலை செய்யுமா என்பது சந்தேகம் தான். மாறாக எதிர்மறை விளைவு கூட கொடுக்கக் கூடும். விதி 124(A) மற்றும் விதி 218 ஆகியவை மாற்றி அமைக்கப்பட்டு ஒரு நீதிபதியை பதவி நீக்கம் செய்வதற்கு நேர்மையற்ற கௌரவத்தைப் பாதிக்கும் அல்லது ஊழல் காரணமாக கௌரவத்தை பாதித்தல் அடிப்படை காரணமாக ஆக்கப்பட வேண்டும். இந்தக் காரணங்களின் அடிப்படையில் பதவி நீக்கம் செய்வதற்கான பரிந்துரை இந்திய தலைமை நீதிபதியிடமிருந்து வரவேண்டும். தலைமை நீதிபதி செயல்பட வேண்டிய நடவடிக்கை மாற்றி அமைக்கப்பட வேண்டும்.

நீதிபதிகளின் மீதான விசாரணைச் சட்டம்

ஆலோசிக்கப்பட வேண்டியது என்னவென்றால் இந்தியத் தலைமை நீதிபதிதான் இந்த விசாரணையை நடத்துவதற்கு தகுதி வாய்ந்தவர் ஆவார். எந்த ஒரு நீதிபதியின் மீதான புகாரைப் பெறுகின்ற பட்சத்தில் அல்லது நம்பத்தகுந்த செய்திகள் மூலம் அவர் தன்னுடைய திருப்தியின் பேரில் ஒரு விசாரணைக்கமிட்டியை ஏற்படுத்தலாம். அதில் அவரும் இரண்டு மூத்த உச்சநீதிமன்ற நீதிபதிகளும் அங்கத்தினர்களாக இருக்கலாம். இந்தக் கமிட்டி எந்த நீதிபதியைப் பற்றிய குற்றம் சாட்டப்பட்டதோ அதன் மீது விசாரணை நடத்தலாம். சம்பந்தப்பட்ட நீதிபதியிடமும் அவர்

தர்ப்பு விவாதத்தைக் கேட்டு இறுதி முடிவு எடுக்க வேண்டும்.

இந்த விசாரணைக் கமிட்டி விசாரணைக்குப்பின் தவறான நடத்தை உறுதி செய்யப்படுமானால் ஜனாதிபதிக்கு சம்பந்தப்பட்ட நீதிபதி பதவி விலக்க பரிந்துரைக்கலாம். அந்தப் பரிந்துரையின் பேரில் ஜனாதிபதி உடனே எந்த காலதாமதமும் இல்லாமல் பதவி விலக்கச் சொல்லலாம். விசாரணைக்கமிட்டி விசாரணையின் நடவடிக்கைக் குறிப்புகள் முழுவதையும் ஜனாதிபதிக்கு அனுப்பித்தரலாம். இந்த விசாரணைக் கமிட்டியின் நடவடிக்கைகள் முழுவதும் எந்த வழக்கு மன்றத்திலும் எடுத்துச் செல்லக்கூடாது. மேலும் பதவி விலக்கல் மீது எந்த வழக்குகளும் எந்த நீதிமன்றத்திலும் போடக்கூடாது.

மேற்சொன்ன நடைமுறை பின்பற்றப்படுமானால் நீதிபதிகளில் சுதந்திரம் பாதிக்கப்படாமல் அதே சமயத்தில் நீதித்துறையின் தூய்மை எந்த நீதிபதியாலும் பாதிக்கப்படாமல் இருக்க வாய்ப்பு உண்டு. இது பாதிக்கப்பட்ட வழக்கு சம்பந்தப்பட்டவர்களோ அல்லது பிறரோ தங்களுடைய புகார்களை கூறுவதற்கு ஏற்றதோர் தளமாக அமையும். இது சாட்சியங்களை கூற வழியில்லாமல் இருக்கின்ற போதும் சரியான விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்படவும் புகார் கூறப்பட்ட நீதிபதியே தன் தர்ப்பு வாதங்களை கூறவும் முடியும். குற்றச்சாட்டில் உண்மை இல்லாத பட்சத்தில் குற்றம் சாட்டப்பட்ட நீதிபதி தான் கூற வேண்டியதை கூறவும் வழிவகுக்கும் மேலும் விசாரணை குறித்தான நம்பகத்தன்மை என்பது காப்பாற்றப்படும். இதனால் நீதிமன்றங்களின் மீது ஊடகங்களிலும் மற்ற பொதுத் தளங்களிலும் வதந்தி பரப்பப்படுவது தடைபடும்.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நீதிபதிகள் நீதிபதிகளாலேயே தீர்ப்பு வழங்கப்படுவர் அதிகாரவர்க்கமோ நிர்வாகத்தினரோ அல்லது பாராளுமன்ற அங்கத்தினர்களோ தலையிட்டு குழுப்பம் ஏற்படுத்த முடியாது. எப்படியாயினும் பாராளுமன்றத்தின் உரிமையான குற்றம் சாட்டும் உரிமை பறிக்கப்படுவதில்லை. ஊடகங்களைப் பொருத்தவரை நடுநிலைமை என்பது பலநேரங்களில் அடிப்பட்டுத்தான் போகிறது. அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் ஊடகங்களை விசாரிப்பது என்பது கொடுமையானது ஆகும். வழக்கறிஞர் மன்றங்கள் தங்களுடைய அமைப்புக் காரணமாகவே பொறுப்பேற்றுள்ள நீதிபதியை கண்டனம் செய்ய முடியாது. அந்த நீதிபதி ஓய்வு பெறும்போது வேண்டுமானால் அந்த நீதிபதியைப் பற்றி தீர்ப்புக்கூறி விளக்கம் சொல்லலாம். அதற்கு அவர் பொருத்தமாக இருக்கின்ற பட்சத்தில் அப்படி இல்லை என்றால் மெளனத்தில் மூலமாகவே தங்கள் கண்டனத்தை வெளிப்படுத்தலாம்.

புதை மணலாய்

இந்தியாவின் பயங்கரவாத தடைச் சட்டங்களும் பாதுகாப்பும்

— என். மனோகரன்
(நிலவழிப் போர்கள் ஆய்வு மையம், புதுதில்லி)

தவறாகப் பயன்படுத்துவதைத் தடுப்பதற்கும், ஒரேசீரான முறையில் செயல்படுத்துவதற்குமான சட்டப்பூர்வ ஏற்பாடுகள் போதுமான அளவுக்கு இல்லாத நிலையில், தேசிய அளவில் வலிமையான சட்டங்களைக் கொண்டுவந்தது நாடு முழுவதும் மனித உரிமைகள் மீறப்படுவதற்கும் தாறுமாறான செயலாக்கத்திற்குமே இட்டுச்சென்றுள்ளது. பாதுகாப்புச் சட்டங்களின் பிரதான நோக்கம் அரசின் அடக்குமுறைக் கரத்தை வலுப்படுத்துவதாக அமையாமல் அரசியல் அதிருப்திகளை மட்டுப்படுத்துவதற்கான ஏற்பாடுகளாக இருக்க வேண்டும்.

பல்வேறு வகையான அரசியல் வன்முறைகளோடு இந்தியா நடத்தி வருகிற நெடும் நீண்ட போராட்டங்களின் விளைவாக தேசப் பாதுகாப்பில் நீண்ட நெடும் நெருக்கடிகள் ஏற்பட்டுள்ளன. பாதுகாப்பு என்பது இந்தியாவின் முன்னேற்றப் பாதையில் ஒரு ஒருங்கிணைந்த அம்சமாகக் கருதப்படுவதால் அது இந்தியா நிலைத்திருப்பதற்கான அடிப்படைக் கூறிலேயே ஒரு அங்கமாகியிருக்கிறது. பயங்கரவாதம், அமைப்பு ரீதியாகத் திட்டமிடப்படும் குற்றச்செயல்கள், சாதி-மதப் பிளவுகளின் அடிப்படையிலான வன்முறைகள், கிரிமினல்மயமாகும் அரசியல், சமத்துவமற்ற நிலைமைகள் உள்ளிட்ட சூழல்கள் இந்தியாவின் பாதுகாப்பற்ற நிலைமைக்கு முக்கிய ஊற்றுக்களாக இருக்கின்றன. உண்மையிலேயே இந்தியா பயங்கரவாதத்தால் மிக மோசமாக பாதிக்கப்பட்டுள்ள நாடுகளில் ஒன்றாகியிருக்கிறது. அண்மைக் காலமாக இந்தியா வேறு எந்த நாட்டையும் விட அதிகமான பயங்கரவாதத் தாக்குதல்களைச் சந்தித்துள்ளது. எனினும் இந்த உண்மையைத் தற்போதுதான் உலக சமுதாயம் அங்கீகரித்துள்ளது.

முன்பு இந்தியாவின் எல்லைப் பாதுகாப்புக்கும் உள்நாட்டுப் பாதுகாப்புக்கும் முக்கியமாக நான்கு விதமான அச்சுறுத்தல்கள் இருந்துவந்தன. பஞ்சாப் கிளர்ச்சிகள், ஜம்மு-காஷ்மீர் தீவிரவாதம், நாட்டின் வடகிழக்குக் கலகங்கள், மையப் பகுதிகளில் இடது அதிதீவிரவாதம் ஆகியவையே அந்த நான்கு அச்சுறுத்தல்கள். ஒவ்வொரு பிரச்சனைக்கும் அதன் புவியமைப்பு அரசியல் சார்ந்த, சமூகப் பொருளாதாரம் சார்ந்த ஒரு தனிப்பட்ட பின்னணி இருக்கிறது. இந்த நான்குடனும் பின்னர் இஸ்லாமிய பயங்கரவாதம் என்ற தோற்றத்துடன், பன்னாட்டுத் தொடர்புகளுடன் கூடிய ஒரு புதிய பரிமாணம் சேர்ந்துகொண்டது. இந்த வன்முறைச் செயல்பாடுகள் அனைத்திற்குமே வெளிநாட்டு ஆதரவு உள்ளது; அது அச்சுறுத்தல் நிலைமையை மேலும் சிக்கலாக்கியுள்ளது.

எதிர் நடவடிக்கை

இந்தியாவின் பாதுகாப்பு வியூகம் இன்னமும் வகுக்கப்

பட்டுக்கொண்டுதான் இருக்கிறது. பாதுகாப்புச் சூழல், அச்சுறுத்தல் நிலைமைகள் பற்றிய மதிப்பீடுகள், அந்த அச்சுறுத்தல்களை எதிர்கொள்ளும் திறன் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அந்த வியூகம் வகுக்கப்படுகிறது. உள்நாட்டு அச்சுறுத்தல்கள் வெளிநாட்டு அச்சுறுத்தல்கள் இரண்டையும் எப்படிக்கையாவது என்ற ஒரு தெளிவான பாதுகாப்புக் கொள்கையை இன்னமும் இந்தியா அறிவிக்கவில்லை. அண்மை ஆண்டுகளாக, முழுமையான தேசப் பாதுகாப்பு என்ற பெயரில் பாதுகாப்பு என்பதை இந்தியா ஒரு விரிந்த பொருளில் அணுகி வருகிறது. இருந்தபோதிலும், உள்நாட்டுப் பாதுகாப்புக்கும் எல்லைப் பாதுகாப்புக்கும் தான் இதர அம்சங்களை விடவும் உயர் முன்னுரிமை அளிக்கப்படுகிறது.

உண்மையிலேயே இந்தியா பயங்கரவாதத்தால் மிக மோசமாக பாதிக்கப்பட்டுள்ள நாடுகளில் ஒன்றாகியிருக்கிறது. அண்மைக் காலமாக இந்தியா வேறு எந்த நாட்டையும் விட அதிகமான பயங்கரவாதத் தாக்குதல்களைச் சந்தித்துள்ளது.

பாதுகாப்பைப் பொறுத்தவரையில், குறிப்பாக உயர் முன்னுரிமை அளிக்கப்படும் உள்நாட்டுப் பாதுகாப்பைப் பொறுத்தவரையில் இந்தியா ராணுவ வழிமுறைகளையே மிகுதியாகச் சார்ந்துள்ளது. அரசியல் வழிமுறைகளும் மேம்பாட்டுத் திட்ட வழிமுறைகளும் பின்னுக்குத் தள்ளப்படுகின்றன. காலனியாதிக்கத்திலிருந்து விடுபட்ட ஒரு வளரும் நாடு என்ற வகையில் இந்தியாவில் படைபலத்தைப் பயன்படுத்துவது என்பது இயல்பாகவே நடைமுறையில் இருந்துவருகிறது. அரசு என்பதன் நம்பகத்தன்மைக்கும் சட்டப்பூர்வத்தன்மைக்கும் பயங்கரவாதம் ஒரு சவாலாக இருக்கிறது. எனவே, அதற்கு எதிராக ராணுவத்தைப் பயன்படுத்துவது என்பதை அரசு ஒரு சிறந்த, வசதியான வழிமுறையாகவும் கண்டுபிடித்திருக்கிறது. ராணுவ வழிமுறை என்பதில்,

பாதுகாப்புப் படைகளை இறக்கிவிடுவது என்பது மட்டுமல்லாமல், பாதுகாப்புப் படைகளின் கைகளை வலுப்படுத்துவதற்காக பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டங்கள், அவசரநிலை சட்டவிதிகள் போன்றவை மிக விரிவாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. படைபலத்தால் மக்களை அச்சுறுத்திப் பணியவைப்பது என்ற வழிமுறை இப்போதும் கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது. உதாரணமாக, காவல்துறை சட்டத்தில் பல்வேறு சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் கூட, 1861ம் ஆண்டில் (பிரிட்டிஷ் அரசு கொண்டுவந்த) அந்தச் சட்டம்தான் இன்றைக்கும் நாடு முழுவதும் நடைமுறையில் இருக்கிறது. சட்டம்-ஒழுங்கு பராமரிப்பு என்பது கூட்டாட்சி அமைப்புகளாகிய மாநில அரசுகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றபோதிலும் கூட, அரசமைப்பு சாசனத்தில் தேசப் பாதுகாப்பு சம்பந்தமான பிரச்சனைகளில் தனிச் சட்டங்கள் இயற்றும் அதிகாரம் மத்திய அரசுக்கே வழங்கப்பட்டிருக்கிறது; உள்நாட்டுப் பாதுகாப்பில் மாநில நிர்வாக அதிகார அமைப்புகளுக்கு உதவ ராணுவத்தையோ மத்திய காவல் படைகளையோ பயன்படுத்தும் அதிகாரமும் மத்திய அரசுக்கே வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி இந்திய அரசு பல்வேறு சட்டங்களை இயற்றியுள்ளது. அந்தச் சட்டங்களின் மூலம் சோதனை செய்தல், கைது செய்தல், முன்னெச்சரிக்கையாகக் காவலில் வைத்தல் போன்ற மிக விரிவான அதிகாரங்கள் ஆயுதப் படைகளுக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளன. பயங்கரவாதிகள் அல்லது கலகக்கார தீவிரவாதிகள் என்று சந்தேகிக்கப்படுகிறவர்களை சுட்டுக்கொல்லும் அதிகாரம் கூட அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு செய்கிறபோது, அரசாங்கங்களால் தமது குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளில் கைவைத்தாக வேண்டும் என்ற கட்டாயத்தைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள முடிவதில்லை.

சட்டச் செயல்பாடுகள்: ஒரு கண்ணோட்டம்

விடுதலை பெறுவதற்கு முன்பே இந்தியாவில் பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டங்களும் இதர பாதுகாப்புச் சட்டங்களும் இருந்துவந்திருக்கின்றன. விடுதலைக்குப் பின் இந்தச் சட்டங்கள் காலமுறைப்படி கொண்டுவரப்பட்டன, விலக்கப்பட்டன, மறுபடியும் கொண்டுவரப்பட்டன; ஆனால் பிரிட்டிஷ் பாரம்பரியத்திலிருந்து விலகிச் செல்லவில்லை. இப்படிப்பட்ட சிறப்புச் சட்டங்கள் கொண்டு வரப்படுகிறபோதெல்லாம் அதற்காக முன்வைக்கப்படுகிற வாதம் என்னவென்றால், நடைமுறையில் இருக்கும் வழக்கமான சட்டங்களால் புதிய அச்சுறுத்தல்களைக் கையாள இயலவில்லை என்பதேயாகும். வழக்கமான குற்றவியல் சட்டங்கள் குற்றங்களைத் தனி மனிதர்களின் உரிமைகளை மீறுகிற தனி மனித அத்துமீறல்களாக மட்டுமே பார்க்கின்றன; அரசாங்கக் கட்டமைப்பையும் சட்டச் செயல்பாட்டையும் கூட்டாகச் சீர்குலைக்கும் இயக்கங்களாகப் பார்ப்பதில்லை என்ற வாதம் முன்வைக்கப்படுகிறது. எனவே, வழக்கமான குற்றச்செயல்

நீதி அமைப்பின் செயல்திறன் தொடர்பான உண்மைப் பிரச்சனைகளிலிருந்தும், உணரப்படுகிற பிரச்சனைகளிலிருந்தும் தான் சிறப்புச் சட்டங்களை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற ஒரு உந்துதல் ஏற்படுகிறது. அது குறிப்பிட்ட குற்றச்செயல்களை வழக்கமான நீதி அமைப்பின் வரம்பிற்கு வெளியே கொண்டுசென்றாக வேண்டும் என்ற ஒரு தீவிர நெருக்குதலை ஏற்படுத்துகிறது. இது தொடர்பாக தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையம் கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 1) தற்போதைய குற்றவியல் நீதி அமைப்பின் கீழ் தண்டனை அளிப்பது கடினமாக இருக்கிறது, 2) (வழக்கமான நீதிமன்றங்களில்) விசாரணைகள் தாமதமாகின்றன எனக்கூறி பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டங்கள் மேலோட்டமாக நியாயப்படுத்தப்படுகின்றன என்று ஆணையம் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறது.

உலக நிலைமைகளைக் காட்டியும் இப்படிப்பட்ட சட்டங்கள் நியாயப்படுத்தப்படுகின்றன. குறிப்பாக (நியூயார்க்கின் உலக வர்த்தக மையம் தகர்க்கப்பட்ட) 9/11 பயங்கரவாதத் தாக்குதலைத் தொடர்ந்து அமெரிக்கா, பிரிட்டன் போன்ற வளர்ந்த நாடுகள் மேற்கொண்ட பயங்கரவாத எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள் காரணமாகவும், அதற்கு ஐக்கிய நாடுகள் பாதுகாப்பு சபை அளித்த அங்கீகாரத்தின் காரணமாகவும் பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டங்களுக்கு ஆதரவான வாதங்கள் வலுப்பெற்றுள்ளன. “பயங்கரவாத செயல்கள்” எனப்படும் செயல்களுக்காக நிதி வழங்குவது அல்லது நிதி திரட்டுவதைத் தடுக்கவும் அவற்றைக் குற்றச்செயல்களாக அறிவிக்கவும், பயங்கரவாதச் செயல்களில் ஈடுபடுவோர் அல்லது தொடர்புடையோரது சொத்துக்கள் அல்லது வருவாய் வழிகளைக் கைப்பற்றி முடக்கவும், பயங்கரவாதச் செயல்களைச் செய்வோர் அல்லது தொடர்புடையோர் சொத்துக்களை அல்லது வருவாய் வழிகளை ஏற்படுத்திக்கொள்வதற்கும் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் சேவைகளுக்கும் தடை விதிக்கவும், பயங்கரவாதச் செயல்களுக்கு நிதி அளித்தல் அல்லது திட்டமிடுதல் அல்லது தயாரித்தல் அல்லது ஆதரித்தல் ஆகிய செயல்களைச் செய்வோர் அல்லது தொடர்புடையோரை சட்டத்தின் முன் நிறுத்தவும் போதுமான வகையில் பயங்கரவாத எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுமாறு ஐ.நா. உறுப்பு நாடுகளுக்கு பாதுகாப்பு சபை தனது 1373வது தீர்மானத்தின் மூலம் திட்டவட்டாக வேண்டுகோள் விடுத்திருக்கிறது. உள்நாட்டுச் சட்டத்தின் கீழ் பயங்கரவாதச் செயல்களுக்குத் தடை விதித்து, தனியான குற்றச்செயல் தடுப்பு விதிகளுடன் சட்டம் நிறைவேற்றவும் பாதுகாப்பு சபை கேட்டுக்கொண்டுள்ளது. உறுப்பு நாடுகள் அந்தச் சட்டத்தை எவ்வாறு செயல்படுத்துகின்றன என்பதைக் கண்காணிக்க ‘பயங்கரவாத எதிர்ப்புக் குழு’ (சிடிசி) ஒன்றும் 1373வது தீர்மானத்தின் படி ஏற்படுத்தப்பட்டது. உறுப்பு நாடுகள் 90 நாட்களுக்குள்ளாகவும் அதன் பின் காலமுறைப்படியும் இதில் ஏற்பட்டுள்ள முன்னேற்றம் குறித்தும் செயல்பாடு குறித்தும் சிடிசி-க்கு அறிக்கை அளிக்க வேண்டும் என்றும் அந்தத் தீர்மானம் கூறுகிறது.

நாடாளுமன்றத்தில், பயங்கரவாதச் செயல்கள் தடுப்புச் சட்டம் (பொடா) கொண்டுவரப்பட்டபோது அதன் மீது நடந்த விவாதத்தில், சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தவர்கள் இந்த 1373வது ஐ.நா. தீர்மானத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். உள்நாட்டு நிலைமைகளுக்காக மட்டும் அந்தச் சட்டம் தேவைப்படவில்லை, மாறாக சர்வதேசச் சட்டத்தின் கீழ் தேவைப்படுகிறது என்று வாதிட்டனர். உதாரணமாக, 2001ல் பொடா சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டபோது அன்றைய மத்திய உள்துறைச் செயலாளர், 1373வது தீர்மானத்தில் “உறுப்பு நாடுகளுக்கு விதிக்கப்பட்ட பொறுப்பின் ஒரு பகுதியை அந்த அவசரச் சட்டம் நிறைவேற்றுகிறது” என்று பகிரங்கமாகவே அறிவித்தார். அந்தச் சட்ட முன்வரைவை நாடாளுமன்றத்தில் தாக்கல் செய்து பேசிய அன்றைய உள்துறை அமைச்சர் எல்.கே. அத்வானி, ஐ.நா. பாதுகாப்பு சபை அந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியதைத் தொடர்ந்து, இப்படியொரு சட்டத்தைக் கொண்டுவருவதற்கு சர்வதேச சமுதாயத்தின் முன் இந்திய அரசுக்கு உள்ள கடமை என்ற முடிவுக்கு அரசு வந்தது என்றார். இவ்வாறு நியாயப்படுத்தியது பின்னர் நீதிமன்றங்கள் பொடா சட்டத்தை அங்கீகரித்தாக வேண்டும் என்ற தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. உதாரணமாக, உச்சநீதிமன்றம் தனது தீர்ப்பில், 1373வது தீர்மானத்தின் காரணமாக, “பயங்கரவாதத்தை எதிர்த்துப் போராடத் தேவையான சட்டங்கள் கொண்டுவருவது இந்தியாவின் சர்வதேசக் கடமையாகிவிட்டது” என்று கூறி பொடா சட்டத்தை அங்கீகரித்தது.

பாதுகாப்புச் சட்டங்களின் வகைகள்

அண்மைக் காலமாக பயங்கரவாதத்தையும் பாதுகாப்புக்கு எதிரான அச்சுறுத்தல்களையும் கட்டுப்படுத்த என புதிய சட்டங்கள் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன. அவை, நாட்டின் விடுதலைக்கு முன்பாகவும் விடுதலைக்குப் பின்பாகவும் கொண்டுவரப்பட்ட முந்தைய பல அவசரநிலைச் சட்டங்கள் மற்றும் பாதுகாப்புச் சட்டங்களின் தொடர்ச்சியாகவே உள்ளன. பொதுவாக இந்தச் சட்டங்கள் மூன்று வகைகளாக இருக்கின்றன.

முதல் வகையைச் சேர்ந்த சில சட்டங்கள் வருமாறு: முன்னெச்சரிக்கை காவல் சட்டம்-1950 இந்த வகையைச் சேர்ந்ததாகும். ஒரு தனி மனிதர் நாட்டின் பாதுகாப்புக்குக் குந்தகம் விளைவிக்கக்கூடிய விதத்தில் செயல்படுவதைத் தடுக்க அவரை 12 மாதங்கள் வரை முன்கூட்டியே கைது செய்து காவலில் வைக்க இந்தச் சட்டம் மத்திய அரசுக்கும் மாநில அரசுகளுக்கும் அதிகாரம் அளிக்கிறது. 1967-ம் ஆண்டின் சட்டவிரோதச் செயல்கள் (குடுப்புச் சட்டம்), அதன் திருத்தப்பட்ட வடிவமாக 2005-ல் கொண்டுவரப்பட்ட சட்டம் (பொடா சட்டம்) விலக்கிக்கொள்ளப்பட்டபின் அதற்கு பதிலாகக் கொண்டுவரப்பட்டது (இது), அதன் திருத்தப்பட்ட வடிவமாக 2008-ல் கொண்டுவரப்பட்ட சட்டம் (இது 2008 நவம்பர் 26ல்

நடந்த மும்பை தாக்குதலைத் தொடர்ந்து கொண்டு வரப்பட்டது), 1971ன் உள்நாட்டுப் பாதுகாப்பு பராமரிப்புச் சட்டம் (MISA) ஆகியவை இந்தப் பிரிவில் வருகின்றன. இவை நீதிமன்ற ஆணையாகிய வாரண்ட் இல்லாமலே முன்னெச்சரிக்கையாகக் காவலில் வைப்பது, சோதனைகள் நடத்துவது, உடைமைகளைக் கைப்பற்றுவது, தொலைபேசிகளை ஒட்டுக்கேட்பது, பேச்சுக்களை ரகசியமாகப் பதிவு செய்வது போன்ற அதிகாரங்களை வழங்குகின்றன. 1980ன் தேசிய பாதுகாப்புச் சட்டம் (NSA) “பிரிவினைவாதம், வகுப்புவாதம், சாதியசக்திகள் ஆகியவை உள்ளிட்ட சமூகவிரோத சக்திகளையும் தேசவிரோத சக்திகளையும், மக்களுக்குத் தேவைப்படுகிற பணிகளை பாதிக்கக்கூடிய சக்திகளையும் எதிர்கொள்வதற்காக” கொண்டுவரப்பட்டது. 1984ன் பயங்கரவாதிகளால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகள் (தனி நீதிமன்றங்கள்) சட்டம் (TAAA) மத்திய அரசால் குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு “பயங்கரவாதிகளால் பாதிக்கப்பட்ட” பகுதிகள் என்று அறிவிக்கப்பட்ட பகுதிகளில் பயங்கரவாதத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட சில குறிப்பான குற்றச்செயல்களை விசாரிப்பதற்காக என தனி நீதிமன்றங்கள் அமைக்க வழிசெய்கிறது. பயங்கரவாத மற்றும் சீர்குலைவு நடவடிக்கைகள் (குடுப்பு) சட்டம் (TADA) (1985), பயங்கரவாதத்தோடு சம்பந்தப்பட்டதாக, சட்டப்பூர்வ உரிமைகளை மறுக்கக்கூடிய, பயங்கரவாதத்தோடு தொடர்புள்ள குற்றச்செயல்கள் என பல்வேறு புதிய குற்றச்செயல்களைப் பட்டியலிட்டு அவற்றைப் பொதுவாகக் கையாளத்தக்கதாகுகிறது; நாடுமுழுவதும், மத்திய அரசால் பயங்கரவாதிகளால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதியாக அறிவிக்கப்படாத பகுதிகளிலும், குறிப்பிட்ட குற்றச்செயல்கள் தொடர்பாக மாநில அரசுகள் இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் நடவடிக்கை எடுக்க முடியும். 2001ல் நாடாளுமன்றம் தாக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட பதட்டம் மிகுந்த சூழலில், முந்தைய அவசரச் சட்டத்திற்கு பதிலாக பொட்டா (POTA) கொண்டுவரப்பட்டது.

பயங்கரவாதம் பற்றிய மிக விரிவான, பல வகையாகப் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய விளக்கங்கள் சட்டப்பூர்வ கொள்கைகளுக்கு உட்படாததாக இருக்கின்றன;

இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்த சட்டங்கள் செயல் சார்ந்ததாகவும் குறிப்பிட்ட பகுதிகள் சார்ந்ததாகவும் உள்ளன. அத்தகைய சட்டங்கள் சில வருமாறு: விமானக் கடத்தல் எதிர்ப்புச் சட்டம் (1982), சீக்கிய பயங்கரவாத அமைப்புகளால் அடுத்தடுத்து பல விமானங்கள் கடத்தப்பட்ட பின்னணியில் விமானக் கடத்திகள் மீது நடவடிக்கை எடுப்பதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்டது. அஸ்ஸாம், மணிப்பூர் மாநிலங்களில் பாதிக்கப்பட்ட

பகுதிகளில் ஆயுதப்படையினருக்கு சில சிறப்பு அதிகாரங்கள் வழங்குவதாக 1958ன் 28வது ஆயுதப் படைகள் (சிறப்பு அதிகாரங்கள்) சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது; 1972ல் செய்யப்பட்ட ஒரு திருத்தத்திற்குப் பின்னர் இந்தச் சட்டம் வடகிழக்கு மாநிலங்கள் அனைத்திற்குமாக விரிவுபடுத்தப்பட்டது. இதே சட்டம் ஜம்மு காஷ்மீர் மாநிலத்தில் 1990ன் 21வது சட்டமாக, ஆயுதப் படைகள் (ஜம்மு காஷ்மீர்) சிறப்பு அதிகாரங்கள் சட்டம் என்று கொண்டுவரப்பட்டது. 1983ன் 34வது சட்டமாகக் கொண்டுவரப்பட்ட ஆயுதப்படைகள் (பஞ்சாப்-ஹரியானா) சிறப்பு அதிகாரங்கள் சட்டம், அந்த மாநிலங்களின் குறிப்பிட்ட வட்டாரத்தையோ அல்லது அனைத்துப் பகுதிகளையுமோ பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகள் என அறிவிக்கும் அதிகாரத்தை ஆளுநருக்கு அளிக்கிறது. மாநிலத்தில் வன்முறைகளைக் கட்டுப்படுத்த பாதுகாப்புப் படையினருக்கு சிறப்பு அதிகாரங்கள் வழங்குவதே இந்தச் சட்டத்தின் நோக்கம்.

மூன்றாவது வகை என, ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் தனிப்பட்ட சட்டங்களைக் குறிப்பிடலாம். இவற்றில் சில குறிப்பிடத்தக்க சட்டங்கள் வருமாறு (ஆண்டுகளின் வரிசைப்படி தரப்பட்டுள்ளன):

மதராஸ் கலவர ஒடுக்குச் சட்டம் (1948); பீகார் பொது ஒழுங்கு பாதுகாப்புச் சட்டம் (1949); அஸ்ஸாம் (தன்னாட்சி மாவட்ட) பொது ஒழுங்கு பாதுகாப்புச் சட்டம் (1952); அஸ்ஸாம் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகள் சட்டம் (1955); உத்தரப் பிரதேச குண்டர்கள் கட்டுப்பாட்டுச் சட்டம் (1970); மேற்குவங்க பொது ஒழுங்கு பாதுகாப்புச் சட்டம் (1972); ஜம்மு காஷ்மீர் பொது பாதுகாப்புச் சட்டம் (1978); அஸ்ஸாம் முன்னெச்சரிக்கை காவல் சட்டம் (1980); பஞ்சாப் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகள் சட்டம் (1983); சண்டிகார் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகள் சட்டம் (1983); குஜராத் சமூக விரோதச் செயல்கள் தடுப்புச் சட்டம் (1985); உத்தரப் பிரதேச சட்டவிரோதக் கும்பல்கள் மற்றும் சமூக விரோதிகள் (தடுப்பு) சட்டம் (1986); ஜம்மு காஷ்மீர் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகள் சட்டம் (1990); மஹாராஷ்டிரா திட்டமிட்ட குற்றச்செயல்கள் கட்டுப்பாட்டுச் சட்டம் (1999); கர்நாடகா திட்டமிட்ட குற்றச்செயல்கள் கட்டுப்பாட்டுச் சட்டம் (2000); ஆந்திரா திட்டமிட்ட குற்றச்செயல்கள் கட்டுப்பாட்டுச் சட்டம் (2001); சத்திஷ்கர் சிறப்பு பொதுப் பாதுகாப்புச் சட்டம் (2005).

பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டங்களும் பாதுகாப்பும்

இந்தியாவின் மேற்படி சிறப்புச் சட்டங்கள் அனைத்தும் பின்வரும் பொதுத் தன்மைகளோடு உள்ளன: மக்களுக்குப் பாதுகாப்பு என்பதை விடவும், அரசுக்குப் பாதுகாப்பு என்பதற்கே முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது; அச்சுறுத்தல் நிலைமைகள் குறித்த அளவுக்கு மீறிய எதிர்வினையாக உள்ளன; தேவைப்படுவதை விடவும்

அதிகமான கட்டம் நடவடிக்கைகளுக்கு வழிவகுக்கின்றன; பொது விவாதத்துக்கோ, சட்டப்பூர்வ ஆய்வுகளுக்கோ இடமின்றி அவசரமாக நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்களாக உள்ளன; பயங்கரவாதம் பற்றிய மிக விரிவான, பல வகையாகப் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய விளக்கங்கள் சட்டப்பூர்வ கொள்கைகளுக்கு உட்படாததாக இருக்கின்றன; நீதிமன்ற விசாரணைக்கு முந்தைய விசாரணைகள், காவல் நடைமுறைகள் ஆகியவை முறையான நடைமுறைகளையும், தனி மனித சுதந்திரத்தையும், விசாரணைக்கு முந்தைய காவல் காலத்திற்கான வரம்புகளையும் மீறுவதாக இருக்கின்றன; தனி நீதிமன்றங்களும் விசாரணை விதிகளும் நீதித்துறையின் சுயேச்சையான தன்மையை மீறுவதாகவும் நியாயமான விசாரணைக்கான உரிமையைப் பறிப்பதாகவும் உள்ளன; குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு எதிராகப் பாதகமான ஊகங்களுக்கு நீதிமன்றங்களை இட்டுச்செல்ல வைக்கிற விதிகள், குற்றமற்றவராகவும் இருக்கலாம் என்ற ஊகத்தின் அடிப்படையில் வழக்கைக் கையாள்வதற்கான நடைமுறைகளை மீறுகின்றன; காவல்துறையினரும் அரசுத்தரப்பினரும் விதிமுறைகளை மீறியோ, பாரபட்சமாகவோ, சீரற்ற வகையிலோ முடிவெடுப்பதைத் தடுப்பதற்குப் போதுமான வழிகாட்டல்கள் இல்லாதவையாக இருக்கின்றன; விசாரணைக்கு உட்படுவதிலிருந்து அரசு அதிகாரிகளை விலக்கிவைக்கும் விரிவான பாதுகாப்புகள் செயலூக்கமுள்ள தீர்வு பெறுவதற்கான உரிமையை உறுதிப்படுத்தத் தவறுகின்றன.

**“மனித உரிமைகள் எங்கே
மீறப்படுகின்றனவோ அங்கே பயங்கரவாதம்
தழைக்கிறது” என்றும்,
“நீதி கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை
இல்லாமல்போவது, பயங்கரவாதத்தை
ஊட்டிவளர்க்கும் களங்களை
உருவாக்குகிறது”**

மேற்கூறிய எதிர்மறையான தன்மைகள் காரணமாக, இந்தியாவின் பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டங்கள், அவை எந்த நோக்கத்திற்காகக் கொண்டுவரப்பட்டனவோ அந்த நோக்கத்திற்குப் பயன்படவில்லை. மிக முக்கியமாக, ஒரு வன்முறையில் சம்பந்தப்பட்ட பயங்கரவாத அமைப்பின் முக்கியமான நபர்களைப் பிடிக்க அந்தச் சட்டங்களால் உதவ முடியவில்லை. மாறாக, அரசியல் எதிரிகளையும் ஆட்சியாளர்களோடு முரண்படுவோரையும் பழிவாங்குவதற்கான “அரசியல் ஆயுதங்களாகவே” அந்தச் சட்டங்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அதன் விளைவாக, நிதானமான குரல்கள் ஒங்கி ஒலிப்பதில்லை, அந்த இடத்தை தீவிரவாதக் குரல்கள் பிடித்துக்கொள்கின்றன. பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டங்களால் குற்றமற்ற குடிமக்களைக் காவல்துறையின் துன்புறுத்தல்களுக்கு

உள்ளாவதைத் தடுக்க முடியவில்லை. இது பொது மக்களின் அதிருப்தி உணர்வை அதிகரிக்கிறது. அதன் விளைவாக, அரசின் அடக்குமுறைத் தன்மை பற்றிய கருத்து வலுப்படுகிறது. பாதுகாப்புச் சட்டங்களின் தொல்லைகளுக்கு உள்ளாகி பாதிக்கப்படுகிற குற்றமற்றவர்கள், அரசின் அடக்குமுறைகளை எதிர்க்க பயங்கரவாதிகளின் திட்டங்களுக்கு உதவுகிறவர்களாக மாறுகிறார்கள். “மனித உரிமைகள் எங்கே மீறப்படுகின்றனவோ அங்கே பயங்கரவாதம் தழைக்கிறது” என்றும், “நீதி கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை இல்லாமல்போவது, பயங்கரவாதத்தை ஊட்டிவளர்க்கும் களங்களை உருவாக்குகிறது” என்றும் உச்சநீதிமன்றம் சரியாகக் கூறியுள்ளது. (பொடா சட்டத்தில் உள்ள) “பயங்கரவாத எதிர்ப்பு” என்ற பெயரே கூட தவறான கருத்துக்களைப் பரப்புவதாக இருக்கிறது. குறிப்பாக, ஏற்கெனவே அரசின் மீது நம்பிக்கை இழந்துள்ள சிறுபான்மை மக்களிடையே தவறான எண்ணங்களை ஏற்படுத்துகிறது. இந்தச் சட்டங்களின் விதிகள் காவல்படையினருக்கு ஏராளமான அதிகாரங்களை வழங்குகின்றன. அந்த அதிகாரங்கள் அப்பட்டமான முறையில் தவறாகவே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. “ஒரே மாதிரியான” அச்ச உணர்வை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் இந்த விதிகள் மேலும் மேலும் காயப்படுத்துகின்றன. “ஒடுக்குமுறைகளை நியாயப்படுத்துகிற பெரும் திட்டத்தின்” ஒரு அங்கமாகவே பயங்கரவாத சட்டங்கள் பார்க்கப்படுகின்றன.

தவறாகப் பயன்படுத்தப்படுவதைத் தடுப்பதற்கான பாதுகாப்பு விதிகள் பயங்கரவாத சட்டங்களில் போதுமான அளவுக்கு இல்லை. மிக முக்கியமாக இந்தச் சட்டங்கள், ஒட்டுமொத்த குற்றவியல் நீதி நடைமுறையில் உள்ள அழகலை மூடிமறைப்பதாகவே உள்ளன. அதன் விளைவாக, பாதிக்கப்பட்ட சமூகங்கள் மேலும் விரைவாக தனிமைப்படுகின்றன; தீவிரவாதத்திற்கு ஆதரவானவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கிறது; தீவிரவாத அமைப்புகளில் இணைவோரின் எண்ணிக்கையும் அதிகரிக்கிறது. தங்களது வீடுகளிலிருந்து ஓடுகிறவர்கள், தங்கள் ஊரில் இருப்பதை விட அல்லது வேலைத் தலத்தில் இருப்பதை விட தீவிரவாதிகளுடன் இருப்பதை பாதுகாப்பானதாக உணர்கிறார்கள். சில இளைஞர்கள் தீவிரவாதிகளோடு இணைய விரும்பவில்லை என்றாலும் கூட அவர்களது பெற்றோர்கள் அவர்களை இந்தச் சட்டங்களின் பிடியிலிருந்து தப்பிப்பதற்காக நாட்டை விட்டு வெளியேறவோ அல்லது ஏதாவது ஒரு தீவிரவாத அமைப்பில் இணைவதற்கோ கட்டாயப்படுத்துகிறார்கள். இவ்வாறாகத் தனிமைப்படுத்தப்படுகிற மக்கள், சட்டத்தை அமலாக்கத்தில் ஒத்துழைக்கிற வாய்ப்பு குறைகிறது. இதனால், பயங்கரவாதத்தை எதிர்கொள்வதற்குப் பயன்படக்கூடிய தகவல்களோ, ஆதாரங்களோ காவல்படையினருக்குக் கிடைப்பதில்லை.

இத்தகைய போக்கை ஜம்மு-காஷ்மீர் மாநிலத்திலும் வடகிழக்கு மாநிலங்களிலும் காண முடியும். பஞ்சாப் மாநிலத்தில் பயங்கரவாதம் எதிர்கொள்ளப்பட்டதை எடுத்துக்காட்டாகக் குறிப்பிட்ட ஜஸ்வந்த் சிங், அவசர சிகிச்சைக்காக பஞ்சாபைத் தனித்துக் கையாண்டது முற்றுகைக்கு உள்ளான அந்த மாநிலம் உளவியல்ரீதியாகத் தனிமைப்படுவதற்குக் காரணமாகியிருக்கக்கூடும் என்று கூறியிருக்கிறார். இது இந்தியாவின் இதர மாநிலங்களுக்கும் பொருந்தும். தவறாகப் பயன்படுத்துவதைத் தடுப்பதற்கும், ஒரேசீரான முறையில் செயல்படுத்துவதற்குமான சட்டப்பூர்வ ஏற்பாடுகள் போதுமான அளவுக்கு இல்லாத நிலையில், தேசிய அளவில் வலிமையான சட்டங்களைக் கொண்டுவந்தது நாடு முழுவதும் மனித உரிமைகள் மீறப்படுவதற்கும் தாறுமாறான செயலாக்கத்திற்குமே இட்டுச்சென்றுள்ளது. பிரிட்டன் போன்ற வளர்ந்த நாடுகளும் கூட இந்தப் போக்கிலிருந்து மாறுபடவில்லை. வெளிநாடுகளைச் சேர்ந்த பயங்கரவாதிகள் என சந்தேகிக்கப் படுகிறவர்களைக் காவலில் வைத்திருக்க அனுமதித்ததால் மனித உரிமைகள் மீறப்பட்டது என்பதை அந்நாட்டின் பிரபுக்கள் சபை கண்டறிந்தது. அப்போது மூத்த நீதிபதி லியோனார்ட் ஹாஃப்மேன் இவ்வாறு குறிப்பிட்டார்:

“பயங்கரவாத குற்றச்செயல்கள், அவை எவ்வளவு கடுமையானதாக இருந்தபோதிலும், நமது அரசு அமைப்பிற்கோ அல்லது நாம் ஒரு நாகரிக சமூகமாக இருப்பதற்கோ அச்சுறுத்தலாக இல்லை. தேசத்தின் வாழ்க்கைக்கு உண்மையான அச்சுறுத்தல், நாட்டின் பாரம்பரியமான சட்டங்களுக்கும் அரசியல் மதிப்புகளுக்கும் உட்பட்டு வாழ்ந்து வரும் மக்களைப் பொறுத்தவரையில், பயங்கரவாதத்திலிருந்து வரவில்லை; மாறாக இப்படிப்பட்ட சட்டங்களிலிருந்துதான் வருகிறது. பயங்கரவாதம் என்ன சாதித்திருக்கிறது என்பதற்கான உண்மையான அளவுகோல் இதுதான். பயங்கரவாதிகளுக்கு இத்தகைய ஒரு வெற்றியை அளிக்கலாமா என்பதை முடிவு செய்ய வேண்டியது நாடாளுமன்றம்தான்.”

பயங்கரவாதம் என்பது மனித உரிமைகளுக்குப் பேரழிவாக அமைகிறது. அதே நேரத்தில், பயங்கரவாத எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள் மனித உரிமைகளை மீட்பதாகவோ, பாதுகாப்பதாகவோ இல்லை.

மக்களிடையே ஏற்படும் மிதமிஞ்சிய எதிர்ப்புணர்வையே பயங்கரவாதிகள் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர். அதன் மூலம், அரசுக்கும் அதன் குடிமக்களுக்கும் இடையே பிளவை ஏற்படுத்துகின்றனர். அல்லது பல்வேறு இனக்குழுக்களையும் இனங்களையும் மதங்களையும் சார்ந்த சமூகங்களுக்கு இடையே பிளவை

ஏற்படுத்துகின்றனர். ஆகவே, பயங்கரவாத எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளின்போது மனித உரிமை விதிகளுக்கு உட்பட்டுச் செயல்படுவதே, வன்முறைக்கு வக்காலத்து வாங்குவோருக்கு அரசாங்கத்தால் பாதிக்கப்பட்ட, தனிமைப்படுத்தப்பட்ட மக்களின் ஆதரவு கிடைக்காமல் இருப்பதை உறுதிப்படுத்த உதவும். அரசு பயங்கரவாதம் கண்டுகொள்ளப்படாமல் போவதற்கு ஒரு காரணம், அதுதான் நீதி என்பது போன்ற போலித்தோற்றத்துடன் இருப்பதுதான். “சட்டத்தைச் செயல்படுத்துகிற அதிகார அமைப்பே சட்டத்தை மீறுகிற அமைப்பாக மாறுகிறபோது, அது சட்டத்தை அவமதிப்பதாகிறது; ஒவ்வொரு தனிமனிதரும் தான் வைத்ததுதான் சட்டம் என்று செயல்படுவதற்கு இட்டுச்செல்கிறது; அதன் இறுதி விளைவாக அது அராஜக நிலைமையை ஏற்படுத்துகிறது,” என்று உச்சநீதிமன்றம் கூறியுள்ளது.

பாதுகாப்பு என்ற பெயரில் தனிமனித சுதந்திரங்கள் பலிகொடுக்கப்படுகின்றன, அது பொதுவான பாதுகாப்பை வலுப்படுத்துவதற்கு மாறாக பலவீனப்படுத்தவே செய்கிறது என்றார் முன்னாள் ஐ.நா. தலைமைச் செயலர் கோஃபி அன்னான். அவர் கூறியது வருமாறு:

“பயங்கரவாதம் என்ற வார்த்தை மேலும் மேலும் தவறாகப் பயன்படுத்தப்படுவதை உலகம் கண்டுவருகிறது. எதிராளிகளைக் கொடுமானவர்களாக சித்தரித்து பேச்சுச் சுதந்திரத்தையும் பத்திரிகைச் சுதந்திரத்தையும் முடக்குவதற்கும், சட்டப்பூர்வ அரசியல் அதிருப்தி வெளிப்பாடுகளை சட்டவிரோதமானதாக அறிவிக்கவும் அந்த வார்த்தை பயன்படுத்தப்படுகிறது. பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான யுத்தத்தின் பக்க விளைவுகளாக தனிமனிதர்களுக்கும் மதிப்புகளுக்கும் பாதிப்புகள் ஏற்படுகின்றன. அந்த பாதிப்புகளில், குற்றமற்றவராக இருக்கக்கூடும் என்ற அடிப்படையில் கையாளப்படுவதற்கும், அருமையான மனித உரிமைகளுக்கும், சட்டத்தின் ஆட்சிக்கும், ஜனநாயக ஆட்சியின் கட்டமைப்புக்கும் ஏற்படுகிற சேதங்களும் உள்ளடங்குகின்றன.”

இத்தகைய கவலைகள், வளர்ந்த நாடுகளோடு ஒப்பிடுகையில் வளரும் நாடுகளில் மிக விரிவாகப் பரவியுள்ளன. இதற்கு முக்கியக் காரணம், வளர்ந்த நாடுகளோடு ஒப்பிடுகையில், வளரும் நாடுகளின் தனிச் சட்டங்கள் ஜனநாயகப்பூர்வமான ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படுவது மிகக்குறைவாகவே இருக்கிறது என்பதுதான். அப்படிப்பட்ட ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளக்கூடிய அளவுக்கு வளரும் நாடுகளின் அமைப்புகள் போதுமானதாக இல்லை. இப்படிச் சொல்வதால், வளர்ந்த நாடுகளில் இதற்கான ஆய்வு ஏற்பாடுகள் மிகச் சிறப்பாக இருப்பதாக அர்த்தமல்ல. ஒப்பீட்டளவில் அது பரவாயில்லை, அவ்வளவுதான்.

பயங்கரவாதம் என்பது மனித உரிமைகளுக்குப் பேரழிவாக

அமைகிறது. அதே நேரத்தில், பயங்கரவாத எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள் மனித உரிமைகளை மீட்பதாகவோ, பாதுகாப்பதாகவோ இல்லை. இந்த பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டங்கள் பயங்கரவாதத்தை எதிர்கொள்வதில் குறிப்பாக பலனளிக்கவில்லை. பல்வேறு தனிச் சட்டங்கள் இருந்த போதிலும், அவற்றின் கீழ் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களில் தண்டனை பெற்றவர்கள் மிகச் சிலர்தான். ஆனால் பயங்கரவாதம் ஒரு பிரச்சனையாகத் தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கிறது. ‘பொடா’ சட்டம் நடைமுறையில் இருந்தபோதுதான் அக்ஷர்தாம் ஆலயத் தாக்குதலும் 2003ன் மும்பை குண்டுவெடிப்புகளும் நடந்தன. சொல்லப்போனால், 2001 டிசம்பர் 13 அன்று இந்திய நாடாளுமன்றம் தாக்கப்பட்டபோது பொடா சட்டம் ஒரு அவசரச் சட்டமாக நடைமுறையில் இருந்தது. மகாராஷ்டிராவில் ஒரு விரிவான பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டம் பல ஆண்டுகளாக இருந்து வந்திருக்கிறது. ஆனாலும் அந்த மாநிலத்தில்தான் பல பயங்கரவாதத் தாக்குதல்கள் நடந்திருக்கின்றன. பஞ்சாபில் இப்படிப்பட்ட சட்டங்கள் பயன்படுத்தப்படுவதுபற்றி 1988ல் ஜஸ்வந்த் சிங் கூறிய கருத்து கவனிக்கத்தக்கது:

துரதிருஷ்டவசமாக இந்திய அரசு ஏகப்பட்ட சட்டங்களை பிறப்பிப்பதற்கான தனிப்பெரும் உதாரணமாக இருக்கிறது. ஆனால் அந்தச் சட்டங்கள் எதுவுமே பயனுள்ள வகையில் செயல்படுத்தப்பட்டதில்லை. ஏனெனில் இந்திய அரசின் தார்மீக ஆளுமை மறைந்துவிட்டது. அதேபோல் நோக்கத்தில் தெளிவு என்பதும் இல்லாமல் போய்விட்டது. ஆகவே ஒவ்வொரு புதிய குற்றம் நிகழும்போதும் இயல்பாகவே இந்திய அரசு ஒரு புதிய சட்டத்தை கொண்டுவர முயல்கிறது. ஒவ்வொரு புதிய குற்றம் நிகழும்போதும் ஒரு புதிய பாதுகாப்புப்படையை இறக்கிவிடுகிறது. ஆனால் அடிப்படையான தவறு எங்கே இருக்கிறது என்றால் இப்படிப்பட்ட உடனடி தயார்நிலை அணுகுமுறைகளை கையாள்வதில்தான் இருக்கிறது. எனவே, ‘தீர்வு’ என சொல்லக்கூடியது எதுவும் இல்லை.

அதேபோல், இந்தியாவின் முன்னாள் அரசு தலைமை வழக்குறைகும், பிரபல மனித உரிமைகள் வழக்கறிஞருமான சோலி சோரப்ஜி கூறிய கருத்தும் கவனிக்கத்தக்கது: “ஒரு சுதந்திரமான ஜனநாயக அமைப்பில் அதன் பயங்கரவாத எதிர்ப்புக் கொள்கைகளில் அதே பயங்கரவாத அணுகுமுறைகள் கையாளப்படும்போது அதன் அஸ்திவாரங்களுக்கே ஆபத்தாகிறது”.

ஆகவே, இந்தியாவின் பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டங்களால் பொதுவாக நாட்டின் ஒட்டுமொத்த பாதுகாப்புக்குழுவில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று யாரும் உறுதியாகக் கூறிவிடமுடியாது. மாறாக, மனித உரிமைகள் சம்பந்தமான முக்கியப் பிரச்சனைகள் எழுவதன் காரணமாக எதிர்மறையான விளைவுகள்தான் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இது குறித்து விமர்சகர் காதிர் இவ்வாறு கூறுகிறார்:

“பயங்கரவாதத்தின் நோக்கம் (மக்களை) அச்சுறுத்துவதுதான் என்றால், பயங்கரவாத எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளின் நோக்கமோ மேலும் அச்சுறுத்துவதாகவே இருக்கிறது.”

சிலர் இன்னும் ஒரு படி மேலே போய், “ஜனநாயக மாண்புகளுக்கான அபாயம், பயங்கரவாதத்தை எதிர்கொள்ளும் நடவடிக்கைகளிலிருந்து தான் வருகிறதேயன்றி, பயங்கரவாதத்திலிருந்து வரவில்லை,” என்று கூறுகிறார்கள்(ஃபிரைடுமேன்).

“எந்தவொரு ஜனநாயகநாடும் பயங்கரவாதச் செயல்களால் வீழ்த்தப்பட்டதில்லை என்பதையும், ஆனால் அனைத்து ஜனநாயக நாடுகளுமே அவற்றின் அளவுக்கு மிஞ்சிய எதிர்விளைவுகளின் காரணமாக பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதையும் வரலாறு காட்டுகிறது,” என்று கூறுகிறார் இக்னாடி. இத்தகைய நிலைமைகள் பயங்கரவாத அச்சுறுத்தலுக்கு, முன்னுக்குப்பின் முரணான எதிர்வினைகளை ஜனநாயக நாடுகள் மேற்கொள்வதற்கே இட்டுச்சென்றுள்ளது. பயங்கரவாதத்தால் ஜனநாயகத்திற்கு சேதம் ஏற்படுவதில்லை, மாறாக எதிர்வினையால்தான் சேதம் ஏற்படுகிறது என்று மாஸ்காலியுனைட் கூறுகிறார்.

“பயங்கரவாதக் குழுக்கள் வன்முறைத் தாக்குதல்களிலும், கொலைகளிலும் இதர கடுமையான செயல்களிலும் ஈடுபடுவது அவர்களுக்கு மக்களும் பொருள் இழப்பும் முக்கியமல்ல என்பதால் அல்ல; மாறாக அந்த வன்முறைகள் அதற்கு ஆதரவானவர்களின் எண்ணிக்கையை குறைப்பதற்குப் பதிலாக அதிகரிக்கவே செய்கிறது. அந்தக் குழுக்களைக் கண்டு அஞ்சி ஓடவைப்பதைவிட, அவற்றுக்கு ஆதரவையும் அனுதாபத்தையும் அதிகரிக்கவே செய்கிறது(சில்சே).

முடிவாக

“பயங்கரவாதம் என்பது எங்கும் பரவியிருப்பதல்ல, அது கட்டுப்படுத்தமுடியாததுமல்ல. ஆனால், கசப்பான அரசியல் அதிருப்திகள் விரிவாக பரவியிருக்கும் நிலையில் பயங்கரவாதமும் விரிவாக பரவக்கூடியதாக இருக்கிறது... அரசியல் அதிருப்திகளை குறையுங்கள், பின்னர் நீங்கள் பயங்கரவாதத்தை ஒழித்துக்கட்டமுடியாவிட்டாலும் அதை குறைக்கவாவது முடியும்,” என்கிறார் ஆய்வாளர் கிரே. எனவே பாதுகாப்புச் சட்டங்களின் பிரதான நோக்கம் அரசின் அடக்குமுறைக் கரத்தை வலுப்படுத்துவதாக அமையாமல் அரசியல் அதிருப்திகளை மட்டுப்படுத்துவதற்கான ஏற்பாடுகளாக இருக்க வேண்டும். சமூக பொருளாதார நிர்நந்தங்கள், நிறைவேறாத அரசியல் லட்சியங்கள், குற்றமற்றவர்களின் தனிப்பட்ட கசப்பு அனுபவங்கள், அரசின் அடக்குமுறை அமைப்போடு

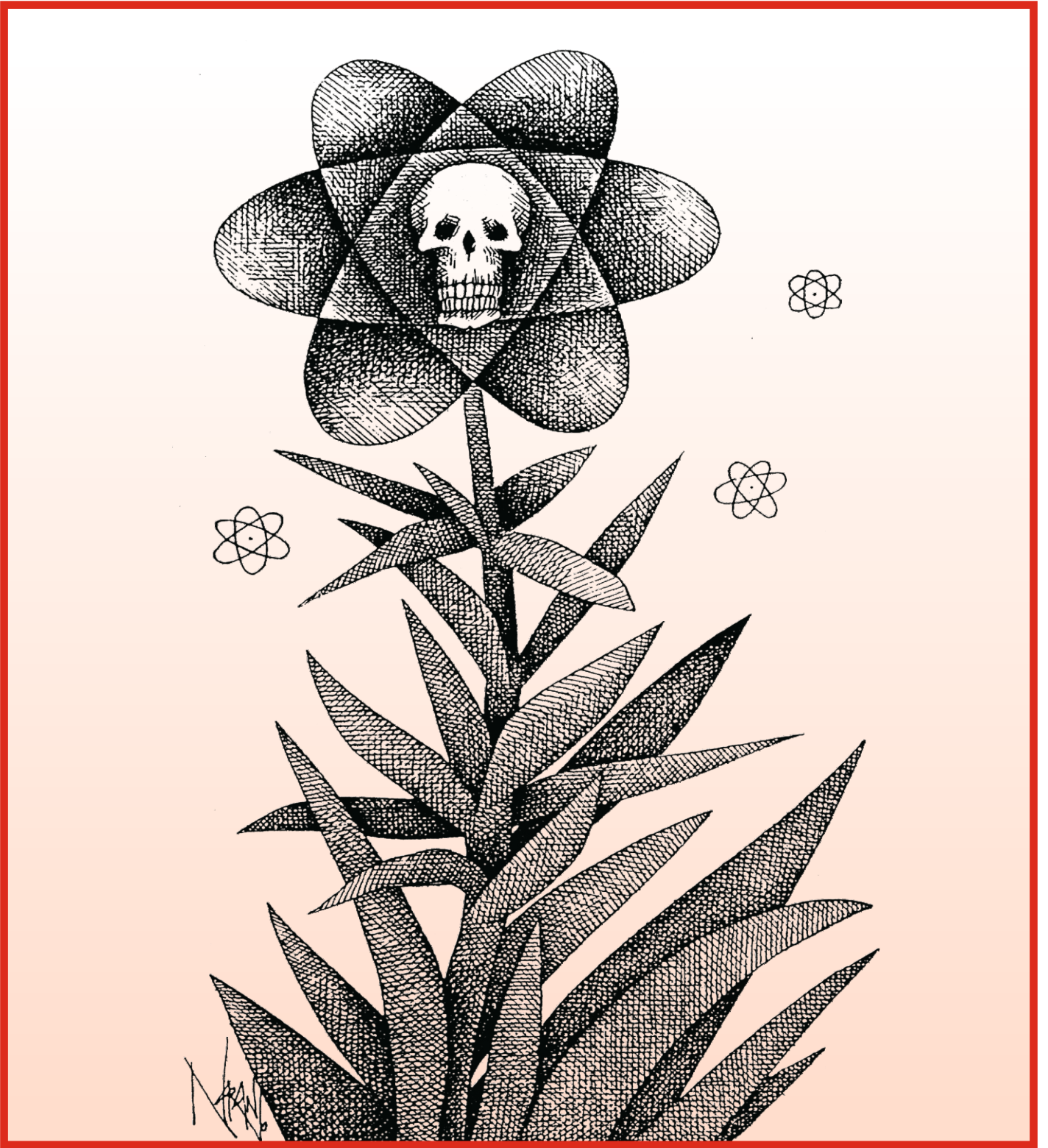
அவர்களுக்குள்ள தொடர்புகள் உள்ளிட்ட அம்சங்கள் பயங்கரவாத சூழலுக்கு சாதகமாக அமைகின்றன என்பதை அங்கீகரித்தாக வேண்டும். பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டங்களின் நோக்கம் இப்பிரச்சனைகளை கவனத்தில் கொள்வதாக இருக்க வேண்டும். “பயங்கரவாதிகள் நீங்கள் எவ்வாறு எதிர்வினையாற்ற வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறார்களோ, அதேபோல் நீங்கள் எதிர்வினையாக்குகிறபோது பயங்கரவாதம் வெற்றிபெறுகிறது. அதாவது, பயங்கரவாதத்தின் எதிர்காலம் உங்கள் கையில்தான் இருக்கிறதேயன்றி பயங்கரவாதிகளின் கையில் இல்லை,” என்கிறார் டேவிட் புரோம்கின்.

ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் முன்னாள் தலைமைச் செயலாளர் கோஃபி அன்னான் கூறியதுவருமாறு: “பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான செயலூக்கமுள்ள நடவடிக்கைகளையும், மனித உரிமைகள் பாதுகாப்பையும் ஒன்றுக்கொன்று விட்டுக்கொடுப்பதற்கில்லை என்பதில் நாம் அனைவரும் தெளிவாக இருக்க வேண்டும். மாறாக மனித உரிமைகளும் ஜனநாயகமும் சமூக நீதியும்தான் பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான மிகச்சிறந்ததொரு நிவாரணியாக இருக்கும் என்பதை நாம் கண்டறிவோம் என நான் நம்புகிறேன்.”

பயங்கரவாதத்தை எதிர்கொள்வதில் பாதுகாப்புச் சட்டங்களும் கூட சிறந்த நிவாரணியாக திகழ முடியும். ஆனால், மனித உரிமைகளை மீறுவதற்கு இடமளிக்கும் அவற்றின் ஓட்டைகள் அடைக்கப்பட வேண்டும். பயங்கரவாதங்களின் எதிர்ப்பு வழிமுறைகளின் மையமாக, அச்சத்தை ஏற்படுத்தாத சூழலும் அதிகமான நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தும் சூழலும் அமைந்திருக்க வேண்டும் என்கிறார் ஃபிரைடுமேன்.

பயங்கரவாதத்தை எதிர்கொள்ளும்போது, இவ்வாறு மனித உரிமைகளை உறுதிப்படுத்துவதன் மூலமே வன்முறைகளைத் தூண்டுவோர் அரசாங்கத்தால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் மற்றும் அந்நியப்படுத்தப்பட்டவர்கள் ஆகியோரது ஆதரவை பெறமுடியாமல் தடுக்க முடியும். மனித உரிமை குறித்த கவலைகள் வெறும் தார்மீகப் பிரச்சனையோ சட்டப்பிரச்சனையோ மட்டுமல்ல அது ஒரு முக்கியமான வியூக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அணுகுமுறையும் ஆகும். பயங்கரவாதம் தொடர்பான குற்றச்செயல்கள் புலனாய்வு செய்யப்பட்டு, வழக்குத் தொடுக்கப்பட்டு, மிகவும் செயலூக்கமுள்ள முறையில் தீர்ப்புகள் வழங்கப்படுவதை தனிச்சட்டங்கள் உறுதிப்படுத்த வேண்டும். அதுவே சட்டப்பூர்வ சிக்கல்களையும் மட்டுப்படுத்தும். இதனை நிலைநாட்ட ஒட்டுமொத்த குற்றவியல் நீதி அமைப்பிலேயே விரிவான சீர்திருத்தங்கள் தேவைப்படுகின்றன.

– Economic Political Weekly, நவம்பர் 14, 2009

Education Material Published on behalf of

*Campaign for Custodial Justice & Abolition of Torture by
Human Rights Advocacy and Research Foundation (HRF)*

No.10, Thomas Nagar, Little Mount, Saidapet, Chennai - 600 015.

Ph : 044-2235 3503, Fax : 044-2235 5905,

E-mail : hrf@md3.vsnl.net.in, Website : www.voicesofstrugglein.org

